

EX LIBRIS
GUIDO
KISCH·
PRAGENSIS

מחזור לכל מועדי השנה

מוגה ומדויק אין מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יהיאל מיכל זקש.

חלק ראשון

כולל

מחזור ליום ראשון של ראש השנה

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

מהדורא עשרים ושלשה.

ברעסלויא

בהוצאות וו' יאַקאָבזאָהן ושותפו

שנת תרנ"ח לפ"ק.

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Erster Theil.

Rosch-ha-Schanah. Erster Tag.

Dreiundzwanzigste Auflage.

Breslau.

Verlag von Wilh. Jacobsohn & Co.

1898.

Inhalt des ersten Bandes.

Gebete für den ersten Tag des Neujahrsfestes.

I. Der Vorabend des Neujahrsfestes.

II. Der erste Tag des Neujahrsfestes.

Anhang.

תְּפִלַּת מִנְחָה.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

*אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם, כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר

ק״וח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.

ק״וח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

ק״וח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל־עוֹשֵׂי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכֹל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ק׳ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה

לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

ערוב תבשילין.

אם חל ע"יט ביום ד' לוקחין פת שלם וכזית תבשיל דבר הראוי ללפת בו את הפת כגון בשר דגים או ביצה צלויה ומניחין אותו על הפת ואומרין

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

בְּהָדֵין עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְמֵפָא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צוֹרְכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

Gebet beim Eingang des Sabbath.

Am Freitag werden hier die folgenden Stücke (in manchen Gemeinden nur von מזמור שיר ליום השבת, S. 14, an) eingeschaltet.

(צה) לְכוּ נְרַנְּנָה לַייָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה
פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ
גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים: אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת
הָרִים לוֹ: אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו יָצָרוּ:
בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה נִבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשֵׂנוּ: כִּי הוּא
אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם אִם־בְּקֹלוֹ
תִשְׁמָעוּ: אַל־תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה
בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם־רָאוּ פָעֳלִי:
אַרְבָּעִים שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב הֵם
וְהֵם לֹא־יָדְעוּ דְרָכָי: אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי אִם־יְבֹאוּן
אֶל־מְנוּחָתִי:

לכו (Psalm 95.) Auf! lasset uns jauchzen dem Ewigen, jubeln dem Hort unseres Heils. Lasset uns begrüßen sein Antlitz mit Danklied, mit Gesängen ihm jubeln. Denn ein großer Gott ist der Ewige und ein König, groß über alle Götter, in dessen Hand die Gründe der Erde, und deß sind die Höhen der Berge; dem das Meer gehört, das Er gemacht, und das Trockene haben seine Hände gebildet. Kommet, daß wir uns bücken und niederbeugen, hinknieen vor dem Ewigen, unserem Schöpfer. Denn Er ist unser Gott, und wir das Volk seiner Weide und die Heerde seiner Hand noch heute, so ihr seiner Stimme gehorchet. Härtet nicht euer Herz wie zu Meribah, wie am Tage von Massah in der Wüste, da mich versuchten eure Väter, mich prüften, obschon sie sahen mein Werk. Vierzig Jahre war Ich überdrüssig des Geschlechts, und Ich sprach: Ein Volk irren Herzens sind sie, und sie erkannten nicht meine Wege; daß Ich geschworen in meinem Zorne: Nimmer sollen sie gelangen zu meiner Ruhe!

(צו) שִׁירוּ לַייָ שִׁיר חָדָשׁ שִׁירוּ לַייָ כָּל־הָאָרֶץ: שִׁירוּ לַייָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַייָ שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ לַייָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַייָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַייָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו: הִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־הָאָרֶץ: אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט יָדִין עַמִּים בְּמֵישָׁרִים: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ: יַעֲלֹז שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ כָּל־עֲצֵי־יָעַר: לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בֶּאֱמוּנָתוֹ:

(צז) יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים: עָנָן וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ: אֵשׁ לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט סָבִיב צָרָיו: הֵאִירוּ בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה וַתָּחֵל הָאָרֶץ: הָרִים כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי יְיָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ: הִגִּידוּ הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: יֵבֹשׁוּ כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים הִשְׁתַּחֲווּ־לוֹ כָּל־אֱלֹהִים: שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח צִיּוֹן וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ: כִּי־אַתָּה יְיָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְאֹד נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־אֱלֹהִים: אֹהֲבֵי יְיָ שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד רְשָׁעִים יַצִּילֵם: אוֹר זָרֻעַ לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה: שִׂמְחוּ צַדִּיקִים בַּייָ וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ:

שירו (Psalm 96.) Singet dem Ewigen ein neues Lied, singet dem Ewigen, alle Lande! Singet dem Ewigen, preiset seinen Namen, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Schmuck in seinem Heiligthume. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter! spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bringet Geschenke und gehet ein in seine Höfe. Bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke; erzittert vor ihm, alle Lande! Sprechet unter den Völkern: Der Ewige ist König! Und fest ist das Erdenrund, wanket nicht; Völker richtet Er mit Redlichkeit. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, dröhne das Meer und seine Fülle; fröhlich sei die Flur und Alles, was darin! Dann müssen jauchzen alle Bäume des Waldes — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, ist gekommen, die Erde zu richten. Richten wird Er das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit seiner Treue.

יי (Psalm 97.) Der Ewige ist König! Es juble die Erde, frohlocken die vielen Eilande. Gewölk und Wetterdunkel rings um ihn, Recht und Gebühr Stütze seines Thrones. Feuer geht einher vor ihm und brennt ringsum seine Feinde. Es erhellen seine Blitze das Erdenrund. Es schaut und zittert die Erde; Berge zerschmelzen wie Wachs vor dem Ewigen, vor dem Herrn der ganzen Erde. Es verkünden die Himmel sein Recht, und alle Völker schauen seine Herrlichkeit. Zu Schanden werden all die Bildanbeter, die sich rühmen der Götzen; vor ihm werfen sich nieder alle Götter. Es hört und freut sich Zijon, und es jubeln die Töchter Jehudahs, wegen deiner Gerichte, Ewiger! Denn Du, Ewiger, bist erhaben über die ganze Erde, sehr hoch über alle Götter. Die ihr den Ewigen liebt, hasset das Böse! Er hütet die Seelen seiner Frommen; aus der Hand der Frevler rettet Er sie. Licht ist ausgesäet dem Gerechten, und denen, die redlichen Herzens sind, Freude. Freuet euch, Gerechte, in dem Ewigen, und danket seinem heiligen Andenken.

(צח) מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ: הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ: זָכַר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: הָרִיעוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה: בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד הָרִים יְרַנֵּנוּ: לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים:

(צט) יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ: יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְעֹז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בְּיַעֲקֹב אַתָּה עָשִׂיתָ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא יַעֲנֵם: בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן־לָמוֹ: יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַתָּה עֲנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ לָהֶם וְנֹקֵם עַל־עֲלִילוֹתָם: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים: קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר: קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר

מזמור (Psalm 98.) Psalm. Singet dem Ewigen ein neues Lied, denn Er hat Wunder gethan; ihm half seine Rechte und sein heiliger Arm. Kund gemacht hat der Ewige seine Hülfe, vor den Augen der Völker sein Heil offenbart. Er gedachte seiner Huld und seiner Treue dem Hause Jisrael; es schauten alle Grenzen der Erde die Hülfe unseres Gottes. Jubelt dem Ewigen, alle Lande! brechet aus und jauchzet und spielet. Spielet dem Ewigen mit der Cither, mit Cither und Stimme des Jubels; mit Trompeten und Posaunenschall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Dröhne das Meer und seine Fülle, das Erdenrund und seine Bewohner. Ströme müssen zusammenschlagen die Hand, zumal die Berge jubeln — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen die Erde zu richten. Er wird richten das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit Redlichkeit.

יי (Psalm 99.) Der Ewige ist König! Es zittern die Völker; Er thronet über Cherubim, — es wankt die Erde. Der Ewige in Zijon ist groß, und erhaben ist Er über alle Völker. Sie preisen Deinen Namen — groß und furchtbar, heilig ist er — und den Triumph des Königs, der das Recht liebt. Du hast festgestellt die Redlichkeit; Gebühr und Recht in Jaakob hast Du geschafft. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er. Moscheh und Aharon waren unter seinen Priestern und Schemuel unter den Anrufern seines Namens; sie riefen zum Ewigen, und Er erhörte sie. In der Wolkensäule redete Er zu ihnen; sie wahrten seine Zeugnisse und die Satzung, die Er ihnen gegeben. Ewiger, unser Gott! Du erhörtest sie; ein verzeihender Gott warst Du ihnen und auch Rächer ihrer Unthaten. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

מזמור (Psalm 29.) Psalm von David. Spendet dem Ewigen, Söhne der Götter! spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bücket euch vor dem Ewigen in heiligem Schmucke. Die Stimme des Ewigen erschallt über den Wassern; der Gott der Ehre donnert, der Ewige über mächtigen Wassern. Die Stimme des Ewigen erschallt mit Macht, die Stimme des Ewigen mit Majestät. Die Stimme des Ewigen

יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל־יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

ראשי החרוזים שלמה הלוי.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה. פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה: לכה

שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד. הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד. יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד. לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה: לכה

לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה. כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה. מֵרֹאשׁ
מִקֶּדֶם נְסוּכָה. סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה: לכה

מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה. קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה. רַב
לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבָּכָא. וְהוּא יַחֲמֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה: לכה

הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי. לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ עַמִּי. עַל־יַד
בֶּן־יִשַׁי בֵּית הַלַּחְמִי. קָרְבָה אֶל־נַפְשִׁי גְאָלָהּ: לכה

הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי. כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי. עוּרִי עוּרִי
שִׁיר דַּבֵּרִי. כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה: לכה

לֹא תֵבֹשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי. מַה־תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה־תֶּהֱמִי. בָּךְ
יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי. וְנִבְנְתָה עִיר עַל־תִּלָּהּ: לכה

zertrümmert Cedern, und es zertrümmert der Ewige die Cedern des Lebanon, und läßt sie hüpfen wie Kälber, Lebanon und Schirjon wie junge Reëmim. Die Stimme des Ewigen wirft zuckende Feuerflammen. Die Stimme des Ewigen macht erbeben die Wüste, erbeben macht der Ewige die Wüste Kadesch. Die Stimme des Ewigen macht zittern die Eichen und entblättert die Wälder, und in seinem Palaste spricht Alles: Ehre! Der Ewige thronte bei der Fluth, und es thronet der Ewige als König immerdar. Der Ewige giebt Macht seinem Volke, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

לכה [1]) Der Braut entgegen, Freund, wohlan!
Laßt froh den Sabbath uns empfahn!

שמור „Hüt' und gedenk'!"[2]) in einem Laut
Hat uns des Einz'gen Mund vertraut,
Der einzig ist, der Einz'ge heißt:
So Weih' und Ruhm von jeder Lipp' ihn preist.

לקראת Dem Sabbath eilet froh entgegen,
Dem Quell, aus dem uns strömt der Segen,
Der eingesetzet ist von Anbeginn,
Des Werkes Schluß, das Erst' in Will' und Sinn[3]).

מקדש O Stadt des Herrn, o Prachtpalast,
Steh' auf aus Trümmern du nach langer Rast!
Zu lang schon weiltest du im Thal der Zähren;
Dein Gott wird neu dir seine Huld gewähren.

התנערי O schüttle ab den Staub und Wust,
Mein Volk! zieh' an das Kleid der Lust.
Der Sproß von Isai, dem edlen Ahn
Aus Bethlehem, erlösend wird er nah'n.

התעוררי O raff' dich auf in frischem Muth!
Es naht dein Licht; leucht' hell in Gluth!
Steh' auf und stimm' ein Loblied an!
Sieh, Gottes Glanz verklärend zieht heran.

לא Nicht beugt dich Schmach, nicht hüllt dich Scham;
Nicht seufze noch, betrübt von Gram.
Schutz meines Volkes Arme bei dir finden,
Und neu ersteht die Stadt auf ihren Gründen.

---

[1]) Verfasser ist R. Salomo Alkabez.

[2]) Das Gebot, den Sabbath zu heiligen, ist in den zehn Geboten im zweiten Buche der Thorah mit dem Worte „Gedenke" und im fünften Buche mit der Mahnung „Hüte" (wache darüber) eingeleitet. Beide sind nach dem Midrasch, „wie es der Mund nicht sprechen und das Ohr nicht fassen kann," in einem Laute bei der Offenbarung Gottes vernommen worden.

[3]) Der Sabbath als die Krone des vollbrachten Schöpfungswerkes war in dem Plane des Weltenbaues das frühere. Das Ziel ist im Gedanken das Erste. Dieser Satz des Aristoteles kehrt bei jüdischen Philosophen häufig wieder, und ist so geläufig, daß er auch in diesem Sabbathgruße seine Stelle gefunden.

וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹׁאסָיִךְ. וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ. יָשִׂישׂ עָלַיִךְ
אֱלֹהָיִךְ. כִּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־כַּלָּה: לכה

יָמִין וּשְׂמֹאול תִּפְרֹצִי. וְאֶת־יְיָ תַּעֲרִיצִי. עַל־יַד־אִישׁ בֶּן־
פַּרְצִי. וְנִשְׂמְחָה וְנָגִילָה: לכה

בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת בַּעְלָהּ. גַּם בְּשִׂמְחָה וּבְצָהֳלָה.
תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגֻלָּה. בּוֹאִי כַלָּה. בּוֹאִי כַלָּה: לכה

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַייָ
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי
שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ
יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל
לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי
הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת
מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ
נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

קדיש יתום.

והיו Die dich beraubt, sie sind zur Beute;
Es schwindet deiner Dränger Meute.
Dein Gott in froher Lust dich schaut,
Wie sich der Bräut'gam freut der Braut.

ימין Du dehnst dich aus nach allen Seiten,
Wirst deines Gottes Ruhm verbreiten,
Durch ihn, der ab von Perez stammt[1]).
Froh jubeln wir und jauchzen insgesammt.

בואי Zieh' ein in Frieden du, des Gatten Lust[2]),
Gegrüßt mit Wonne und aus froher Brust!
Im Kreis der frommen Treuen lieb und traut,
Willkommen, Braut! willkommen, Braut!

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

יי (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

---

[1]) Der Erlöser.

[2]) Das Bild des innigen Vereins zwischen Gott und Israel ist oft das des ehelichen Bundes. Der Sabbath, als der Gott geweihte Tag, heißt insofern „des Gatten Lust".

מעריב ליל ראשון של ראש השנה.

ח' בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

ק"וח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים. בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ. בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

ק' יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהָבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Gebet
für den ersten Abend Rosch ha-Schanah.

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

ברוך (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Jisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Jisrael.

יחיד אומר אל מלך נאמן.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ יְהֹוָה | אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהֹוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהֹוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהֹוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heut gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ׃ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הֶעָרִיצִים׃ הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ׃ הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר׃ הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ׃ הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל־בָּמוֹת אֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שֹׂנְאֵינוּ׃ הָעֹשֶׂה לָּנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם׃ הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם׃ הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע׃ וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ׃ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא׃

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies Alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewaltherren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsre Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du unter den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?" —

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי משֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ.

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

(Am Sabbath:)

(וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:)

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!" huben sie an, und sprachen:

יי „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

ונאמר Und es heißt: Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gieb, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet, bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

(Am Sabbath:)

(ושמרו Und es sollen hüten die Kinder Jisrael den Sabbath, daß sie feiern den Sabbath in all ihren Geschlechtern, als ein ewig Bündniß. Zwischen mir und den Kindern Jisrael ist er ein Zeichen für ewig, daß in sechs Tagen Gott geschaffen Himmel und Erde und am siebenten Tage gefeiert und gerastet.)

תקעו Blaset am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes; denn eine Satzung für Jisrael ist es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

ארני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger,

וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן

Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender, König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen, — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil? Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen? Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und

לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כֶּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (לשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן

die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Jischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

וּבְכֵן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!"

קָדוֹשׁ Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit." Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אַתָּה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

וַתִּתֶּן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אֱלֹהֵינוּ Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen und Dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Ge-

אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

dächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahre jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig, auf immer und ewig. O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes! Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Jisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke eingeschaltet.)

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

ח׳ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

ק׳ מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְדֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת: קדיש שלם.

Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke eingeschaltet.)

ויכלו Und es waren vollendet Himmel und Erde und ihr ganzes Heer. Vollendet hatte Gott am siebenten Tage sein Werk, das Er gemacht, und feierte am siebenten Tage von seinem ganzen Werke, das Er gemacht. Und Gott segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm feierte Er von seinem ganzen Werke, das Gott geschaffen, um es zu fertigen.

ברוך (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, großer, gewaltiger und erhabener Gott, Du höchster Gott, Schöpfer des Himmels und der Erden, —

מגן (Gem.) Schirm der Ahnen durch seine Verheißung, der die Todten belebt durch seinen Ausspruch, der heilige König, dem Keiner gleicht, der Ruhe bereitet seinem Volke an seinem heiligen Sabbathtage; denn an ihnen (den Kindern Jisrael) hat Er Wohlgefallen, daß Er Ruhe ihnen bereitet. Vor ihm wollen wir im Dienste stehen in Ehrfurcht und Scheu und seinem Namen dankend Bekenntniß ablegen an jedem Tage beständig, die ihm geweiheten Segenssprüche wiederholend. Gott, dem der Dank gebührt, Herr des Friedens, der den Sabbath geweihet und den siebenten Tag gesegnet und in Heiligkeit Ruhe bereitet dem Volke, das durch Sabbathlust getränkt ist, zum Gedächniß an das Schöpfungswerk!

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß Dir unsere Ruhe wohlgefallen. Heilige uns durch Deine Gebote und laß Deine Lehre unser Theil sein, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. Und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und gönne uns, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt den Sabbath!

בק"ק אומרים גם במה מדליקין כשחל י"ט בשבת.

(שבת פ"ב.) בַּמֶּה מַדְלִיקִין וּבַמָּה אֵין מַדְלִיקִין. אֵין מַדְלִיקִין לֹא בְלֶכֶשׁ וְלֹא בְחֹסֶן וְלֹא בְכַלָּךְ. וְלֹא בִּפְתִילַת הָאִידָן וְלֹא בִּפְתִילַת הַמִּדְבָּר. וְלֹא בִירוֹקָה שֶׁעַל־פְּנֵי הַמָּיִם. וְלֹא בְזֶפֶת וְלֹא בְשַׁעֲוָה. וְלֹא בְּשֶׁמֶן קִיק וְלֹא בְּשֶׁמֶן שְׂרֵפָה. וְלֹא בְאַלְיָה וְלֹא בְחֵלֶב. נַחוּם הַמָּדִי אוֹמֵר מַדְלִיקִין בְּחֵלֶב מְבֻשָּׁל. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אֶחָד מְבֻשָּׁל וְאֶחָד שֶׁאֵינוֹ מְבֻשָּׁל אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ: (ב) אֵין מַדְלִיקִין בְּשֶׁמֶן שְׂרֵפָה בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין בְּעִטְרָן מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת. וַחֲכָמִים מַתִּירִין בְּכָל־הַשְּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שֻׁמְשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֱגוֹזִים בְּשֶׁמֶן צְנוֹנוֹת בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פַּקּוּעוֹת בְּעִטְרָן וּבְנֵפְט. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין אֶלָּא בְּשֶׁמֶן זַיִת בִּלְבָד: (ג) כָּל־הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ אֶלָּא פִשְׁתָּן. וְכָל־הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ אֵינוֹ מִטַּמֵּא טֻמְאַת אֹהָלִים אֶלָּא פִשְׁתָּן: פְּתִילַת הַבֶּגֶד שֶׁקִּפְּלָהּ וְלֹא הִבְהֲבָהּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר טְמֵאָה הִיא וְאֵין מַדְלִיקִין בָּהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר טְהוֹרָה הִיא וּמַדְלִיקִין בָּהּ: (ד) לֹא יִקּוֹב אָדָם שְׁפוֹפֶרֶת שֶׁל־בֵּיצָה וִימַלְּאֶנָּה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה עַל־פִּי הַנֵּר בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא מְנַטֶּפֶת וַאֲפִלּוּ הִיא שֶׁל־חֶרֶס. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. אֲבָל אִם חִבְּרָהּ הַיּוֹצֵר מִתְּחִלָּה מֻתָּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּלִי אֶחָד: לֹא יְמַלֵּא אָדָם קְעָרָה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה בְּצַד הַנֵּר וְיִתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְתוֹכָהּ בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא שׁוֹאֶבֶת. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר: (ה) הַמְכַבֶּה אֶת־הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְיָרֵא מִפְּנֵי גוֹיִם מִפְּנֵי לִסְטִים מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה אוֹ בִשְׁבִיל הַחוֹלֶה שֶׁיִּישַׁן פָּטוּר. כְּחָס עַל־הַנֵּר כְּחָס עַל־הַשֶּׁמֶן כְּחָס עַל־הַפְּתִילָה חַיָּב. רַבִּי יוֹסֵי פּוֹטֵר בְּכֻלָּן חוּץ מִן הַפְּתִילָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשָׂהּ פֶּחָם: (ו) עַל־שָׁלֹשׁ עֲבֵרוֹת נָשִׁים מֵתוֹת בִּשְׁעַת לֵדָתָן. עַל שֶׁאֵינָן זְהִירוֹת בְּנִדָּה בְּחַלָּה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר: (ז) שְׁלֹשָׁה דְבָרִים צָרִיךְ אָדָם לוֹמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֵׁכָה עִשַּׂרְתֶּם עֵרַבְתֶּם הַדְלִיקוּ אֶת־הַנֵּר. סָפֵק חֲשֵׁכָה סָפֵק אֵינָהּ חֲשֵׁכָה אֵין מְעַשְּׂרִין אֶת־הַוַּדַּאי וְאֵין מַטְבִּילִין אֶת־הַכֵּלִים וְאֵין מַדְלִיקִין אֶת־הַנֵּרוֹת. אֲבָל מְעַשְּׂרִין אֶת־הַדְּמַאי וּמְעָרְבִין וְטוֹמְנִין אֶת־הַחַמִּין:

תניא אמר ר' חנניה חייב אדם למשמש בבגדיו ערב שבת עם חשכה שמא ישכח ויצא, אמר רב יוסף הלכתא רבתא לשבתא:

אמר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם

בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא
בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־
שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם
בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ
אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

סדר קדוש.

(בליל שבת כשמקדש בביתו מתחיל.

וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם:
וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ
כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא
פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־
בָּנוּ מִכָּל־־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו.
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם)
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (לשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר
לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־
הָעַמִּים. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ
וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום.

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ

אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß Du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

ק׳ עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

ונוהגים לאמר איש לחברו

ליחיד
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵב:

ולרבים
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵבוּ:

לנקבה
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵבִי:

ולרבות
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתַבְנָה:

בבית מקדשין ומברכין המוציא ואוכלין פרוסת הבציעה. ואח"כ נוטלין תפוח מתוק וטובלין אותו בדבש ומברכין עליו בורא פרי העץ ואוכלין אותו ואח"כ אומרים:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה:

תפלת שחרית.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי
בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ
בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי
תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי
בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃

Morgengebet.

מה Wie lieblich sind deine Zelte, Jaakob! deine Wohnungen, Jisrael! Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich, Ewiger, kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld; erhöre mich in der Treue Deines Heils.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert; keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen,
Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.
Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen;
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.
Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.

הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־נוֹצָר יוֹרֶה גְדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ:
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נְתָנוֹ אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ:
לֹא־קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמשֶׁה עוֹד נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ:
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ:
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ. מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ:
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ. נוֹתֵן לְרָשָׁע רָע כְּרִשְׁעָתוֹ:
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ. לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ:
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גֹּאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים

Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.
Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden leiten
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.
Und Keiner mehr in Jisrael als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott durch seiner Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht.

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!
Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wardst zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!
Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen

גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה: וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ (לִשְׁמָהּ). בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר. הַפֵּאָה, וְהַבִּכּוּרִים, וְהָרַאְיוֹן, וּגְמִילוּת חֲסָדִים, וְתַלְמוּד תּוֹרָה:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן, כִּבּוּד אָב וָאֵם, וּגְמִילוּת חֲסָדִים, וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית, וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים, וּבִקּוּר חוֹלִים, וְהַכְנָסַת כַּלָּה, וּלְוָיַת הַמֵּת, וְעִיּוּן תְּפִלָּה, וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא. אַתָּה בְרָאתָהּ אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְּלָהּ מִמֶּנִּי

Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thorah) zu beschäftigen. Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברכך Es segne dich der Ewige und behüte dich. Es lasse dir leuchten der Ewige sein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir sein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

Dies sind die Dinge, für die es (nach gesetzlicher Bestimmung) kein bestimmtes Maß giebt: die Ecke des Feldes (die beim Abmähen für den Armen stehen bleiben muß), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre.

Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und Du bewahrest sie in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen

וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

(פרויען זאגען: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ הַמֵּכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱ״מֶ״הָ עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי:

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְאַל תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי חֵטְא

und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über den Wasserfluthen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen und den Schlummer von meinen Augenlidern.

ויהי Möge es Dein Wille sein, unser Gott und unserer Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in

וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל־תַּשְׁלֶט־בָּנוּ יֵצֶר הָרָע. וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע. וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים. וְכוֹף אֶת־יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֶּד־לָךְ. וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה
עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים. לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ. מֶה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ. מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ. מַה־כֹּחֵנוּ. מַה־גְּבוּרָתֵנוּ. מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ. וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמּוֹרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְכוֹרֶךָ שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von bösem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst, Wohlgefallen und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller, die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Jisrael.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

רבון Herr aller Welten! nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn Alles ist vergänglich.

אבל Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der Du an ihm Dich freuetest, den Namen Jisrael gegeben und Jeschurun.

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ: אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא: קַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ. וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ. וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרִים וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קַבֵּץ קֹוֶיךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־־אֲשֶׁר־־בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה: אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ. וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב. בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

לפיכך Deshalb sind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preisen, zu segnen und zu heiligen, Preis und Dank abzustatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut ist unser Theil und wie lieblich unser Loos und wie schön unser Erbe! Heil uns, die wir früh und spät, Morgens und Abends, aussprechen, zweimal an jeglichem Tage:

שמע „Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen."

Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches immer und ewig.

אתה Du warst Derselbige, ehe die Welt erschaffen worden; Du bist Derselbige, seit die Welt erschaffen worden, Du Derselbige in dieser Welt und Du Derselbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen an denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt, und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligst Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde. Mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer sammt Allem, was darin ist. Und wer ist unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: Was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen und in der Zeit euch sammeln; denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה: וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם:

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָמִיד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם: וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד הָעֲשֻׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

אתה הוא יי אלהינו שהקטירו אבותינו לפניך את קטרת הסמים בזמן שבית המקדש קים. כאשר צוית אותם על ידי משה נביאך. ככתוב בתורתך.

ויאמר יי אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה בד בבד יהיה: ועשית אתה קטרת רקח מעשה רוקח ממלח טהור קדש: ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם: ונאמר. והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת יקטירנה: ובהעלת אהרן את הנרת בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יי לדרתיכם:

תנו רבנן פטום הקטרת כיצד. שלש מאות וששים ושמנה מנים היו בה. שלש מאות וששים וחמשה כמנין ימות החמה. מנה לכל יום פרס שחרית ופרס בין הערבים. ושלשה מנים יתרים שמהם מכנים כהן גדול מלא חפניו ביום הכפורים. ומחזירם למכתשת בערב יום הכפורים. כדי לקים מצות דקה מן הדקה: ואחד עשר סמנין היו בה. ואלו הן. הצרי והצפרן החלבנה והלבנה משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה שבלת נרד וכרכום משקל ששה עשר ששה עשר מנה. הקשט שנים עשר. וקלופה שלשה. וקנמון תשעה. בורית כרשינה תשעה קבין. יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. ואם אין לו יין קפריסין מביא חמר חורין עתיק. מלח סדומית רובע (הקב). מעלה עשן כל שהוא: רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל שהיא: ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחד מכל סמניה חיב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר. הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף: בורית כרשינה למה היא באה. כדי ליפות בה את הצפרן שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא. כדי לשרות בו את הצפרן שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה. אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הדק היטב. היטב הדק. מפני שהקול יפה לבשמים: פטמה לחצאין כשרה. לשליש ולרביע לא שמענו: אמר רבי יהודה זה הכלל. אם כמדתה כשרה לחצאין ואם חסר אחד מכל סמניה חיב מיתה: תני בר קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין: ועוד תני בר קפרא אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש. מפני שהתורה אמרה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה:

וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָםִ כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

אנא בכח גדלת ימינך תתיר צרורה:
קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא:
נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם:
ברכם טהרם רחמם צדקתך תמיד גמלם:
חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך:
יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך:
שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלמות:
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

(Am Sabbath.)

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁלִּזְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פַּר וְשָׂעִיר שֶׁלְּיוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלְּמִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלְּמִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב. אֵלּוּ וָאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁלְּמוֹעֲדוֹת. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע קְרָנוֹת. כֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הֶפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל לָאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אֲשַׁם גְּזֵלוֹת. אֲשַׁם מְעִילוֹת. אֲשַׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אֲשַׁם נָזִיר. אֲשַׁם מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי

מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אֶחָת. וּבִלְבַד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שִׁנָּה בַאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט. וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט. וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל־עַצְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִדּוֹן בְּדָבָר חָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ. וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבוֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

Beim Anlegen des Tallith.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן:
יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם:
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מְשֹׁךְ חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

In manchen Gemeinden wird vor ברוך שאמר dieser Psalm gesagt.

(ל) מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְהוָֹה כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְהוָֹה אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְהוָֹה הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתַנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיהוָֹה חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְהוָֹה בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהַרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְהוָֹה וְחָנֵּנִי יְהוָֹה הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְהוָֹה אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

מזמור (Ps. 30.) Psalm, Lied bei der Tempelweihe, von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht; — Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Herrn flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? Wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klage in Reigentanz, löstest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו. בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל. בָּרוּךְ שְׁמוֹ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי עַמּוֹ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד עַבְדֶּךָ נְהַלֶּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בִּשְׁבָחוֹת וּבִזְמִירוֹת נְגַדֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ברוך Gelobt sei, auf dessen Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er! gelobt Er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt der spricht und vollbringt, gelobt der beschließt und vollführt, gelobt der sich erbarmt der Erde, gelobt der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Allmächtiger, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich, Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen Dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen und Dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, Herr! gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הוֹדוּ לַייָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו: הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ: דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו
וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו:
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זִכְרוּ לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם
וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם:
בִּהְיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי
אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר: לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַייָ כָּל־הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם יְשׁוּעָתוֹ:
סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאֹתָיו:
כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי
כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וַייָ שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ: הָבוּ לַייָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ
לַייָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַייָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ
לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל־
הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל
הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלוֹאוֹ יַעֲלֹץ
הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ: אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־
בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַייָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ
מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ:

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, machet kund unter den Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens; es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die Er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Jisraels, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das Er geboten, ins tausendste Geschlecht, das Er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und Er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da Er sprach: Dir geb' Ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm, alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und Alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle uns und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen Namen. daß wir

בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַייָ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי: זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: לַייָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַייָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ: קוּמָה עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ: אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו: וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ אָשִׁירָה לַייָ כִּי גָמַל עָלָי:

uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Jisraels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht und wandte oft seinen Zorn ab und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger, wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir; Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg: über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen: unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der dich heraufgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld; es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

(יט) לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ: יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְּלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת: אֵין־אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם: בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא קַוָּם וּבִקְצֵה תֵבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצָאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְהוָה נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְהוָה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהוָה בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יִרְאַת יְהוָה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־יְהוָה אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים: גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב רָב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: גַּם מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

(לד) לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלַךְ: אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: בַּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ: גַּדְּלוּ לַיהוָה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו: דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי: הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ: זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ: חֹנֶה מַלְאַךְ־יְהוָה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם: טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהוָה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ: יְראוּ אֶת־יְהוָה קְדֹשָׁיו כִּי־אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב: לְכוּ בָנִים שִׁמְעוּ־לִי

למנצח (Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus ihre Schnur und an das Ende des Erdenrundes ihre Worte. Dem Sonnenball hat Er ein Zelt an ihnen gesetzt. Und der, wie ein Bräutigam hervorgehend aus seiner Kammer, frohlockt wie ein Held, die Bahn zu durchlaufen. Am Ende der Himmel ist sein Aufgang, und sein Kreislauf über ihre Grenzen, und Nichts ist verhüllt vor seiner Gluth. Die Lehre des Ewigen ist untadelig, seelenerquickend, des Ewigen Zeugniß bewährt, macht Thoren weise. Die Befehle des Ewigen sind recht, herzenerfreuend; des Ewigen Gebot ist lauter, erleuchtet die Augen. Die Furcht des Ewigen ist rein, besteht ewig; des Ewigen Aussprüche sind wahr, sind gerecht allzumal. Sie, die köstlicher sind denn Gold und feines Gold in Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt; in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Uebermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit; stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele; hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist; Heil dem Manne, der bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen! denn Nichts mangelt denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern; aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich: die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden.

יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם: מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב: נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר מִרְמָה: סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ: עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם: פְּנֵי יְהוָה בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם: צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם: קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ: רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְהוָה: שֹׁמֵר כָּל־עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה: תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ: פּוֹדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ:

(צ) תְּפִלָּה לְמשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָּנוּ בְּדֹר וָדֹר: בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וְתֵבֵל וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה־אֵל: תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה: זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף: בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ: כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ: שַׁתָּה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנֶגְדֶּךָ עֲלֻמֵנוּ לִמְאוֹר פָּנֶיךָ: כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ־הֶגֶה: יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם בִּגְבוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי־גָז חִישׁ וַנָּעֻפָה: מִי־יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ: לִמְנוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע וְנָבִא לְבַב חָכְמָה: שׁוּבָה יְהוָה עַד־מָתָי וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ: שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ: שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ פָעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם: וִיהִי נֹעַם

Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so Böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus all ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine; nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes. — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreiste, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie; am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir vergehen in Deinem Zorne, und in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme; wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger! — wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Erfreue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet. Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die

אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

(צא) יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיהוָֹה מַחְסִי וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ: לֹא תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם: מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם: יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אַתָּה יְהוָֹה מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ: לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן־תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין: כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ: אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי: ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:

(קלה) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָֹה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָֹה: שֶׁעֹמְדִים בְּבֵית יְהוָֹה בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב יְהוָֹה זַמְּרוּ לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָֹה וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ יְהוָֹה עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת: מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו: שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח אוֹתֹת וּמֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג

Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns! Und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände — fördere es!

ישב (Psalm 91.) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue! Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei Tage, vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tausend, und Zehntausend dir zur Rechten, — dir nahet sie nicht. Nur mit deinen Augen schauest du, und die Vergeltung der Frevler siehst du an. Denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht! Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen sie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß sich stoße. Auf Löw' und Otter trittst du, zertrittst junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, so befrei' Ich ihn; Ich stelle ihn hoch, weil er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich errette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hülfe schauen.

הללויה (Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen! Lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige; saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat Er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh. Er sandte Zeichen und Wunder in deine Mitte, Mizrajim, an Pharaoh und an all seinen Knechten; der

מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְהוָה זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף אֵין יֶשׁ־רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה: בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה יִרְאֵי יְהוָה בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

(קלו) הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, und den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Und Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht; auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim. Hallelujah!

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.
Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.
Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.
Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.
Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.
Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld.
Der die großen Lichter geschaffen, denn ewiglich währt seine Huld.
Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.
Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.
Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.
Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.
Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.
Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.
Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.
Und sprengte Pharaoh und sein Heer ins Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

(לג) רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה: הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ: שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה: כִּי־יָשָׁר דְּבַר־יְהוָה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה: אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ: בִּדְבַר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־צְבָאָם: כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ מֵיְהוָה כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְהוָה הֵפִיר עֲצַת־גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.
Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.
Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.
Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.
Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.
Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.
Zum Besitze Jisrael, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.
Der in unserer Erniedrigung unser gedachte, denn ewiglich währt seine Huld.
Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.
Der Brot giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.
Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen! den Redlichen geziemet Lobgesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein Thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr; von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner

לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְהוָֹה אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוָֹה עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי־חַסְדְּךָ יְהוָֹה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben und sie zu erhalten bei Hungersnoth. Unsere Seele wartet des Ewigen; unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

יי (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ הֵפִיר עֲצַת־גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּהּ לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו: (קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד:

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit; möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger! Dein Name bleibt in alle Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar; geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählt hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben und nimmt gar oft seinen Zorn zurück und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil denen, die weilen in Deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also geschieht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David. — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich er-

טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(קמו) הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָֹה: אֲהַלְלָה יְהוָֹה בְּחַיָּי אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ תְשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ עֶשְׁתֹּנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל־יְהוָֹה אֱלֹהָיו: עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים יְהוָֹה מַתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָֹה פֹּקֵחַ עִוְרִים יְהוָֹה זֹקֵף כְּפוּפִים יְהוָֹה אֹהֵב צַדִּיקִים: יְהוָֹה שֹׁמֵר

zählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barmherzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine Hand und sättigst alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen! Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Vertrauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt, der Recht schafft den Gedrückten, Brot giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten, der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge; Waisen und Wittwen erhält Er, aber den

אֶת־־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת: יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

(קמז) הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַםִ יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס: הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם: מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת יִקְרָא: גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר: מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְהוָה מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עֲדֵי־אָרֶץ: עֱנוּ לַיהוָה בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא בִגְבוּרַת הַסּוּס יֶחְפָּץ לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה יְהוָה אֶת־יְרֵאָיו אֶת־הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַםִ אֶת־יְהוָה הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן: כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ: הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ עַד־מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד: יִשְׁלַח־־דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְּלוּ־מָיִם: מַגִּיד דְּבָרָיו לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: לֹא עָשָׂה כֵן לְכָל־גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ:

(קמח) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ כָל־־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָיו: הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־־כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים

Weg der Frevler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

הללויה (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's, unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige; die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr und reich an Kraft, seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserem Gotte mit der Cither. Der den Himmel bedeckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er Gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an denen, so ihn fürchten und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen; rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt. Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in Stücken schleudert: vor seiner Kälte — wer kann bestehen? Er sendet sein Wort und läßt sie schmelzen, läßt wehen seinen Wind, sie zerrinnen zu Wasser. — Er verkündet Jaakob seine Worte, seine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht also that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen sie nicht. Hallelujah!

הללויה (Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all seine Engel; lobet ihn, ihr all seine Schaaren! Lobet ihn, Sonne und Mond; lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln! Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn Er gebot, und sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er, und es wandelt sich nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen! Feuer und Hagel,

וְכָל־תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ: הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־נְעָרִים: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(קמט) הַלְלוּיָהּ שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל חֲסִידִים: יִשְׂמַח־יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם: יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי־רוֹצֶה יְהוָה בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעְלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם: לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:

(קנ) הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ"ה"ת"י"ה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt! Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel! Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter! Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen im Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volke, Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre Könige mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten, an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

הללויה (Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cymbeln, lobet ihn mit schmetternden Cymbeln. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah!

ברוך Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront! Hallelujah! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein herrlicher Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה: וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:

וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת

ויברך Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein, Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist das über Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles, und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren und ihn herausgeführt hast aus Ur-Kasdim und hast ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du sein Herz Dir getreu gefunden, schlossest Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaani, Chitti, Emori und Perisi und Jebusi und Girgaschi, es zu geben seinem Samen, und hast Dein Wort gehalten, denn Du bist gerecht. Und Du sahest das Elend unserer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer hast Du vernommen. Und thatest Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all seinen Knechten und an all dem Volke seines Landes, weil Du wußtest, daß sie frevelten gegen sie, und Du hast Dir einen Namen gemacht, wie diesen Tag geschieht. Und das Meer hast Du gespalten vor ihnen, daß sie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger stürztest Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

ויושע Und so rettete der Ewige an diesem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael sah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael sah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und sie glaubten an den Ewigen und an Moscheh, seinen Diener.

אז Damals sang Moscheh und die Kinder Jisrael dieses Lied dem Ewigen und sprachen also: Singen will ich dem Ewigen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat

לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה
אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה
יְהוָה שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת
כְּמוֹ־אָבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ יְהוָה תִּרְעַץ
אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ
כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ־מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד נֹזְלִים
קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֶב־יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם אַדִּירִים: מִי
כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה־פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים
יִרְגָּזוּן חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי פְּלָשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי אֱדוֹם
אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ כֹּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל
עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָּאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ
בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְּדָשׁ אֲדֹנָי
כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ: יְהוָה ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְהוָה יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד: כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ מוֹשִׁעִים
בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה:
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד: (וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:)

Er geschleudert ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, Er war meine Rettung! Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen, — der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaohs und seine Macht hat Er geschleudert ins Meer, und der Ausbund seiner Wagenkämpfer wurde versenkt ins Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie; sie fuhren hinunter in die Tiefen gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit rissest Du nieder Deine Gegner; Du ließest los Deine Zorngluth, sie verzehrte sie wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, geronnen die Fluthen im Herzen des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute: an ihnen ersatten soll meine Gier; zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger! wer gleich Dir prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter? Du strecktest Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset; Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleschetb. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms; die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben; vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans. Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein, — bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger! bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger! das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum, und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. (Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott ist ein einiges ewiges Wesen.)

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד: מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים: וַייָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים: אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם. וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו. וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ. וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמָיִם. וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ עַל־אַחַת מֵאָלֶף אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרָעָב זַנְתָּנוּ. וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ. מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא־עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח: עַל־כֵּן אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְאַפֵּינוּ וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ

נשמת Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott! und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König! Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals; — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen! Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der ins Leben erwecket Schlafende und aufwachen läßt Entschlummerte und reden macht Stumme und löset Gefesselte und stützet Fallende und aufrichtet Gebeugte. Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen, Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend-, ja myriadenfachen Wohlthaten, die Du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott! und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist und zur Fülle uns verpflegt; vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unsern Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und ver-

וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ. כַּדָּבָר שֶׁכָּתוּב. כָּל עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגֹּזְלוֹ: מִי יִדְמֶה־לָּךְ וּמִי יִשְׁוֶה־לָּךְ וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר לְדָוִד בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ:

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ. הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ. הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:

herrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken und jede Zunge Dir schwören und jedes Knie sich Dir beugen und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen, nach dem Worte, das geschrieben steht: „All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger! wer ist wie Du, der rettet den Armen vor dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber?“ — Wer ist Dir ähnlich und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: „Von David. Preise, meine Seele, den Ewigen, und ihr, all meine Eingeweide, seinen heiligen Namen!“

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten!

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא.

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ: וְכָתוּב. רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה: בְּפִי

יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם. וּבְדִבְרֵי

צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ. וּבִלְשׁוֹן

חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ. וּבְקֶרֶב

קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

המלך O König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: „Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen! den Redlichen steht zu das Loblied.“ Durch den Mund der Gerechten wirst Du erhoben und durch die Worte der Frommen gesegnet und durch die Zunge Dir Ergebener geheiligt und in der Mitte der Heiligen verherrlicht.

ובמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Jischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

ק"וח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ק' יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du unser König, Gott, Herrscher, groß und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm, Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger, Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר
וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

יוצר. מיוסד ע"פ א"ב אחרי תיבת מלך.

מֶלֶךְ אָזוּר גְּבוּרָה. גָּדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה. לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה: מֶלֶךְ בִּגְדֵי נָקָם. לָבַשׁ בְּיוֹם נָקָם. לְצָרָיו יָשִׁיב אֶל־חֵיקָם: מֶלֶךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. יַמִּים מְיַבֵּשׁ. וְנַאֲוַת אֲפִיקִים מְכַבֵּשׁ:

מֶלֶךְ בַּעֲשָׂרָה לְבוּשִׁים. הִתְאַוֵּר בִּקְדוֹשִׁים. אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדוֹשִׁים. קָדוֹשׁ:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß ausstrahlen, und es geschah [1]).

מלך אזור König, umgürtet mit Macht!
Groß ist Dein Name in Macht;
Dein ist der Arm, bewehrt mit Macht.

König, der im Gewande des strafenden Rechtes
Erscheint am Tage des strengen Rechtes!
Seinen Feinden vergilt Er strafend ihr Schlechtes.

König, gehüllt in majestätische Pracht,
Der die Meere zur Trockniß macht
Und niederbeuget der Trotzigen Macht!

מלך בעשרה O Herr, der in mannigfachen Gewändern ward geschaut,
Da Er seinen Heiligen sein Wort vertraut [2]),
O Gott, verherrlicht im Rathe der Heiligen laut, o Heiliger!

---

1) Das Urlicht war nach dem Midrasch ein zu reines, um der sündigen Welt zu leuchten. Es ward für die Frommen im Paradiese aufgespart, und die Himmelslichter wurden an der Stelle jenes erschaffen.

2) In den Schilderungen der den Propheten gewordenen göttlichen Erscheinungen, so wie in einigen Psalmenstellen, wird das Bild des „Gewandes", in dem Gott sich offenbarte, gebraucht. An diese Stellen und die in ihnen hervortretenden Züge und Bezeichnungen knüpft der Festdichter an. Er hebt zehn solcher bildlichen Ausdrücke hervor.

מֶלֶךְ דָּר בִּנְהוֹרָא. עֹטֶה כַּשַּׂלְמָה אוֹרָה. מִשְׁפָּטֵנוּ יוֹצִיא כָאוֹרָה: מֶלֶךְ הִתְאַזַּר עֹז. יְמִינוֹ תָעֹז. וֶאֱנוֹשׁ אַל־יָעֹז: מֶלֶךְ וַיִּלְבַּשׁ צְדָקָה. וְנִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. לְךָ אֲדֹנָי הַצְּדָקָה: מֶלֶךְ זֶה הָדוּר בִּלְבוּשׁוֹ. וְכוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. אֱלֹהִים יָשַׁב עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: מֶלֶךְ חֲמוּץ בְּגָדִים. בְּדָרְכוֹ בּוֹגְדִים. יִבְצֹר רוּחַ נְגִידִים: מֶלֶךְ טַלִּיתוֹ כְּשֶׁלֶג מְצֻחְצָח. צַח וּבְצַחְצָחוֹת יְצַחְצַח. מְצַחְצְחִים פָּעֳלָם לָנֶצַח: מֶלֶךְ יָעַט קִנְאָה. קַנֹּא קִנֵּא גָּאֹה גָּאָה. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָעִיר קִנְאָה: מֶלֶךְ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ.

מלך דר König, thronend im Licht,
Der wie ein Gewand umhüllet das Licht,
Unser Recht laß hervorgehn wie Sonnenlicht!

König, umgürtet mit Macht!
Deinem Arm eignet die Macht,
Und nicht überhebe sich der Sterbliche in seiner Macht.

König, deß Gewand ist die Gerechtigkeit,
Der heilig sich erhebt in Gerechtigkeit,
Dein, o Herr, ist die Gerechtigkeit!

מלך זה König, erstrahlend im Gewande der Pracht!
Der Siegeshelm auf dem Haupte kündet seine Macht,
Auf heiligem Throne strahlt Er in Macht.

König, vom Purpurmantel umwallt,
Wenn die Abtrünnigen Er niedertritt mit Gewalt,
Tyrannen beugt und ihren stolzen Halt.

König, in lichtem Gewande, wie Schnee so rein!
Er klärt und läutert zu lichthellem Schein,
Die ihren Wandel läuternd neu sich ihm weih'n.

מלך יעט König, umhüllet von Eifersgluth,
Strafend und rächend Er, deß die Hoheit, der Muth,
Wie ein Krieger, der erglüht in Kampfeswuth.

König aller Enden der Erde!
Sie bücken sich vor dem König der ganzen Erde,
Wenn Er kommt zu richten die Erde.

יִשְׁתַּחֲווּ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־
הָאָרֶץ: מֶלֶךְ לְיוֹם קוּמוֹ לָעַד. כָּל־יָצוּר לְפָנָיו יִרְעַד.
רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן עַד: מֶלֶךְ מֹשֵׁל עוֹלָם בִּגְבוּרָתוֹ.
יִרְעֲשׁוּ הָרִים בְּגַאֲוָתוֹ. וּכְאֵילִים יִרְקְדוּ מִגַּעֲרָתוֹ: מֶלֶךְ
נוֹרָא לְמַלְכֵי־אָרֶץ. חוּל תָּחוּל הָאָרֶץ. מִיֹּשֵׁב כְּרוּבִים
תָּנוּט הָאָרֶץ: מֶלֶךְ שְׂאֵתוֹ מִי יַעֲצָר־כֹּחַ. וְהוּא נוֹשֵׂא
כֹּל בְּכֹחַ. נֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ: מֶלֶךְ עָמְדוֹ לָדִין. בְּיוֹי
הַדִּין. שְׁפוֹט גֵּאִים בַּדִּין: מֶלֶךְ פִּלֵּשׁ סוֹד הַמַּעֲמִיקִים.
לַסְתִּר עֵצָה בְּמַעֲמַקִּים. יְחֶשֶׂךְ וִיגַלֶּה עֲמֻקִּים: מֶלֶךְ
צִוָּה לְכָל־רוּחַ. עָרִיצֵי נִשֵּׂי הָרוּחַ. לְאַפְּסָם בְּשֶׁטֶף רוּחַ:

König, wenn Er zum Gericht sich erhebt,
Jede Creatur vor ihm erbebt,
Dem Hocherhabenen, der ewig lebt.

מלך משל König, der die Welten beherrscht in seiner Macht ohne Schranken!
Berge, wenn Er sich erhebt, erbeben und schwanken;
Vor seines Dräuens Stimme sie erzittern und wanken.

König, furchtbar den Königen der Erde!
Erschüttert bebt die Erde,
Vor dem Bewohner der Cherubim erzittert die Erde.

König, wer hat Deine Erhebung zu tragen die Kraft?
Der Du Alles trägst mit Kraft,
Dem Ohnmächtigen verleihest Kraft!

מלך עמדו König, der sich stellet zu halten Gericht
Am Tag des Gerichts,
Uebermüthige zu richten im Gericht.

König, der aufdeckt das Geheimniß derer, die sich verhüllen.
Ihr Sinnen zu verbergen in geheimen Stillen,
Der Verborgenes weiß zu enthüllen.

König, der läßt von allen Seiten heran
Ueber die, so trotzig sich heben im Wahn,
Brausend zur Vernichtung seine Stürme nah'n.

*מֶלֶךְ קְהַל מַלְכֵי אֲדָמָה. בְּסַעֲרוֹ מַשָּׂא דוּמָה. יִפְקֹד עַל־צְבָא רוּמָה: מֶלֶךְ רָם וְגָבֹהַּ בַּמִּשְׁפָּט. וְעֹז מֶלֶךְ אָהֵב מִשְׁפָּט. מְכוֹן כִּסְאוֹ צֶדֶק וּמִשְׁפָּט: מֶלֶךְ שׁוֹפֵט צֶדֶק. לְפָנָיו יְהַלֵּךְ צֶדֶק. לְהָלִיץ בְּעַד רוֹדְפֵי צֶדֶק: מֶלֶךְ תַּקִּיף בְּמֶמְשָׁלָה. וְכִסְאוֹ תָּלָה לְמַעְלָה. וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: ח׳ מֶלֶךְ תְּחַת חֶלֶד מֵהַבִּיטוֹ. מַרְעִיד יְסוֹד בְּהַבִּיטוֹ. בַּכֹּל מְשׁוֹטֵט מַבָּטוֹ: מֶלֶךְ תָּר בְּכָל־פֹּעַל. בְּכָל מַה־יִּפְעַל. בְּמַטָּה וּבְמָעַל:

מֶלֶךְ אֱלֹהֵי עוֹלָם. הִמְלִיכוּהוּ עַם עוֹלָם. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם. קָדוֹשׁ:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

מלך קהל König, der versammelt die Herrscher der Welt,
Wenn über das Sündenreich Gericht Er hält,
Die Fürsten der Höhe vor seinen Richterstuhl stellt.

König, erhaben durch Recht!
Des Königs Allmacht liebet das Recht;
Seines Thrones Veste ist Wahrheit und Recht.

König, der richtet nach Gerechtigkeit!
Vor ihm einher schreitet die Gerechtigkeit
Für die, so streben nach Gerechtigkeit.

מלך תקיף König, der Herrschaft Zügel mächtig haltend,
Auf seinem Thron in der Höhe schaltend,
Ueber Alles in Allmacht waltend.

König, der erschüttert die Erde mit seinem Blicke!
Die Grundvesten der Erde erzittern bei seinem Blicke:
Ueberall hin schweifen seine Blicke.

König, der prüfend jede Creatur durchdringt,
Was sie im All vollbringt,
Der in die Höhen und Tiefen dringt.

מלך אלהי König, Gott seit Ewigkeit!
Als seinen Herrn erkennt ihn das Volk der Ewigkeit.
Der Herr wird regieren in Ewigkeit! der Heilige!

(אם שבת ווירד דאס אונטענשטעהענדע הכל יודוך געבעטעט.)

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ:

(אם שבת.)

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶּלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ. וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ

(Am Sabbath werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind Deine Werke, Ewiger! Sie alle hast Du mit Weisheit gebildet; voll ist die Erde Deiner Besitzthümer. O König, Du allein Erhabener von

---

(Am Sabbath.)

הכל Alles preiset Dich und Alles verherrlicht Dich und Alles spricht: Keiner ist heilig wie Gott. Alles erhöhet Dich für und für, Bildner des Alls, Gott, der an jedem Tage öffnet die Pforten des Ostens und aufthut die Lichträume des Firmaments, hervorgehen lässet die Sonne aus ihrem Orte und den Mond aus der Stätte seines Weilens. Und Er leuchtet der ganzen Welt und ihren Bewohnern, die Er erschaffen in dem Walten seiner Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem

הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי

(אם שבת.)

הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֶפֶס בִּלְתְּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

אֵל אָדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סֹבְבִים אוֹתוֹ: הַמִּתְגָּאֶה עַל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל הַמֶּרְכָּבָה: זְכוּת וּמִישׁוֹר לִפְנֵי כִסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּדַעַת בְּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נֹגַהּ. נָאֶה זִיוָם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים לוֹ כָּל־צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ.

jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! O Herr, gepriesen sei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne! Der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen; die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät. Die Führer seiner Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen; unabläßig verkünden sie die Herrlichkeit

---

(Am Sabbath.)

großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! Nichts steht Dir gleich, und Nichts außer Dir! Es giebt neben Dir Nichts, und was wäre Dir ähnlich? Nichts steht Dir gleich, Herr, unser Gott, in dieser Welt, und Nichts außer Dir, Du unser König, im Leben der künftigen Welt; es giebt neben Dir Nichts, unser Erlöser, in den Zeiten des Messias, und Nichts ist Dir ähnlich, Du unser Retter, wenn Du belebest die Todten.

אל Gott, Herr aller Geschöpfe, gesegnet und gelobt im Munde aller Lebenden! Seiner Größe und Güte ist voll die Welt, Weisheit und Vernunft umgeben ihn rings. Der in Pracht sich erhebt über den heiligen Thieren und im Glanze der Herrlichkeit strahlt auf seinem Wagenthron. Fürsprechende Milde und Geradheit stehen vor seinem Thronsitze, Gnad' und Erbarmen vor seinem Glanze. Wohlthuend sind die Leuchten, die erschaffen unser Gott; Er hat sie gebildet mit Weisheit, Vernunft und überlegender Kunst. Kraft und Stärke hat Er in sie gelegt, daß sie walten inmitten des Erdenballes. Glanzerfüllt und Helle strahlend, herrlich ist ihr Glanz durch die ganze Welt; fröhlich in ihrem Aufgange und heiter in ihrem Niedergange, erfüllend in Ehrfurcht ihres Schöpfers Willen. Preis und Verherrlichung geben sie seinem Namen, Jubel und Jauchzen dem Gedächtniß seiner Herrschaft. Er rief die Sonne und Licht ging auf, Er sah und formte des Mondes Gebild. Preis ihm giebt das ganze Heer der Höhe, Ruhm und Größe Serafim und Ofannim und die heiligen Thiergestalten, —

שַׁדַּי תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

(אם שבת.)

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂים. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עֹנֶג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח שֶׁלַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַייָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל־יְצוּרָיו. שֶׁבַח יְקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל. הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

(Am Sabbath.)

לאל dem Gotte, der feierte von all seinen Werken, am siebenten Tage erhob Er sich in Majestät und setzte sich auf seinen Ehrenthron. Mit Herrlichkeit umgab Er den Ruhetag, Seelenlust nannte Er den Sabbathtag. Das ist der Preis des siebenten Tages, daß an ihm Gott feierte von seinem ganzen Wirken. Und der siebente Tag preiset und spricht das Lied vom Sabbath: „Schön ist's, dem Herrn zu danken!“ Darob preisen und segnen Gott all seine Geschöpfe; Ruhm, Ehr' und Verherrlichung bringen sie dem Gotte und Herrn, der Alles gebildet, der gegönnet Ruhe seinem Volke Jisrael in seiner Weihe am geweihten Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott! sei geheiligt, und Dein Gedächtniß, unser König! verherrlicht im Himmel droben und auf Erden hienieden. Gesegnet sei, Du unser Retter! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים. יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים. וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים. וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם. וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:

וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה קְדוֹשָׁה. כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

תתברך Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser, der erschaffen die heiligen Wesen! gepriesen Dein Name für immer, unser König, der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht einmüthig mit lauter Stimme die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft, und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thuen sie auf den Mund in heiliger Weihe und Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er. Und Alle nehmen sie auf sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie; sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

אופן. מיוסר ע"פ א"ב.

כְּבוֹדוֹ, אֹהֶל כְּהַיּוֹם בְּרַחֲמִים מֶלֶךְ. ח' בּוֹחֵן כָּל-עֶשְׁתּוֹנוֹת צָעִיר וָרַב מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז הִתְאַזֵּר מֶלֶךְ. דֹּק וָחֶלֶד יֶחֶרְדוּן מֵאֵימַת מֶלֶךְ:

הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם יָחֹן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל-כָּל-מַעֲשֵׂיהֶם יַצְדִּיק מֶלֶךְ. זִכָּרוֹן הוּא יוֹם תְּרוּעַת מֶלֶךְ. ח' חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא לְזַכּוֹתָם מֶלֶךְ. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל-מֶלֶךְ. יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ בְּזִכְרוֹן טוֹב מֶלֶךְ:

כַּלֵּה אַל תַּעַשׂ לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ. לָכֵן אָתָנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל קִדַּמְנוּךָ

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König, Himmel und Erde erzittern in Angst vor dem König.

היצר Der ihr Herz insgesammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, sie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß ist's, ein Tag des Posaunenschalls, ihn verkündend als König, festgesetzt für Jisrael, daß sie reinspreche der König. Zum Heil verlieh ihn seinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O daß Er ewig seines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כלה Laß nicht Verderben nahen dem Reste der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du unser König! Schon gestern standen wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König!

לַחֲלוֹתְךָ מֶלֶךְ. ח׳ *נָא נְצוֹר חֶסֶד לִנִינֵי שֶׁלְּחוּ לוֹ שְׁלשֶׁת אֶילֵי מֶלֶךְ. סְכוּת בָּאֵי בְּתַחַן לְמַר בָּכוּ אֶרְאֶלֵּי מֶלֶךְ. עֱנוּתָם בַּל תִּבֶז לְלָן בַּמָּקוֹם עָלוּ וְיָרְדוּ בוֹ מַלְאֲכֵי מֶלֶךְ:

פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין גָּמוּר מִלְחַיְּבָם מֶלֶךְ. ח׳ צַדְּקֵם בְּרַחֲמִים וּפָקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ. קְשׁוֹב קוֹל תְּקִיעָה מִתּוֹקְעֵי (בשבת קְשׁוֹב זִכְרוֹן תְּקִיעָה מְזוֹכְרֵי) לְךָ הַיּוֹם מֶלֶךְ. רַחֲמִים תְּעוֹרֵר לִמְחַכֶּיךָ מֶלֶךְ:

ק״וח שְׁעֵה שַׁוְעַת עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ. תֵּפֶן בְּתוֹמְכֵי בָרוּךְ וּנְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים וָמֶלֶךְ:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

O wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erschienen drei Engel des Königs [1]). Erhöre, die bittend Dir nahen, um jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs [2]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niederstiegen die Schaaren des Königs [3]).

פדם O löse sie vom Gerichte, dem strengen; nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut Dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

[1]) Abraham. [2]) Jizchak. [3]) Jaakob.

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרֵרוּ וּכְרוּבִים יְפָאֵרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִּים יְבָרֵכוּ פְּנֵי כָל־חַיָּה וְאוֹפָן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים.

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לָאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר. לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמוֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיּוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

והחיות Die Chajoth erheben Gesang und die Cherubim Preis und die Serafim Jubel und die Himmelsschaaren Benedeiung, das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes! — ein jeglicher von seiner Stätte.

לאל Dem Herrn, dem gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen; dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott, stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott! mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unser Auge in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an Deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir; frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken und Dich als den Einigen zu bezeugen in Liebe. — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe.

יחיד אומר אל מלך נאמן.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ יְהֹוָה ׀ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהֹוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהֹוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהֹוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heut gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃ אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ׃ לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת׃ וּדְבָרָיו חָיִים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ׃ עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם לְעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר׃ אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ גֹּאֲלֵנוּ גּוֹאֵל אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר יְשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ׃

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אמת Wahr und gültig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treubewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig. Wahr ist der Weltengott, unser König, der Hort Jaakobs, unseres Heiles Schild. Für alle Geschlechter dauert Er, und sein Name dauert, und sein Thron ist festgegründet, und sein Reich und seine Treue besteht für ewig. Und seine Worte sind lebendig und ewigbestehend, treubewährt und stets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, so für unsere Väter wie für uns, für unsere Kinder und all unsere Nachkommen und die Nachkommen des Stammes Jisraels, Deine Knechte; für die früheren Geschlechter wie für die spätesten ein Wort, gut und gültig, auf immer und ewig, Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein Gesetz, das nie sich wandelt. Wahr ist es, daß Du derselbige bist und bleibst, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, unser König, König unserer Väter, unser Erlöser, Erlöser unserer Väter, unser Schöpfer, Hort unseres Heils, unser Befreier und Retter von jeher Dein Name. Kein Gott außer Dir!

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי־אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ. וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ. וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל. וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו. תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ.

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

עזרת Beistand unserer Väter warst Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geschlechte. In der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und Deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr, Du bist ein Herr Deines Volkes und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei hinausführt die Gefesselten und löset die Bedrückten und beisteht den Verkümmerten und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte, gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh und die Kinder Jisrael stimmten Dir ein Loblied an in voller Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!"

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande; einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

יי „Der Ewige wird regieren immer und ewig."

צור Hort Jisraels! steh' auf zum Beistande Jisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Jisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Jisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender, König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr, Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen, — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil? Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen? Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen *ein* Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie *wir* es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke,

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (לשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Jischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי־אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor Dich kommen, zu Dir gelangen und Dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger, unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahre jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig, auf immer und ewig. O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes! Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad' und Erbarmen kommen über uns und über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater, insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes! Denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube —

בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

(בכפ"דמ ובק"ק מתחילין מיד את חיל.)

רשות לש"ץ. ושהמ"ח בראשי החרוזים יקותיאל בר משה חזק ואמץ יחי.

יָרֵאתִי[1] בִּפְצוֹתִי שִׂיחַ לְהַשְׂחִיל. קוּמִי לְחַלּוֹת פְּנֵי נוֹרָא וְדָחִיל. וְקָטֹנְתִּי מַעַשׂ לָכֵן אַזְחִיל. תְּבוּנָה חָסַרְתִּי וְאֵיךְ אוֹחִיל. יוֹצְרִי הֲבִינֵנִי מוֹרָשָׁה לְהַנְחִיל. אַיְּלֵנִי וְאַמְּצֵנִי מֵרִפְיוֹן וָחִיל. לְחָשִׁי יֻרְצֶה כְּמַנְטִיף וּמַשְׁחִיל. בִּטּוּיִ יָמְתַּק כְּצוּף נָחִיל. רָצוּי בְּיֹשֶׁר וְלֹא כְמַכְחִיל.

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

יראתי[1] Wie fühl' ich angstvoll mir das Herz erbeben,
Soll ich vor Dir, o Herr, die Stimm' erheben!
Arm an Verdienst, scheu zieh' ich mich zurück;
An Einsicht leer, wie senk' ich meinen Blick!
Gieb Licht dem Geist, daß ich belehrend spreche;
Gieb Kraft und Muth, bewahre mich vor Schwäche.

לחשי Nimm mein Gebet wie Gab' aus Priesterhänden;
Süß sei der Rede Wort, wie holde Spenden,
Rein, ungeschminkt, mit laut'rem wahrem Sinnen.

---

1) Einleitungsgebet für den Vorbeter. Verf.: R. Jekuthiel b. Moscheh.

מְשַׁלְּחַי לְהַמְצִיא כֹּפֶר וּמְחִיל. שַׁאֲגִי יֶעֱרַב וְלֹא כְּמַשְׁחִיל. הֵעָתֵר לְנִגָּשִׁים וְנֶחְשָׁבִים כְּזָחִיל. חַנּוּן כְּהִבְטִיחֲךָ לְבִנְקָרַת מְחִיל. זַעֲקִי קָשׁוּב בְּעֵת אַתְחִיל. קְרָבַי יֶחֱמְרוּ בְּחָקְרְךָ חֲלוּחִיל. וּמֵאֵימַת הַדִּין נַפְשִׁי תַבְחִיל. אִם כִּגְמוּל הַלֵּב יָחִיל. מְקוֹרֵי עַפְעַפַּי אַזִּיל כְּמַזְחִיל. צְדָקָה אֲקַוֶּה מִמְּךָ וְאוֹחִיל. יֹשֶׁר הוֹרַי זָכְרָה לְהַאֲחִיל. חַם לִבִּי בַּהֲגִיגִי יַגְחִיל. יִסְתָּעֵר בְּקִרְבִּי בְּעֵת אַתְחִיל: סוגרין הארון.

סדר קרובות זה רובו מיסוד ר' אלעזר ברבי קליר.

ע"פ א"ב.

אָת חִיל יוֹם פְּקֻדָּה. בְּאֵימָיו כָּל־לְחֶם לְשָׁקְדָה. גָּשִׁים בּוֹ בֶּרֶךְ לְקוֹדָה. דֵּעָם לְיַשֵּׁר כְּעַל מוֹקְדָה: הַיּוֹצֵר יַחַד כֶּסֶל נִשְׁפָּט. וְשׁוֹעַ וָדָל בְּפִלּוּס יָשְׁפָּט. זֵכֶר לֹא יֵעָשֶׂה מִשְׁפָּט. חִין עֶרְכּוֹ יִזָּכֵר בַּמִּשְׁפָּט: *טֶרֶם כָּל־מִפְעָל חָצַב. יָזַם בְּמַחֲשֶׁבֶת צוּר חָצַב. כְּאָחוֹר וָקֶדֶם בַּתָּוֶךְ נֶחְצַב. לִיהַב עָלָיו כָּל־הַמַּחְצָב: מְנָתוֹ כְּהַיּוֹם כֹּחַ דְּשָׁנָה. נֵצֶר לְהַחֲנִיט לְתִשְׁעִים שָׁנָה. סְיִמָּה אוֹת הֱיוֹת לְשׁוֹשַׁנָּה. עֲבוּר לְפָנָיו בְּזֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה: פִּלְצוּ פִּרְחֶיהָ בְּזֶה יוֹם. צִינָתָם פְּנֵי כֵס אָיוֹם. קוֹל דִּבּוּבָם יַרְחִישׁוּ כְּהַיּוֹם. רִגְשִׁים לְהָרִיעַ לִמְצוֹא פִדְיוֹם: שְׁעוּנִים עָלֶיהָ בָּהּ לְהִפָּקְדָה. שְׁאָגִים כְּלַהַק דְּלָתוֹת לְשָׁקְדָה. ח' תְּמוּכִים בְּדֶשֶׁן שֵׂה עֲקֵדָה. תֶּשֶׁר אֲשֶׁר בּוֹ נִפְקָדָה:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

Laß die mich senden Sühn' und Heil gewinnen!
Nimm meiner Stimme Ruf in Gnaden an;
Erhöre mild die Dir beklommen nah'n.
Wie dem Du sprachst, der in der Höhle stand[1]),
Sei meinem Wort jetzt huldreich zugewandt.

קרבי Prüfst Du mein Innres, wie bin ich erschüttert!
Aus Furcht vor dem Gericht das Herz erzittert.
Willst nach Verdienst Du mir das Urtheil sprechen,
In Strömen mir des Auges Quellen brechen.
Drum hoff' ich Gnade, Deiner Milde Wort;
Der Väter fromm Verdienst steh' ein als Hort.
Es glüht das Herz, es brennt in Angst mein Sinn,
Es wogt und stürmt in mir bei meines Worts Beginn.

את חיל [2]) (Gem.) Es naht der Prüfung Tag mit seinen Schrecken,
Aus seinem Schlummer jedes Sein zu wecken.
Sie nahen Dir, zu Dir den Sinn gerichtet,
Wie Opferbrand auf dem Altar geschichtet.

Der Alle schuf, prüft was die Seele regt,
Und Arm und Reich Er auf der Schale wägt.
Des milden Worts, das einst um Gnade bat,[3])
Gedenke, wenn Du richtest Missethat.

טרם Des Volkes Grund, das ew'ge Urgestein,[4])
Gelegt ward, eh' ein Wesen trat ins Sein.
Wie eine Säule stand er mächtig ragend,
Der Zeiten und Geschlechter Bürde tragend.

Noch spät erblühete sein Eh'genoß [5]);
Sie trägt in hohem Alter einen Sproß.
Ein Vorbild war's, für alle Zeit ein Zeichen:
Gewährung stets wird er den Seinen reichen.

פלצו Der Edlen Sprossen beten heut beklommen,
Erwartend vor des Höchsten Thron sie kommen.
O hör' in Huld die betend vor Dir stehn;
Den Ruf vernimm, wenn sie um Sühnung flehn.

Gestützt auf edler Ahnen fromm Gedenken,
Geschaart den Schritt zu Deiner Thür sie lenken.
Das Opfer, Dir geweiht [6]), ist Hoffens Pfand,
Des Theuern, den dem Ahn Du spät gesandt.

---

1) Moscheh, da sich ihm Gott in seiner Milde und Barmherzigkeit offenbarte. 2 Mos. 33, 22.
2) Verf. dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir.
3) Abrahams, der für das sündige Sedom das göttliche Erbarmen anrief. 1 Mos. 18, 23 ff.
4) Eben dieser Patriarch ist als erster Verkünder Gottes der Grund und Boden höheren Wissens und Lebens und war — nach dem Midrasch — noch vor der Weltschöpfung in dem göttlichen Plane vorherbestimmt. 5) Sarah. 6) Jizchak.

נַעֲלָה בְּדִין עֲלוֹת בִּתְרוּעָה. גֵּיא עִם דָּרֶיהָ לְרוֹעֲעָה: חזן בַּשּׁוֹפָר (כשבת בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר) אַפִּתֶּנּוּ וּבְבֶרֶךְ כְּרִיעָה. בִּמְגִנַּת רֵעִים בְּגַנּוֹ אֶתְרוֹעֲעָה:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

ע"פ תשר"ק.

תַּאֲלַת זוּ כְּחָפֵץ לְהִתְעִיל. שׁוּעַ עָרוֹךְ לְמֻדָּם לְהוֹעִיל. רָן הֲרָרֵי־קֶדֶם הַמּוֹעִיל. קְרוֹא בְּגָרוֹן מוֹקֵשׁ לְהַגְעִיל: צִדְקָם לְהַקְפּוֹת בְּנִיב שַׁוְעָה. פְּעָלָם בְּקֶרֶב שָׁנִים לְשָׁמְעָה. עֵת רָצוֹן וְיוֹם יְשׁוּעָה. סְבִיכַת קֶרֶן

נעלה Bei lautem Hall in Majestät Er sich erhebt;
Das Erdenrund mit der Bewohner Schaar erbebt.
Mög' Schofars Hall mir seine Huld gewinnen,
Zu Ihm gewandt demüthig frommes Sinnen,
Daß jubelnd ihm aus den geweihten Hallen
In frommer Schaar neu meine Lieder schallen.

תאלת Der Sünde Fluch den Seinen abzuwenden,
Lehrt Er sie, Flehens Ruf zu ihm zu senden;
Wie jener Weltensäulen [1]) frommes Beten
Soll ihr Gebet der Schuld entgegentreten.

Der Väter Wandel und ihr frommes Walten
Stets im Gedächtniß sollen treu sie halten,
Der Gnade Zeit, die segensreiche Stunde,
Des Widders [2]) Horn, den Schwur vom ew'gen Bunde.

---

1) Der Erzväter
2) Der an Jizchaks Stelle geopfert ward, nachdem er mit dem Horn im Waldbdickicht war festgehalten worden.

וּבְרִית שְׁבוּעָה: נוֹבְבִים בְּגִישַׁת חֲתָמוֹת תְּשְׁעָה. מְסַפֵּר
שָׁתוֹת וְחוֹתְמֵיהֶן תְּשְׁעָה. לְמִנְיַן פִּלּוּל שְׁמוֹת תְּשְׁעָה.
כְּחִנְנָה עֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה: יַאֲמִירוּ עוֹ מַלְכִיּוֹת עֶשֶׂר.
טְבוּעוֹת לְשֵׁם כֹּחַן בְּעֶשֶׂר. חָק־זִכְרוֹנוֹת וְקוֹלוֹת עֶשֶׂר.
זֶכֶר מְבָרֵךְ גְּבִיר בְּעֶשֶׂר: וְיִפֶן כְּאָהוּב אֶתוּי נְהָרַיִם.
הֶעָקוּד בְּהַר מוֹר אֲחוֹרַיִם. דִּשְׁנוֹ יֵרָא לָחֹן שְׁיָרַיִם.
גָּשִׁים עָדָיו בֹּקֶר וְצָהֳרָיִם: בְּזֶה פֶּרֶק חִנֵּן עֲתִירָה. בְּעַד
אֲסוּרָה עַד הֻתָּרָה: ח׳ אֶנְקַת אָסִיר אָז כְּהֶכְתָּרָה.
אֱלַי לְהֵעָתֵר כְּמוֹ נֶעְתָּרָה:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן וְנוֹרָא. מִשְׁפָּטֵנוּ יוֹצִיא כָאוֹרָה.
ח׳ אֲיַחֲלֶנּוּ כֶּתֶר לַעֲטָרָה. בְּטַלְלֵי תְּחִי בְּחַסְדּוֹ
אֶתְפָּאֲרָה:

נוכבים Neunfach vernimmst Du Benedeiungsschluß,
Neunfach ertönt Dir heut Gebetserguß;
Denn neunfach rief im brünstigen Gebete
Die Fromme Dich, die ihren Sproß erflehte [1]).

Zehnfach verkünden sie Dein ewig Reich,
Den zehn Versuchungen des Ahnes gleich [2]);
Zehnfacher Segen ward Jaakob geschenkt.
So mahnt Dein Wort an Dich, der Alles denkt.

ויפן Zum Liebling deß, der ließ sein Vaterland,
Dich wende, den sein Vater willig band [3]).
O, seine Asche schau' zum Heil der Seinen,
Die früh und spät sich in Gebeten einen!

Um diese Zeit hat er zu Dir gefleht,
Bis für sein Weib [4]) Du hörtest sein Gebet.
Wie Du das Flehn des Armen hast gekrönt,
So wende Dich zu mir huldvoll, versöhnt.

מלך O König, erhaben und hehr im Gericht,
Aufstrahlen laß unser Recht wie Sonnenlicht!
Dir die Krone zu weihen ist mein Verlangen.
Belebt von Deinem Thau laß in Deiner Huld mich prangen!

---

1) Neun Segenssprüche enthält das Mußafgebet, entsprechend den Anrufungen im Gebete der Channah. (1. Sam. 2, 1 ff.)
2) Die Zahl der Bibelverse für Malchujoth, Sichronoth und Schofaroth. Die zehn Versuchungen Abrahams werden in einem Piut des zweiten Tages aufgezählt. II. 140 ff.
3) Jizchak, Sproß des aus dem fernen „Strömeland" gekommenen Abraham.
4) Ribkah.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

מיוסד ע"פ א"ת ב"ש.

אֶבֶן חוּג מְצוּק נְשִׁיָּה. תְּהוֹם רַבָּה צוּל שְׁאִיָּה. בְּפִנַּת רֹאשׁ יְסוֹד שְׁלִישִׁיָּה. שְׁתִתוֹ שְׁעוֹן בָּהּ לְשְׁעִיָּה: גִּבְעַת שֹׁרֶשׁ מְאוּסַת בּוֹנִים. רְבֵעָה הַיּוֹם מֵאַרְבַּע אֲבָנִים. דְּמָעוֹת מְבַכָּה עַל בָּנִים. קָשְׁבָה מִנְעִי אֵם הַבָּנִים: הָאַרְמוֹן כְּבָט שֶׁלֹּא חָלָה. צָבָה לְקַחְתָּהּ לוֹ וְנִתְבַּהֲלָה. וּפִלְלָה רַבִּים בְּעַד הַתּוֹחֵלָה. פְּדוּתָהּ מִזֵּד וְלֹא חָלָלָה: זָכַר לָהּ יֹשֶׁר אֳרָחוֹת. עָבָר לְהָמִיר בְּבֶטֶן אָחוֹת. חֻשְׁבָה כְּהַיּוֹם זְכָרָהּ לְהֵאָחוֹת. סִלּוּף דִּינָה בִּיהוֹסֵף לְהַנְחוֹת: טֶבַע כִּכְלִי יוֹצֵר הֶעֱבִיר. נִסֵּי חֲיָלִים לְהַעֲצִים וּלְהַגְבִּיר. יָהּ כְּסָבַת אֶנְקַת גְּבִיר. מַטּוֹת שְׁנַיִם מֶנָּה הִסְבִּיר: בַּעֲקֶרֶת בַּיִת כְּתַחַל נִכָּרָה. כִּבְכוֹר רֵאשִׁית בְּתֵבֶל בְּכָרָה. ח' לְבַדֶּיהָ תַּעֲמוֹד בְּיוֹם זְכִירָה. לְהִזָּכֵר לָמוֹ כְּמוֹ נִזְכָּרָה:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא:

בפפ"דמ מתחילין מיד תעיר ותריע ובשבת שמו מפארים.

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

פותחין הארון.　　　　מיוסד ע"פ א"ב.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
גִּבּוֹר וְנַעֲרָץ. דָּגוּל מֵרְבָבָה:
הוּא שָׂח וַיֶּהִי. וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
זִכְרוֹ לָנֶצַח. חַי עוֹלָמִים:
טְהוֹר עֵינַיִם. יוֹשֵׁב סֵתֶר:
כִּתְרוֹ יְשׁוּעָה. לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:
מַעֲטֵהוּ קִנְאָה. נֶאְפַּד נְקָמָה:
סִתְרוֹ יֹשֶׁר. עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעֻלָּתוֹ אֱמֶת. צַדִּיק וְיָשָׁר:

אתה Ja, Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden,
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach, und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!

טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,
Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!

כתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.

קָרוֹב לְקֹרְאָיו בֶּאֱמֶת. רָם וּמִתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. תֹּלֶה אֶרֶץ עַל־בְּלִימָה:
חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ: סוגרין הארון.

(Am Sabbath werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

ח"וק תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מֵרִיעַ.
וְתַקְדֵּשׁ בְּיֹדְעֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

שם המחבר בראשי החרוזים אלעזר בירבי קליר.

ק' אַדֶּרֶת מַמְלָכָה. עַל מָה הֻשְׁלָכָה. וְעוֹד לֹא מָלְכָה: לַבֵּל הַמְלִיכָה. וְאַחֲרָיו הָלְכָה. שֶׁלֹּא כַהֲלָכָה: עָלֶיהָ הִמְלְכָה. גְּבֶרֶת מַמְלָכָה. עַד תּוֹפִיעַ מְלוּכָה: זְבוּלֵי חָרְבָה. מַתְמִימֵי פָּרְכָה. וְנִתַּן־לָהּ אַרְכָּה: רָחֲבָה וְאָרְכָה. וְקֶשֶׁת דָּרְכָה. וְעַל הֶאֱרִיכָה: בְּעִתָּה בְרַכָּה. וְהִנֵּה דְרוּכָה. וְעַד עַתָּה מוֹלְכָה: יְסֹדוֹת עֲרֵמָה. עֵרָה וְהֶחֱרִימָה. וְעַד יְסוֹד עָרְמָה: רֹאשׁ הֵרִימָה. וְסוֹד

(Am Sabbath.)

וּבְכֵן וַיָי פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר:
צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

ע"פ א"ב.

*אֵם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתְיַשְּׁנָה. כְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֵבֵל דְּשֵׁנָה. גּוֹחָהּ פְּקָדָהּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה: דִּכְּבָה הַיּוֹם אֲנִי נְדוֹנָה. הִנְנִי עֲגוּמָה כִּכְלוֹת עֶדְנָה. וַתְּחַתֵּם כְּצֶדֶק לְבַל הֱיוֹת עֲגוּנָה: זֹאת כְּהִתְבַּשְּׂרָה הָשְׁקְדָה. חַלּוֹת פְּנֵי צַח שָׁקְדָה. טֶרֶם קָרְאָה מִיַּד נִפְקְדָה: יִצְחָק כָּל־שֹׁמֵעַ זֹאת שְׂמֵחָה. כִּי נִלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמֵחָה. לָהּ כֹּל שָׁמְעוּ

*) Uebersetzung S. 129.

Nahe denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabene, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

(Am Sabbath werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

תעיר (Vorb. u. Gem.) Laß Schofars Hall erklingen und wehen,
Um jeden Feind und Ankläger [1]) niederzumähen,
Und werde Du geheiligt von denen, die Deinen Ruf verstehen! Heiliger!

אדרת (Gem.) „Ach, daß der Herrschaft Purpurgewand
Meiner Schulter so rasch sich entwand,
Daß Reich und Krone mir entschwand!"—

Weil sie erkoren den Götzentand,
Sie wandelte nicht an Seiner Hand,
Hat Seiner Führung sich abgewandt.

Drum ward über sie zur Herrin ernannt
Die Feindesmacht [2]); doch ihr Bestand
Geht einst zu Ende, wenn Gott wird erkannt!

ובולי Mein Heiligthum hat sie zu Grunde gerichtet,
Die Treuen und Frommen zertreten, vernichtet;
Noch ist sie nicht ob ihres Frevels gerichtet.

Ausdehnt sie sich so weit und breit,
Den Bogen gespannt, zum Treffen bereit;
Ihr Joch — es dauert so lange Zeit.

Der Armen, Gebeugten [3]) ihre Schrecken droh'n:
Sie tritt sie zu Boden mit Spott und Hohn,
Und noch bestehet ihr Herrscherthron.

יסדות Den Tempel — sie hat ihn verwüstet, zerstört,
Bis auf den Grund zerwühlet, gekehrt,
Seine Vesten mit wüthendem Haß verheert.

Hoch trägt sie das Haupt, stolz erhoben,
Hat immer neue Arglist gewoben;
Ihre Hand ist ausgestrecket nach oben.

---

1) Die Sünde, welche zeihend und klagend, als vor Gott stehend, in häufiger Personifikation gedacht wird.

2) Die Macht der Römer, die überhaupt die das Judenthum bedrängenden Mächte und Reiche darstellt. In Folge seiner Sündigkeit — ist der Gedanke des Einganges — hat Jisrael seine Selbstständigkeit verloren; doch wird mit der erweiterten Erkenntniß des wahren Gottes die Herrschaft des Druckes und der Gewalt mehr und mehr sinken. Sowohl Jisrael als die ihm feindliche Macht ist unter weiblicher Bezeichnung aufgeführt; daher „sie", nach biblischer, namentlich prophetischer Sprachweise, aus welcher die Bezeichnungen überhaupt im Wesentlichen entliehen sind, und deren Anschauungen hier, wie anderweitig, nur weiter ausgeführt hervortreten.

3) Jisrael.

הֶעֱרִימָה. וִידֶיהָ רָמָה: בָּעֲרָה מֵעָרְמָה. וְעַד שַׁחַק רוֹמָה. וְתֶאְפּוֹד מְלוּכָה: יְרִיעוֹתַי גְּדֵדָה. אָהֳלֵי שְׁדֵדָה. וְחָרְשָׁה וְשִׁדְּדָה: קְצִינוּת רְפֵדָה. וּמַלְכוּת אֲפֵדָה. וְזֹאת הִקְפִּידָה: יָזְמָה וּמָרְדָה. עֲבוֹד לְזָר חָרְדָה. וְחִלְלָה מְלוּכָה: לְחָצָה בְּנֵי מֶלֶךְ. וּפָצָה לְעֵין מֶלֶךְ. מִי־לִי בְּדֹק מֶלֶךְ: יְהָרְהָ בְּכֶם מֶלֶךְ. זוּלָתִי אֵין מֶלֶךְ. אֲנִי וְאַפְסִי מֶלֶךְ: ח׳ רָם עַל כָּל־מֶלֶךְ. תְּגְעִילֶנָּה מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תָּשִׁיב מְלוּכָה:

תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מֵרִיעַ.
וְתִתְקַדֵּשׁ בְּיוֹדְעֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath.)

אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה: מֻצְאָרָה הַשְׁקֵט אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ. נִתְחַדְּשָׁה כַּנֶּשֶׁר בְּנְוָתָהּ. שָׂשׂוּ שָׂרוֹת לְלַוֹּתָהּ: עִלְזִי וְשִׂישִׂי עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פָּצוּ עָדֶיהָ רָנִּי עֲקָרָה. צָמְקוּ שָׁדֶיהֶן וְעוֹד בָּם יְקָרָה: קְשַׁת רוּחַ אֲשֶׁר הָעֲקָרָה. רְפְאָה לְקֵץ תִּשְׁעִים בְּנִתְבַּקְּרָה. שִׁלְּחָה פְאֵרוֹת וְלֹא שִׁקְּרָה. ח׳ תִּתֵּן כַּנְּצָרִים אֲשֶׁר חוֹלְלוּ כְּהַיּוֹם. וְשָׁלֹשׁ עֲקָרוֹת שֶׁהָפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם. תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם מְיַחֲלֶיךָ אָיוֹם:

צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

ח״וק שְׁמוֹ מְפָאֲרִים עֲדַת חֶבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאֶרְאֶלֵּי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כֻּלּוֹ. קָדוֹשׁ:

ח״וק שֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבִצָּרוֹן. נִדְבָּרִים יִרְאָיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתְרוֹן. וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

ח״וק שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲקָתְכֶם יַאֲזִין שְׁחָקִים שֶׁפֶר. וְתִיטַב לַייָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

בערה Von Trug und Tücke glühend entbrannt,
Zum Himmel trotzig emporgewandt,
Trägt sie das stolze Königsgewand.

Sie zerriß meiner Teppiche edle Pracht,
Das Gotteszelt hat sie zur Wüste gemacht,
Den Pflug an die heilige Stätte gebracht.

Das Gewand der Macht ihre Schulter trägt,
Das Königskleid hat sie umgelegt,
Und Kummer und Gram mir stets sie erregt.

יומה Frech gegen den Himmel ist sie verschworen,
Dem Fremden zu dienen hat sie erkoren;
Das Gottesreich hat sie — entweihend — verloren.

Sie bedränget feindlich die Söhne des Herrn,
Spricht vor dem Auge des ewigen Herrn:
„Wen noch hab' ich im Himmel zum Herrn?"

Auflehnt sie sich gegen des Ewigen Thron:
„Nur mir ist verliehen die Königskron'!
„Wer außer mir herrschet?" — spricht sie mit Hohn.

רם Du, mächtiger als alle Erdenmacht,
Verwirf sie, nimm ihr die Königspracht,
Daß Dir sei die Herrschaft zurückgebracht!

תעיר Laß Schofars Hall erklingen und wehen
Um jeden Feind und Ankläger niederzumähen,
Und werde Du geheiligt von denen, die Deinen Ruf verstehen! Heiliger!

(Am Sabbath.)

ישמו [1]) (Vorb. u. Gem.) Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klinget ihm Gesang in der Engel Chören;
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiliger!

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren,
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,
Und der Frommen Zwiesprach' wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!

שפרו Euren Wandel schmücket neu, — treu des Bundes dann Er wacht;
Hören wird das Flehen Er, der den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein, als ein Opfer dargebracht, — dem Heiligen!

---

1) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak.

בפפ"דמ ורוב אשכנז מתחילין מיד מלך ממלט וכו'.

וּבְכֵן יְיָ פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר:
צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

ע"פ א"ב.

אֵם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתְיַשְּׁנָה. *כְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֵבֵל דְּשֵׁנָה. גּוֹחָהּ פְּקָדָהּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה: דִּבְּכָה הַיּוֹם אֲנִי נְרוֹנָה. הִנְנִי עֲגוּמָה כִּכְלוֹת עֶדְנָה. וְתִתְחַתֵּם בְּצֶדֶק לְכָל הֱיוֹת עֲגוּנָה: זֹאת כְּהִתְבַּשְּׂרָה הָשְׁקְדָה. חַלּוֹת פְּנֵי

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

ח"וק שִׁבְטֵי מִקְרָאֶךָ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהִתִּיזְךָ לְנַשֵּׁל. כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

ח"וק שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֶנּוּ תָּמִיד כִּדְבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

ח"וק כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

ע"פ א"ב ויחסר אות רי"ש ויתכן שנכלל בתיבת קרית ובחלק השני של כל חרוז חתום שם המחבר שמעון בר יצחק חזק ואמץ (רק נשמטו ביום השבת החרוזים מאות ע' עד צ'). וכל סיום החרוזים הוא פסוק ממקראי קדש.

ח' אֶדֶר וָהוֹד אֶתֵּן בְּצִבְיוֹן. שֶׁוַע אֶעֱרֹךְ בְּנִיב וְהִגָּיוֹן.
ק' אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן:

ח' בַּיּוֹם הַנִּבְחַר מִשְּׁמֵי־עֶרֶץ. מֵישָׁרִים לִשְׁפּוֹט קְדֻשָּׁתוֹ לְהַעֲרֵץ. ק' יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ:

ח' גַּאֲוָתוֹ גְדֵלָה עוֹלָם מַהֲבִיל. עֱזוּזוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ מִי יָכִיל.
ק' מֶלֶךְ (עַל) כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל:

שְׁמוֹ מְפָאֲרִים עֲדַת חֶבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאֶרְאֶלֵּי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כֻּלּוֹ. קָדוֹשׁ:

אם (Gem.) Die Ahnin[1]), die in Gottesfurcht ergraute,
Als längst sie nicht mehr auf Gewährung baute,
Am Jahrsbeginn des Sehnens Ziel erschaute.

Sie sprach: Heut wird der Richterspruch ergehen,
Ob ich vereinsamt soll im Leben stehen! —
Sie war zum Heil, zum Segen ausersehen.

Wie grüßte froh sie dieser Botschaft Kunde!
Gebet zum Ew'gen strömt' aus ihrem Munde.
Noch eh' sie rief, erhört' Er sie zur Stunde.

---

1) Sarah.

(Am Sabbath.)

שבטי Bring' empor der Treuen Stamm, Macht den Dir Geweihten gieb!
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schoß des Feindes trieb!
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb,
Heiliger!

שבותנו Führ' hinauf zum heil'gen Berge der Vertriebnen Schaar!
Preis und Lob im Heiligthume bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, — der Heilige.

כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" jubeln sie aus einem Munde.
„Und der Herr ist Weltenkönig!" schallet dann die frohe Kunde. —
O Heiliger!

אדר Lob und Preis lass' ich erschallen aus der Seele tiefem Drang,
Flehensruf, in dem sich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.
Meinem Gotte soll ertönen Loblied heut und Jubelsang, —

An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,
Daß Er im Gerichte waltend strahl' in hehrer Heiligkeit.
Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!

גאותו Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen.
Seine Herrlichkeit zu künden, welche Kraft darf kühn es wagen?
Weltenherr ist Gott! O eilet, laut im Lied es auszusagen!

צח שְׁקְדָה. טֶרֶם קָרְאָה מִיַּד נִפְקָדָה: יִצְחָק כָּל־שֹׁמֵעַ וֹאת שָׂמְחָה. כִּי נִלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמְחָה. לָהּ כָּל שָׁמְעוּ אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה: מָצְאָה הַשֶּׁקֶט אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ. נִתְחַדְּשָׁה כַּנֶּשֶׁר בְּנָוֹתָהּ. שָׂשׂוּ שָׂרוֹת לְלַוּוֹתָהּ: עָלְזוּ וְשָׂשׂוּ עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פָּצוּ עָדֶיהָ רָנִּי עֲקָרָה. צָמְקוּ שְׁדֵיהֶן וְעוֹד כָּם יְקָרָה: קְשַׁת רוּחַ אֲשֶׁר הָעֲקָרָה. רְפָאָהּ לְקֵץ תִּשְׁעִים כְּנִתְבַּקְּרָה. שִׁלְּחָה פֵּארוֹת וְלֹא שֻׁקְּרָה. ח׳ תֵּתֵּן כַּנְּצָרִים אֲשֶׁר חוֹלְלוּ כְּהַיּוֹם. וְשָׁלֹשׁ עֲקָרוֹת שֶׁהָפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם. תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם מְיַחֲלֶיךָ אָיוֹם:

צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

ח״וק מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה. לְיוֹדְעֵי תְרוּעָה. הָאֵל קָדוֹשׁ:

ח״וק מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲחוּז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

(Am Sabbath.)

ח׳ דֵּעַ יָשִׂימוּ כָּל־בְּרִיּוֹתָיו. וְיֵדְעוּ כִּי־גָדְלוּ גְבוּרוֹתָיו.

ק׳ זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו:

ח׳ הִצִּיב וְיָרָה אֶבֶן פִּנָּתוֹ. נַחֲלִיאֵל עֲבוּר לְשַׁעְשֵׁעַ בְּאֻמָּתוֹ.

ק׳ זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:

ח׳ וְרָשַׁם בְּחֹק דַּת הֶגְיוֹנִי. בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה לִזְכּוֹר זִכְרוֹנִי.

ק׳ לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל יְיָ:

שֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבִצָּרוֹן. נִדְבָּרִים יִרְאָיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתְרוֹן. וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

ח׳ זֶבַח קֹדֶשׁ כְּהָכְשַׁר אָז בְּעֵינָיו. רֶגֶל תְּמוּרָתוֹ אַיִל לְהַקְרִיב לְפָנָיו.

ק׳ אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו:

יצחק In frohem Mitgefühl sich Alle regen,
Daß die Verwaiste blüht in reichem Segen.
„Frohlocke, Mutter!“ ruft es ihr entgegen.

Sie fühlet Fried' und Freud' in hohen Jahren
Verjünget sich in Frische, gleich den Aaren.
Fürstinnen sich um die Beglückte schaaren.

O juble laut, in froher Mutterlust —
So ruft's ihr zu — Dir neuen Heils bewußt,
Der frisches Leben quillet in der Brust!

קשת Die schweres Leid so lange hat umringt,
Das späte Leben ihr Gewährung bringt;
Ein frischer Trieb aus ihrem Stamme dringt. —

O wende Dich zu jener Edlen Sprossen;
Der Mütter [1]) denke, die Dein Heil genossen.
Um sie sei Deinen Treuen Huld erschlossen, — o Erhabener!

O verfüge über ihre Sprößlinge heut zum Segen, Heiliger!

מלך König, der rettet vom Leid
Die ihm des Schofars Hall geweiht,
Gott, Heiliger!

מלך König, der Du gedenkest des Opferbereiten
Ihnen, die den Hall des Hornes Dir weihten,
Erhabener und Heiliger!

1) Die Urmütter alle sind am Neujahrstage, nach der Ueberlieferung, mit der Verheißung des Kindersegens bedacht worden.

(Am Sabbath.)

O daß aller Wesen Schaaren ihren Sinn auf ihn nur lenken!
Vor der Größe seiner Werke werden ihren Geist sie senken,
Der gegründet hat auf Erden seinen Wundern ein Gedenken.

חציב Feststellt' Er der Erde Pfeiler, legte fest den Weltengrund;
Seinem Volke seine Lehre gab zum Erbbesitz sein Mund,
Und Er wird ihn ewig halten, seinen heil'gen Gottesbund.

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gem Horte:
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme an dem ihm geweihten Orte. [1])

זבח Gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht,
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten rechten Zeit.

1) Die biblische Bezeichnung des Festes „זכרון תרועה“ „Gedächtniß des Posaunenschalles“ wird, mit Bezug auf 4. M. 10, 10. „Und es sei euch zum Gedächtniß vor eurem Gotte,“ in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Jisrael ist.

ע"פ א"ב כפול.

אַאְפִּיד נֵזֶר אָיוֹם. בְּשִׁלּוּשׁ קְדֻשָּׁה כַּיּוֹם: גִּבּוֹרֵי כֹחַ גְּדֻלָּה. דַּהֲרוּהוּ בְּבֵית דְּגִילָה: הוֹגֵי הֶגֶה הַמִּלָּה. וְתִקְוּהוּ כְּהַלֵּל וּמִלָּה: זֹכֵר לָעַד זְכֻיּוֹת. חַדְּשׁוּהוּ זֶמֶר חַיּוֹת: טוֹב עִמֵּם טֹרַח. יַחֲדוּהוּ בְּחִדּוּשׁ יָרֵחַ: כֹּבֶשׁ כָּל-

---

(Am Sabbath.)

ח' חָכֵם חֲנִיטָיו לִתְקוֹעַ בְּזֶה חֹדֶשׁ. יוֹם זֶה אִם יִקָּרֶה בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.

ק' זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ:

ח' טִבְעוֹ אִם בְּחֹל יְבוֹאֲכֶם. צִוּוּ לִתְקוֹעַ בְּכָל־גְּבוּלְכֶם.

ח' יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם:

שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפַר. נַאֲקַתְכֶם יַאֲזִין שְׁחָקִים שְׁפַר. וְתִיטַב לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

ח' יָרוּם צוּר יִשְׁעִי בְּפִי כָּל־אֻמִּים. חֲשׂוֹף זְרוֹעֲךָ לְהוֹשִׁיעַ מִמִּתְקוֹמְמִים.

ק' מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים:

ח' כְּהִגָּלוֹתְךָ לְעֵין כֹּל שִׁכְנְךָ לְהִוָּעֵד. קְהִלּוֹת וּרְבָבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעֵד.

ק' יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

ח' לְךָ יָאֲתָה כָּבוֹד וָעֹז הַגּוֹיִם. חֶלֶד וְכָל־שׁוֹכְנֶיהָ וְכָל־הָאִיִּים.

ק' מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:

שִׁבְטֵי מִקְרָאֲךָ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים כְּהִתְיַךְ לִנְשֵׁל. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

ח' מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר וְהַכְחִידֵם. זְרוּיֶיךָ קַבֵּץ וְחִנָּם תִּפְדֵּם. ק' זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם:

אאפיד (Gem.) Ein Diadem will ich dem Mächt'gen bringen,
Das Dreimalheilig lass' ich ihm erklingen.
Ihr Mächtige in heil'ger Himmelskraft,
Im Gotteshaus ihm Benedeiung schafft!
Die ihr errauscht in mächt'gen Halles Dröhnen,
Laßt ihm des Jubelliedes Worte tönen!

זכר Der ewig denkt der Frommen edles Thun,
Ihm singet, Chajoth[1])! Lieder ohne Ruh'n.
Der Sünd' erläßt mit mildem Sinne,
Bezeugt als Ein'gen ihn am Mondbeginne[2]),
Der Zornesgluthen dämpft,
Der dräu'nde Strafen niederkämpft.

1) Höhere Wesen, die als Träger des göttlichen Thrones beim Propheten Jecheskel (Cap. 1) erscheinen.
2) Dem Neujahrsfeste.

(Am Sabbath.)

Seine Sprossen lehrt' Er mild: Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginn! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnrung Wort[1]) lasset vor mir schallen!

טבעו Wird an einem Werkeltag seine Feier kommen,
Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!
Tag des Blasens[2]) soll es sein für die Gläub'gen, Frommen! —

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volkesschaar!
Uns vom Feinde zu befrei'n, werd' in Allmacht offenbar!
Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!

כהגלותך Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,
Wenn die Dir geweihte Schaar laut wird für Dich zeugen,
Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen.

Dir gebühret Ehr' und Macht, in der Welt verkündet.
Eiland' alle, Erdenrund! seid zum Preis verbündet!
Wer ist's, der vorm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

מוטות Brich des Feindes stolze Macht, sei sein Joch zerschellt!
Sammle die Zerstreuten ein, löse ohn' Entgelt;
Denk' der Schaar, die Dir geweiht seit Beginn der Welt!

1 u. 2) Die doppelte Fassung יום תרועה und זכרון תרועה (4 M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tag des Schofarhalles“ und „Gedächtniß des Schofarhalles“ wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

כְּעָסִים. לְכַל אַף לְהָשִׂים: מְשָׁרְתֵי בְּחִיל מוֹרָא. נִכְחָם הַלְלוּ נוֹרָא: שַׂרְפֵי סְבִיב סְעָרָה. עֲנוּ לְמַעֲבִיר עֶבְרָה: פְּלִיאִים כִּצְחוּ פֶה. צַלְצְלוּ הַכֹּל צִפָּה: קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים. רוֹמְמוּהוּ רִבְבוֹת רַעֲשִׁים: שֶׁמַע קוֹל שׁוֹפָר. תַּאֲזִין וְאַשְׁמָה תוּפַר:

(Am Sabbath.)

ח׳ נְדִיבֵי עַמִּים יְנְחֲמוּ בְּכִפְלַיִם. קָמֵיהֶם עַל־פְּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוּלַיִם.

ק׳ **זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם:**

ח׳ סְלוּל מְהִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר לִצְעוֹד. וּבֵן יַקִּירְךָ קַרְסֹל לֹא יִמְעַד.

ק׳ **כְּנַמְתָּ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד:**

שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֶנּוּ תָּמִיד בִּדְבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

ח׳ קִרְיַת מָשׂוֹשׂ הֵיכָל וְאוּלָם. מִזְבֵּחַ יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת כֻּלָּם.

ק׳ **יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם:**

ח׳ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יְרַנְּנוּ לִשְׁמוֹ. יְעָרוֹת יִמְחֲאוּ־כַף לְהַנְעִימוֹ.

ק׳ **כִּי־פָקַד יְיָ אֶת־עַמּוֹ:**

ח׳ תֹּקֶף אֶרְאֶלִּים וְכוֹכְבֵי צַפְר. תְּהִלֹּת יִתְּנוּ שֶׁבַח לְהַשְׁפַּר.

ק׳ **הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר:**

כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

ח״וק יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

ח״וק **וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיָּעַשׂ. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:**

משרתי Ihr seine Diener, in der Ehrfurcht Beben,
Sollt dem Allmächt'gen Lobgesang erheben.
Ihr Serafim, vom Sturm umringt,
Preist den, der mild den Zorn bezwingt!
Geheimnißreiche, thuet auf den Mund!
O jubelt ihm, dem das Geheimste kund!

קהלות O ihr des heil'gen Volkes Mengen,
Sollt ihn erhebend euch in Schaaren drängen. —
Des Schofars Hall vernimm in Huld,
Daß Missethat entflieh' und Schuld.

(Am Sabbath.)

Reichen Trostes Fülle laß Deine Edlen tränken,
Daß beschämt die Feinde stehn, so die Deinen kränken.
An Edom[1]) auch jenen Tag, den von Salem, wolle denken!

סלול Ebne unsres Ganges Pfad, unsre Schritte gnädig lenke;
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke sein Gelenke,
Wie Du sprachst: Ja, liebend stets Ich des Theuren denke.[2])

Deine Stadt, der Erde Lust, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienstgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!" rufen laut dann Jubelklänge.

שמים Himmelshöhen, Erdentiefen preisen seines Namens Macht;
Wälder schlagen in die Hände, melden jubelnd seine Pracht:
Denn es hat der Herr in Gnaden seines Volkes neu gedacht.

Engelschaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden seinen Preis, im Liede lassen seinen Ruhm sie blüh'n.
Und bei Schofars lautem Halle ruft's: O lobt, o preiset ihn!

כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" jubeln sie aus einem Munde.
„Und der Herr ist Weltenkönig!" schallet dann die frohe Kunde. —
O Heiliger!

וישפט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott, der Heilige!

והוא (Vorb. u. Gem.) Er ist einzig! Wer wird ihm wehren? Was sein Sinn beschloß, Er vollbringt's! der Erhabene, Heilige!

---

1) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137, 7.

2) Jerem. 31, 20: „Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so oft Ich von ihm rede, Ich seiner immerwährend denke?"

ק"וח תְּשַׁלֵּשׁ שׁוֹפָרוֹת בְּהַר הַקֹּדֶשׁ. וַאֲשַׁלֵּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:
מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲחוּז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

(Am Sabbath.)

ע"פ א"ב ובסוף חתום שם המחבר שמעון בר יצחק חזק.

אֶתֵּן לְפֹעֲלִי צֶדֶק. בַּיּוֹם הַנִּבְחַר מֵעַשׂ לְהִבָּדֵק: גַּאֲוָתוֹ מְאֹד גָּדְלָה. דֶּרֶךְ עַנְוָתוֹ לְפִי הַגְּדֻלָּה: הוּא אֲדוֹן הָעוֹלָם. וּמִי־הִקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם: זוֹכֵר הוֹלֵךְ בַּתֹּם. חוֹנֵן וְעֹשֶׂה דִּין יָתוֹם: טָהוֹר מָרוֹם וְנִשָּׂא. יָפֶה בְעִתּוֹ הַכֹּל עָשָׂה: כַּבִּיר לֹא יִמְאַס. לְנִבְזֶה בְעֵינָיו נִמְאָס: מְפֹאָר רוֹכֵב עֲרָבוֹת. נֹגַהּ נֶגְדּוֹ וְאֵשׁ לֶהָבוֹת: סוֹעֵף בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת. עֲבוּר יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת: פֹּעַל אָדָם יְשַׁלֵּם. צָר פֶּה וּמֵשִׂים אִלֵּם: קֹנֵה הַכֹּל בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׁפִּיל רָמִים: שֹׁפֵט יְצוּרָיו בַּחֲנִינָה. תָּמִים פָּעַל אֵל אֱמוּנָה: שֹׁפְטֵי אֶרֶץ כַּתֹּהוּ. מִפַּחְדּוֹ יִבָּהֲלוּ וְיִתְמָהוּ: עוֹשֶׂה מִשְׁפַּט עַמּוֹ. וּתְחִלָּה מְקַדְּמָם מִפְּנֵי וַעֲמוֹ: נְדִיבִים בְּדִקְדּוּקָם יָחִילוּ. בַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פָּעֳלוֹ: רוֹאֶה כָּל־תַּעֲלֻמוֹת. יוֹשֵׁב בְּגָבְהֵי מְרוֹמוֹת: צוֹפֶה כָּל־נוֹלָדוֹת. חוֹפֵשׂ כָּל־הָעֲתִידוֹת: קֹרֵא הַדֹּרוֹת מֵרֹאשׁ. חֹקֵר־לֵב לָתוּר וְלִדְרוֹשׁ: ק"וח זוֹכֵר בְּרִית רִאשׁוֹנִים. קַיֵּם שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים:

יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

Laß auf dem heil'gen Berg dreimal den Schofar hallen,
Dreifach laß Dir das Weihelied erschallen!

(Am Sabbath.)

אתן (Gem.) Laut will ich meines Meisters Recht verkünden
Am Tag, bestimmt zu prüfen, zu ergründen.
Erhaben Er, in Majestät so groß!
Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt;
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt;
Er wacht, wo der Verwaiste wird gekränkt.

טהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,
Er bildet Alles gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet.
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher;
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß Er's für Wittwen und für Waisen schwinge.

פעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen,
In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.

עושה Wenn Er die Seinen stellet ins Gericht, —
Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborgne seine Augen sehen,
Ob Er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet was der Zeiten Schoß verhüllt;
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt.

קרא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den späten Sprossen!

פותחין הארון.

ח"וק יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

ע"פ א"ב משולש.

אַדִּירֵי אֲיֻמָּה יַאְדִּירוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
בְּרוּאֵי בָרָק יְבָרְכוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
גִּבּוֹרֵי גֹבַהּ יַגְבִּירוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

דּוֹהֲרֵי דוֹלְקִים יְדוֹבְבוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
הֲמוֹנֵי הֲמֻלָּה יְהַלְלוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
וַחֲיָלִים וְחַיּוֹת יְוַעֲדוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

זִכְרֵי זְמִירוֹת יְזַמְּרוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
חַכְמֵי חִידוֹת יְחַסְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
טַפְסְרֵי טְפוּחִים יְטַכְּסוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

יוֹרְשֵׁי יְקָרָה יְיַשְּׁירוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
כַּבִּירֵי כֹחַ יַכְתִּירוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
לְבוּשֵׁי לֶהָבוֹת יְלַבְּבוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

מַנְעִימֵי מֶלֶל יְמַלְּלוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
נִצְּצֵי נֹגַהּ יְנַצְּחוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
שְׂרָפִים סוֹבְבִים יְסַלְסְלוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

יי (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit![1])

אדירי Die Edlen im Volke, das Dir erbebt, ein jeglicher laut die Stimm' erhebt, und spricht: Gott ist der Herr!

Die gebildet sind aus des Blitzes Flammen, in Segen brechen sie aus zusammen, und sprechen: Gott war der Herr!

Die in den Höhen mächtig ragen, mit Macht zu Deinem Lob sie sagen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

דוהרי Die in Flammen Sprühenden, in Eil' Vorüberziehenden, künden laut: Gott ist der Herr!

Die Schaaren von Tausenden, die im mächt'gen Rauschen Erbrausenden, sie loben und sprechen: Gott war der Herr!

Und in den himmlischen Schaaren und Chören läßt die Kunde laut sich hören: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

וכרי Die Liedesklänge singen, im Lied den Preis Dir bringen: Gott ist der Herr!

Tiefdenkende Weise bekennen zu Deinem Preise mit mächtigem Rufe: Gott war der Herr!

Die Fürsten im Firmament — in zierlichen Weisen ihr Wort bekennt: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יורשי Die Erben ewiger Lehren laut rufend Dich verehren: Gott ist der Herr!

Die Gewaltigen an Macht künden zu Deiner Pracht: Gott war der Herr!

Die von Flammen Umhüllten bezeugen aus dem Herzen, dem tief erfüllten: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

מנעימי Lieblicher Rede kundiger Mund ruft und machet laut es kund: Gott ist der Herr!

Die hell leuchten im Strahlenkranze rufen mit Jubel zu Deinem Glanze: Gott war der Herr!

Serafim, die Deinen Thron umstehen, lassen holdselig den Ruf ergehen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

---

1) Die Worte „Gott ist der Herr" u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Israel vertheilt.

עָרְכֵי עֹז יַעֲנוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
פְּחוּדֵי פִלְאָךְ יִפְצְחוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
צְבָאוֹת צֹאנָךְ יְצַלְצְלוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
קְהִלּוֹת קֹדֶשׁ יַקְדִּישׁוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
רִבְבוֹת רְבָבָה יְרַנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
שְׁבִיבֵי שַׁלְהָבוֹת יְשַׁנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
תּוֹמְכֵי תְהִלּוֹת יַתְמִידוּ בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ:
תּוֹקְפֵי תִפְאַרְתְּךָ יַתְמִימוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ:
תְּמִימֵי תְעוּדָה יְתַנּוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ:
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

ערכי Die seine Allmacht preisen und loben, haben zum Ruf die Stimm' erhoben: Gott ist der Herr!
Die ob Deinen Wundern staunend erbeben, Alle sie laut die Kunde geben: Gott war der Herr!
Die von Dir geführte Schaar ruft in klingendem Laute hell und klar: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
קהלות Die Gemeinden der Frommen lassen den Weihruf an Dich kommen: Gott ist der Herr!
Zahllose Myriaden und Heere jubeln und jauchzen zu Deiner Ehre: Gott war der Herr!
Die leuchten im Feuerschein in klingendem Schalle den Ruf Dir weih'n: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
תומכי Die Dein Loblied festhalten und fassen, ewig den Ruf erklingen lassen: Gott ist der Herr!
Die Deinen Ruhm verkünden mit Macht, unablässig melden sie Deine Pracht: Gott war der Herr!
Die Deinem Zeugnisse treu ergeben, mächtig zu Dir die Stimme sie heben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!
יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ:

חזן · ע"פ א"ב. · קהל

לָאֵל עוֹרֵךְ דִּין: לְבֹחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְגוֹלֶה עֲמֻקּוֹת בַּדִּין: לְדוֹבֵר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין:
לְהוֹגֶה דֵעוֹת בַּדִּין: לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין:
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין: לְחוֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין:
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין: לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְכוֹבֵשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין: לְלוֹבֵשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין: לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין: לְעוֹנֶה לְקוֹרְאָיו בְּיוֹם דִּין:
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין: לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין:
לְקוֹנֶה עֲבָדָיו בַּדִּין: ק"וח לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין:
לְשׁוֹמֵר אֹהֲבָיו בַּדִּין: לְתוֹמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין:

סוגרין הארון.

ובכן (Vorb.) Und so möge Dir Alles die Krone reichen!

לאל Dem Allmächtigen, der anordnet Gericht,
Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;
Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,
In Wahrheit das Urtheil fällt am Tage des Gerichts;

להוגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht,
Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tage des Gerichts;
Der seines Bundes denket im Gericht,
Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;

לטהר Der rein spricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;

למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts;

לפעל D r sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht,

לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

סלוק.

וּבְכֵן לְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ. עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־הָאָרֶץ. כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ. מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ. כִּי הוּא בּוֹרֵא קְצוֹת כָּל־הָאָרֶץ. עֹשֶׂה מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בָּאָרֶץ. בְּקוּמוֹ לַמִּשְׁפָּט יַשְׁקִיט הָאָרֶץ. לְהוֹשִׁיעַ כָּל־עַנְוֵי־אָרֶץ. לַעֲשׂוֹת כַּתֹּהוּ שֹׁפְטֵי הָאָרֶץ. לֶאֱחֹז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ. לְנַעֵר כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. וְקוֹל יַשְׁמִיעוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וּבְמָלְכוֹ עַל כָּל־הָאָרֶץ. יָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָרֶץ. יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ. וַאֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל לָאָרֶץ. וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ. וְאָז יִפְצְחוּ רֶנֶן בָּאָרֶץ. כְּבוֹדוֹ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ. יְיָ מֶלֶךְ תָּגֵל הָאָרֶץ. וּבְכֵן יְשַׁלֵּשׁ שׁוֹפְרוֹת עָרֶץ. וַיַּפְחִיד חוֹרֵי יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. וְיַהֲפוֹךְ כִּסֵּא מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. וְיֹאמְרוּ כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ בָּאָרֶץ. ח׳ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וִיכוֹנֵן מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ. וִיעוֹרֵר כָּל־יְשֵׁנֵי־אָרֶץ. וְיַעֲלוּ זְמִירוֹת מִכְּנַף הָאָרֶץ. שִׁירוּ לַייָ כָּל־הָאָרֶץ:

אֶרֶץ וְדָרֶיהָ יְצַפּוּ לַדִּין. וְיֵחַתּוּ וְיֶחֶרְדוּ מֵאֵימַת הַדִּין. כִּי גָדוֹל יוֹם הַדִּין. וּמִי יְכִילֶנּוּ לְהִצְטַדֵּק בַּדִּין. וְכָל־יֹשְׁבֵי עַל־מִדִּין. וְכָל־יֹדְעֵי דָּת וָדִין. וְכָל־שֶׁנַּעֲשָׂה בוֹ דִין. אוּלַי יֵחָנֵן בִּשְׁעַת הַדִּין. כִּי אֵין רַחֲמִים בַּדִּין. וְלֹא יִשָּׂא פָנִים בַּדִּין. וְהוּא עֵד וּבַעַל דִּין. לָדַעַת בָּאָרֶץ מַעֲשֵׂהוּ בַּדִּין. וּבְיַד־כָּל־אָדָם יַחְתּוֹם דִּין. וּלְפִי מִשְׁטָרוֹ יַעֲשֶׂה־לוֹ דִין. וּכְפָעֳלוֹ יִפְעַל־לוֹ דִין. וּמַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ אוֹתוֹ

ובכן (Vorb.) Und so möge Dir der Weiheruf emporsteigen, denn Du, unser Gott, bist König!

מלך (Gem.) Der Weltherr ruft ins Gericht die Erde, der Höchste, Er, der Herr der Erde, auf daß erkenne die ganze Erde, der Länder Bewohner, die Völker der Erde, von einem bis zum andern Ende der Erde, daß Er ist Schöpfer und Herr der Enden der Erde, — Er, der des Rechtes waltet und der Gerechtigkeit auf Erden. Erhebt Er sich, Gericht zu halten, schweigt bangend die Erde, wenn Er sich annimmt der Bedrängten der Erde, in Nichts wandelt die Mächt'gen der Erde. Er ergreift mit Macht die Säume der Erde, und schüttelt sie ab, die Bösen der Erde. Es erschallt eine Stimme im Himmel und auf der Erde: Wie mächtig, o Gott, ist Dein Name auf der ganzen Erde! Wenn sein Reich sich erheben wird über die Erde, jauchzen werden die Tiefen der Erde, frohlocken die Himmel und jubeln die Erde, und was hoch im Himmel ist über der Erde, und tief in den Fluthen unter der Erde, ausbricht's in Jubelklang, rufend: Seiner Herrlichkeit voll ist die Erde! Der Herr regiert! o freue dich, Erde! — Dreifacher Hall erdröhnet in mächtigem Schall: es erbeben die Fürsten, die Herren der Erde, umstürzt Er den Thron der Reiche der Erde, und Alles, was Odem hat, ruft von der Erde: Herr, verherrlicht bist Du auf der ganzen Erde! Aufrichtet Er in Pracht die Wonne der Erde, aufwecket Er die schlafen im Schoße der Erde, und Jubelgesang erschallt von den Säumen der Erde: „Singet dem Herrn, alle Lande der Erde!" —

ארץ Die Erde und ihre Bewohner harren entgegen dem Gericht, erbebend und bangend in Angst vor dem Gericht. Denn groß ist der Tag des Weltengerichts: wer kann ihn fassen und ertragen, daß er besteh' im Gericht? Allen, die sitzen zu halten Gericht, und Allen, kundig des Gesetzes, die walten des Gerichts, und allen denen, die gerufen werden ins Gericht, wie bangt ihnen, ob sie Gnade finden im Gericht! Denn nicht Erbarmen waltet im strengen Gericht, nicht Ansehen wird geschonet im großen Gericht. Ein Jeglicher selbst ist Zeuge, sitzt über sich selbst zu Gericht, sein eigen Thun und Wirken erkennet er im Gericht, mit eigner Hand besiegelt er sein Gericht, nach seinem Zeugnisse und Spruch wird ihm gethan im Gericht, und nach seinem Schaffen erwirkt er sich Lohn im Gericht. Seine Werke zeugen gegen ihn im Gericht, und der Stein aus der Mauer zeihet im Gericht, und der Sparren aus dem Getäfel giebt eine Antwort im Gericht, — Alles nach Wahrheit, nach strengem Gericht, — ob er Gnade verdiene, ob die Strenge des Gerichts. Der heutige Tag ist be-

בַּדִּין. וְאֶבֶן מִקִּיר תִּזְעַק בַּדִּין. וְכָפִיס מֵעֵץ יַעֲנֶנָּה בַּדִּין.
הַכֹּל בֶּאֱמֶת וְהַכֹּל בְּדִין. בְּמִדַּת רַחֲמִים וּבְמִדַּת הַדִּין.
וְהַיּוֹם הוּכַן עַמִּים בּוֹ לָדִין. לַעֲשׂוֹת אוֹת לְיוֹם הַדִּין.
וְכָל־נְפָשׁוֹת בּוֹ יָדִין: וְהוּא עָשׂוּי חֹק זִכָּרוֹן. לְיוֹם רִאשׁוֹן
וּלְיוֹם אַחֲרוֹן. לְהִזָּכֵר בּוֹ יְשֵׁנֵי חֶבְרוֹן. בְּצִלָּם לְהֵחָבְאוֹת
חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן. בָּהֶם לְהַצְדִּיק שָׁבִים לְבִצָּרוֹן. תּוֹקְעֵי
בַשּׁוֹפָר וְקוֹרְאֵי בְגָרוֹן. לִמְצוֹא בְּצִדְקָם מַעֲשֵׂה כִשְׁרוֹן.
בָּם לְהִנָּצֵל מֵאַף וְחָרוֹן: וּכְשָׁמַר אָב דֶּרֶךְ מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה. יַעֲשֶׂה לְנִינָיו בְּמִשְׁפָּט חֶסֶד וּצְדָקָה. וּכְיוֹנַת
אֵלֶם זָרַע לִצְדָקָה. יִקְצְרוּ נִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה. וּכְנָתַן
לַתָּם בֶּאֱמֶת צְדָקָה. יִנָּתֵן לְנִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה. וְכִסֵּא
כָבוֹד מְתֻקָּן בִּצְדָקָה. לְפָנָיו יַעֲמוֹד מֵלִיץ וִילַמֵּד צְדָקָה.

stellt, die Völker zu führen ins Gericht, Zeichen und Urbild von je als Tag des Gerichts; die Seelen treten an ihm vors Gericht. Zum Gedächtniß er, der von Gott gesetzte, an den ersten Weltbeginn und ans Gericht, das letzte, — an die, so in Chebrons Höhle ruh'n[1]), daß in ihrem frommen edlen Thun Schutz und Schirm des Scharons Lilie[2]) finde, sie zu befreien von Schuld und Sünde, die nach des Heiligthums Gründung verlangen, wenn bei des Schofars Hall brünst'ge Gebete sich ihnen entrangen, daß Jener Thaten und Werke, die frommen, den späten Sprossen zu Gute kommen, daß dem Gericht und der Strafe sie seien entnommen. Und wie der Urahn wahrte des Rechtes, der Milde, so erweise seinen Sprossen im Gericht Gnad' und Milde; und wie jener zum Opfer bereite Dulder gesäet fromme Milde, laß ernten seine Nachkommen der Gnaden Milde; und wie dem Untadligen Du gewährtest ob seiner Treue Deine Lieb' und Milde, so gewähre seinen Kindern Lieb' und Milde. Und wenn Deiner Allmacht Thron steht aufgerichtet in Milde, laß auftreten den Anwalt zum Spruch der Milde. Und schallet des Schofars Ton von denen, die baar sind der Werke der Frommen, o laß zu

1) Die Erzväter und Mütter des Volkes.
2) Aus dem Hohenliede (2, 1.) entlehnte symbolische Benennung Israels

וּבַעֲלוֹת שׁוֹפָר מִבְּלִי צְדָקָה. יְחַנְּנוּ וַיְפַגְּיעוּ אֲבוֹת הַצְּדָקָה.
וְיֹאמְרוּ לִפְנֵי אוֹהֵב צְדָקָה. חָלִילָה לְּךָ מְדַבֵּר בִּצְדָקָה.
מַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט בְּלֹא צְדָקָה. וּבִמְקוֹם מִשְׁפָּט אֵין
צְדָקָה. וּבְאֵין מִשְׁפָּט יֵשׁ צְדָקָה. וְאַתָּה בְּמִשְׁפָּט תַּעֲשֶׂה
צְדָקָה. לִשְׁפּוֹט תֵּבֵל בְּמַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה. וּמְכוֹן כִּסְאֲךָ
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה. וּבְחַפֶּשְׂךָ מַעֲשִׂים מִבְּלִי צְדָקָה. הִזָּכֵר
לְטוֹב מְעַט בִּצְדָקָה. וּבְמַתְּנַת חִנָּם תַּעֲשֶׂה צְדָקָה.
לִפְתּוֹחַ לָמוֹ אוֹצְרוֹת הַצְּדָקָה. וְאִם יָצְאָה גְּזֵרָה רְחוֹקָה.
לְחַבֵּל יֹשְׁבֵי אַרְקָא. בְּבוּקָה וּמְבוּקָה וּמְבֻלָּקָה.
הִסְתַּכֵּל בְּתַבְנִית אֲשֶׁר בַּכִּסֵּא חֲקוּקָה. וּבַתֵּבָה אֲשֶׁר
תַּחְתָּיו פְּקוּקָה. וְנַפְשׁוֹת צוּרִים בְּתוֹכָהּ נְקוּקָה. וּבַעֲטָרָה
אֲשֶׁר בְּרֹאשְׁךָ זְקוּקָה. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל בְּבָנוּי מְחֻקָּקָה.
וּבִדְמוּת שְׁבָטִים מְעֻזָּקָה. וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן בַּחֲזָקָה. וּבָם
אֶשָּׁעֲנָה וּבָם אֶתְחַזְּקָה: כִּי בְּשִׁבְתּוֹ בַכִּסֵּא לְשָׁפְטִי. יַעַמְדוּ
כֻּלָּם לִפְנֵי שׁוֹפְטִי. לְהַדְמִים בַּשּׁוֹפָר בַּעַל מִשְׁפָּטִי.
לְהָלִיץ בַּעֲדִי וּלְזַכּוֹת יִשְׁפְּטִי. וּכְמִשְׁפְּטֵי הַגּוֹיִם בְּלִי
לְשָׁפְטִי. כִּי לָאוֹר יוֹצִיא מִשְׁפָּטִי. וְנֹגַהּ כָּאוֹר תִּהְיֶה
בְּהִשָּׁפְטִי: רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז לְצַדְּקִי. לְבוּשׁוֹ כְּתֶלֶג חִוָּר
לְנַקִּי. וּשְׂעַר רֹאשׁוֹ כַּעֲמַר נָקִי. בְּנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה לְנַקִּי.
כְּאֹמֶר יְמַלֵּט אִי־נָקִי. וְהוּא רוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת מַבְהִיקִי.

Dir das Flehen der Väter kommen; mögen sie vor Dir, der Du liebest den Sinn, den frommen, sprechen: O laß im Rechte die Gnade walten, und nicht in Strenge wolle Gericht Du halten, und statt des Rechtes laß die Gnade schalten! O nach Mild' und Erbarmen richte die Welt, auf Gnad' und Huld sei Dein Thron gestellt! — Und prüfst Du die Werke und findest Du uns arm, an Verdiensten baar, o nimm des wenigen Guten in Gnaden wahr! Und als Geschenk Deiner Gnade sei uns Dein Heil beschieden; aufthu' uns die Pforten zum Segen und Frieden!

וְיוֹשֵׁב בְּחַדְרֵי תֵימָן כְּבָקִי. בִּגְבוּל בִּנְיָמִן בְּצֶלְצַח לְנַקִּי: וְרַגְלֵי הַחַיּוֹת אֲשֶׁר בְּמִישׁוֹר עֲרָבוֹת. וְעַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה רְבוֹת. וְסִלְסוּל לְבָרוּךְ מִמְּקוֹמוֹ מַרְבּוֹת. וּפוֹרְדוֹת וּמַשִּׁיקוֹת סְלִיחָה לְהַרְבּוֹת. לְהַצְדִּיק בְּמִשְׁפָּט אַלְפֵי רְבָבוֹת. כְּמַרְאֵה בָזָק רָצוֹת וְשָׁבוֹת. וּמַרְאוֹת תְּמוּנַת דִּמְיוֹן מִתְחַבְּאוֹת. וּמַטִּיפוֹת כְּנֹפֶת רִשְׁפֵּי שַׁלְהָבוֹת. לְהֵעָשׂוֹת נְהַר דִּינוּר אֵשׁ לֶהָבוֹת: וְעַל־רָאשֵׁיהֶם נָטוּי בְּמוֹרָא. דְּמוּת רָקִיעַ כְּקֶרַח הַנּוֹרָא. וּשְׁמֵי מְעֹנָה מְקוֹם מַה־נּוֹרָא. וְשָׁם אִתּוֹ שְׁרֵא נְהוֹרָא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּאֶבֶן יְקָרָה. כְּמַרְאֵה אֶבֶן סַפִּיר כֵּס תִּפְאָרָה. וּבוֹ יֵשֵׁב עֹטֶה אוֹרָה. חֹצֵב מִפִּיו תַּלְמוּד תּוֹרָה. וּמִשָּׁם שׁוֹמֵעַ שַׁוְעַת עֲתִירָה. וּמִימִינוֹ אֵשׁ דָּת כְּתוּרָה: וְשָׁם בְּיָמִין יֵשׁ חַלּוֹנוֹת. בְּצַד רָאשֵׁי הַכְּרוּבִים בִּמְעוֹנוֹת. כִּי דֶרֶךְ אוֹתָן הַחַלּוֹנוֹת. יַאֲזִין תְּפִלּוֹת וְיַקְשִׁיב תְּחִנּוֹת. פְּעָמִים פְּתוּחוֹת וּפְעָמִים צְפוּנוֹת. בְּכֵן עִתִּים הֵם לְהִתְעַנּוֹת. בְּעֵת רָצוֹן לְהִפָּתֵחַ וּלְהֵעָנוֹת. וּכְשֶׁיַּחְפּוֹץ רַחוּם לִשְׁעוֹת וְלַעֲנוֹת. יִגְזוֹר וְיִפָּתְחוּ אוֹתָן הַחַלּוֹנוֹת: וְיֵצְאוּ בָם אֶלֶף וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת. הַמְּלִיצִים יֹשֶׁר מִשְׁפָּט לְנָאוֹת. וִיקַבְּלוּ תְּפִלּוֹת מִלִּבּוֹת בָּאוֹת. וְיִתְּנוּם בְּרֹאשׁ אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. בְּכֶתֶר וָנֵזֶר בְּרֹאשׁוֹ לְהֵרָאוֹת. עֲשׂוֹת כָּמוֹ לְטוֹבָה אוֹת. בְּיוֹם תְּרוּעָה מוֹפֵת לְהַרְאוֹת: וְאָז אֵלִים יְשַׁלְּשׁוּ קְדֻשּׁוֹת. שְׁתַּיִם לְעַם קָדוֹשׁ מִתְפָּרְשׁוֹת. וְאַחַת בְּרֹאשׁ קָדוֹשׁ מַקְדִּישׁוֹת. וְקָדוֹשׁ בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. מִיָּדוֹ נָתַן שְׁתֵּי קְדֻשּׁוֹת. וְיִקְדַּשׁ בְּאַחַת מִשָּׁלֹשׁ קְדֻשּׁוֹת. וְיֶעֱרַב־לוֹ מִלְּמַטָּה שָׁלֹשׁ תְּקִיעוֹת כְּמוֹ מִלְמַעְלָה שָׁלֹשׁ קְדֻשּׁוֹת:

ח' כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר

ק"וח **קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:**

ק' **אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:**

שם המחבר בראשי החרוזים כפלים בנימן בר שמואל אמנו.

[וְחַיּוֹת,בּוֹעֲרוֹת מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי־אֵשׁ: כּוֹהֲלֵ סוֹבְלוֹת כֵּס אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בְּרִשְׁפֵּי לַבַּת אֵשׁ: נְאֻם הַדִּבּוּר מִשְׁמוֹעַ הַנִּתָּן בָּאֵשׁ: יִסְבְּלוּ סֵבֶל נוֹזְלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: יָעִיר לָז לְלָז וְלֹא נִשְׁקְעַת הָאֵשׁ: מְשַׁלְּחִים יָד שְׂרָפִים תַּחַת כַּנְפֵי־אֵשׁ: מְשַׁלְּכִים בְּכַנְפֵיהֶם גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נְפוּרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָחִים כָּם כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לְחַשְׁמַלָּה מַרְאֶיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנֹגַהּ סָבִיב כַּקֶּשֶׁת בֶּעָנָן אֵשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב הַחַיּוֹת דָּאוֹת בְּאַגַּפֵּי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בָּרוּךְ כְּבוֹדוֹ בְּלַהַק יְקוֹדֵי אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כַּאֲרִי קוֹל בְּלַהַב אֵשׁ: מְאַחֵד כֶּתֶר בְּפֶלֶל בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁבִּיעוֹ שָׂרָף לַהַט שְׁבִיב אֵשׁ: וּמִזְדַּעְזְעִים חֵילֵי מָרוֹם מִשַּׁלְהֲבֵי אֵשׁ: וּמֵרַעַשׁ מִתְגַּלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֵּס אֵשׁ: אַף רְקִיעִים אֲחָזָתַם חֶרְדַּת אֵשׁ: אָז יְשַׁלְּשׁוּ בַּקֹּדֶשׁ לַנִּשְׁפָּט בָּאֵשׁ: לִשְׂמֹאל וְלַיָּמִין שְׁנֵי שַׂרְפֵי־אֵשׁ: לוֹאֲטִים הָרֶגֶל מִלְּהַזְכִּיר עֵגֶל אֵשׁ: אָנָּא עִזּוּז וְגִבּוֹר נַעֲרָץ בְּכִתֵּי אֵשׁ: אֵלֶיךָ הָעַל שֶׁוַע

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen, die ihnen zurufen:

לוֹקְחֵי דַּת אֵשׁ: מִפַּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי עֵצִים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִצַּל מִמְּדוּרַת עֵצִים וָאֵשׁ: נָא אִם חָטְאָה נִמְשָׁכָה וּבָעֲרָה כָּאֵשׁ: נִחוּמֶיךָ יִגֹּלּוּ בְּשִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא אֵשׁ: וְהַכִּסֵּא יִפְגַּע לָרוֹכֵב בְּמֶרְכֶּבֶת אֵשׁ: וְיֵשַׁר יְלִיצוּ בַּעֲדֵנוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

ח׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:]

ק״וח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ק׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

ע״פ א״ב.

[אֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת בְּסָאַךְ מַרְאֵיהֶן כְּגַחֲלֵי־אֵשׁ: גַּאֲוָתְךָ בְּמַחֲנֵה רַעַשׁ וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת שִׁבְנָךְ כְּעֵין חַשְׁמַל

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen wirst in Zijon, bald in unseren Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. O werde erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruschalajim für alle Geschlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unsere Augen mögen schauen Dein Reich, wie das in den Sängen Deiner Verherrlichung gesprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Gesalbten:

מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא בְּהֵרָאוֹתְךָ נַחַת וְרוֹעֵךְ בָּאֵשׁ: וַיֵּחַתּוּ וַיִּמַּסּוּ מְשַׂנְאֶיךָ כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: זָעוּ מִיּוֹם תָּקַע חֲרֵדֵי דְבָרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מִדִּינְךָ נִשְׁפָּט בָּאֵשׁ: טַעֲמָם יִכּוֹן בִּקְטֹרֶת נָחוֹן עַל־הָאֵשׁ: יַחְשֵׁב מְעוּט חֶלְבָּם וְדָמָם כְּנִיחוֹחַ מִן־הָאֵשׁ: כְּשֶׁר מַעַשׂ אֵיתָן מֻצָּל מֵאֵשׁ: לְיוֹם צָרָה יַעֲמַד לָבֹא בַמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עָרַךְ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ: נִינָיו בָּהּ יִנָּצְלוּ מִמְּדוּרַת עֵצִים וָאֵשׁ: סָעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר בְּנִחִיַּת עַמּוּד אֵשׁ: עַזָּה אַהֲבָתָם תִּזְכּוֹר רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תְּשַׁבֵּי יְחִידָךְ בַּעֲנִיַּת אֵשׁ: צוֹעֲקֶיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה הוֹגֵי דַּת אֵשׁ: קַנֵּא לְעִירְךָ אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצֵּף שִׁכְנְךָ בְּתוֹכָהּ לְכָבוֹד סְבִיבָהּ חוֹמַת אֵשׁ: שְׁעֵה שַׁוְעַת עַמְּךָ בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל קָדְשֶׁךָ וְאַל תִּתָּאֵשׁ: תְּמִימֶיךָ יַמְלִיכוּךָ כְּמַלְאֲכֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

ח׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:]

קו״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

לדר (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König bist Du.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כֶּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (לשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל

מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב

ק׳ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי משֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

(Am Sabbath fällt אבינו מלכנו aus.)

פותחין הארון ·

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צַר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּיּוֹת מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה:

(Am Sabbath fällt dieses Stück aus.)

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!
U. V., u. K.! Wir haben keinen König außer Dir!
Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!
Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!
Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!
Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!
U. V., u. K.! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!
Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!
Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!
Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!
U. V., u. K! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!
Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!
Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!
Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!
Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!
Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!
Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!
Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!
Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהֵא הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל יִחוּדֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא לְמַעֲנֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

סוגרין הארון.

קדיש שלם.

אבינו Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!
Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!
U. V., u. K.! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten!
Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!
Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß!
Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!
Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!
Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!
Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!
Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!
U. V., u. K.! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!
U. V., u. K.! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!
Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!
Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!
Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!
Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!
Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!
Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!
Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!
Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!
Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמְוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים. הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָיִם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

פותחין ארון הקדש ומוציאין ב׳ ס״ת ואומרים:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר משֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָיִם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

יְהוָה׀ יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

אין Keiner ist wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen seinem Volke; der Ewige segne sein Volk mit Frieden!

אב Vater des Erbarmens! Erweise Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruschalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

(Beim Herausnehmen der Thorah:)

ויהי Und es geschah, wenn aufbrach die Bundeslade, da sprach Moscheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

ברוך Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

יי Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רִבּוֹן הָעוֹלָם. מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ
וְתֶן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ. וּמְחַל עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָתֵּינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים.
וְטַהֲרֵנוּ מֵחֲטָאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ. וְזָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן
טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. וְזָכְרֵנוּ
לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרֻכִּים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה. וְתֶן־
לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים
לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיהָ וְשֵׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין
וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ
וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת
טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת.
וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה. אָמֵן
וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

רבון Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brot zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre und zu erfüllen ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unseren Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא. בְּרִיךְ כִּתְרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזֵי לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מִטּוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיַת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הִיא שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגֵדְנָא קַמֵּהּ וּמִקַּמֵּי דִּיקַר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחִיצְנָא. וְלָא עַל בַּר־אֱלָהִין סָמִיכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טַבְוָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תֻּשְׁבְּחָן: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין דְּלִבִּי וְדְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטַב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

יהיו Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit! O Gott, in der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles!

בריך Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Jisrael in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume! Laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung und nimm unser Gebet an in Liebe! Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit und dessen Lehre ist Wahrheit und dessen Propheten sind Wahrheit und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden!

ח״וק שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ח״וק אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ:

ח׳ גַּדְּלוּ לַייָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

ק׳ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיּוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת. הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קְדֻשָּׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב. שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב. כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנְּשׂוּאִים וְיָחֹן

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד (Vorb. u. Gem.) Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך (Gem.) Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden. Dein, o Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen, und rette

אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

בהגיע הש"ץ על הבימה מניח ס"ה‎ת על השלחן ופותח ואומר:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קְרָב. יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

קהל וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּייָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

העולה לתורה מברך.

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

אחר הקריאה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

unsere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Geschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

(Der zur Thorah Gerufene spricht:)

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך יי (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

ברוך אתה Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorlesung.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzt in unsere Mitte. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

קורין בתורה בפ' וירא (בראשית כ"א).

וַיהוָה פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר וַיַּעַשׂ יְהוָה
לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר׃ וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֵּן
לִזְקֻנָיו לַמּוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֹתוֹ אֱלֹהִים׃ וַיִּקְרָא אַבְרָהָם
אֶת־שֶׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלַד־לוֹ אֲשֶׁר־יָלְדָה־לּוֹ שָׂרָה יִצְחָק׃
וַיָּמָל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנַת יָמִים כַּאֲשֶׁר
צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים׃ לוי וְאַבְרָהָם בֶּן־מְאַת שָׁנָה בְּהִוָּלֶד
לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ׃ וַתֹּאמֶר שָׂרָה צְחֹק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים
כָּל־הַשֹּׁמֵעַ יִצְחַק־לִי׃ וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה
בָנִים שָׂרָה כִּי־יָלַדְתִּי בֵן לִזְקֻנָיו׃ וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגָּמַל
וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָדוֹל בְּיוֹם הִגָּמֵל אֶת־יִצְחָק׃
(בשבת ג) וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יָלְדָה

Vorlesung aus der Thorah.

(1. B. Mos. Cap. 21.)

ויי Und der Ewige bedachte Sarah, wie Er gesprochen, und der Ewige that der Sarah, wie Er geredet. Und Sarah ward schwanger und gebar dem Abraham einen Sohn auf sein Alter um die Frist, die Gott verheißen hatte. Und Abraham nannte den Namen seines Sohnes, der ihm geboren worden, den ihm Sarah gebar, Jizchak. Und Abraham beschnitt seinen Sohn Jizchak zu acht Tagen, wie ihm Gott geboten hatte.

ואברהם Und Abraham war hundert Jahre alt, als ihm geboren wurde sein Sohn Jizchak. Da sprach Sarah: Ein Lachen hat mir Gott gemacht; wer es hört, wird über mich lachen. Und sprach weiter: Wer hätt' es dem Abraham gesagt: Sarah säugt Kinder! Doch habe ich einen Sohn geboren auf sein Alter. Und der Knabe wuchs und ward entwöhnt, und Abraham machte ein großes Gastmahl am Tage der Entwöhnung des Jizchak. — Da sah Sarah den Sohn Hagars, der Mizrischen, den sie dem Abraham geboren hatte, spotten. Und sie sprach zu Abraham:

לְאַבְרָהָם מְצַחֵק: וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גָּרֵשׁ הָאָמָה הַזֹּאת
וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן־הָאָמָה הַזֹּאת עִם־בְּנִי עִם־
יִצְחָק: וַיֵּרַע הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אוֹדֹת בְּנוֹ:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם אַל־יֵרַע בְּעֵינֶיךָ עַל־הַנַּעַר
וְעַל־אֲמָתֶךָ כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה שְׁמַע בְּקֹלָהּ
כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ זָרַע: ישראל (ובשבת ד) וְגַם אֶת־בֶּן־
הָאָמָה לְגוֹי אֲשִׂימֶנּוּ כִּי זַרְעֲךָ הוּא: וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם ׀
בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח־לֶחֶם וְחֵמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָגָר שָׂם עַל־
שִׁכְמָהּ וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע בְּמִדְבַּר בְּאֵר
שָׁבַע: וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן־הַחֵמֶת וַתַּשְׁלֵךְ אֶת־הַיֶּלֶד תַּחַת
אַחַד הַשִּׂיחִם: וַתֵּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנֶּגֶד הַרְחֵק כִּמְטַחֲוֵי
קֶשֶׁת כִּי אָמְרָה אַל־אֶרְאֶה בְּמוֹת הַיָּלֶד וַתֵּשֶׁב מִנֶּגֶד וַתִּשָּׂא
אֶת־קֹלָהּ וַתֵּבְךְּ: וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־קוֹל הַנַּעַר וַיִּקְרָא
מַלְאַךְ אֱלֹהִים ׀ אֶל־הָגָר מִן־הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־
לָּךְ הָגָר אַל־תִּירְאִי כִּי־שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל־קוֹל הַנַּעַר
בַּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם: (בשבת ה) קוּמִי שְׂאִי אֶת־הַנַּעַר וְהַחֲזִיקִי
אֶת־יָדֵךְ בּוֹ כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׂימֶנּוּ: וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת־
עֵינֶיהָ וַתֵּרֶא בְּאֵר מָיִם וַתֵּלֶךְ וַתְּמַלֵּא אֶת־הַחֵמֶת מַיִם
וַתַּשְׁקְ אֶת־הַנָּעַר: וַיְהִי אֱלֹהִים אֶת־הַנַּעַר וַיִּגְדָּל וַיֵּשֶׁב
בַּמִּדְבָּר וַיְהִי רֹבֶה קַשָּׁת: וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פָּארָן וַתִּקַּח־
לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: פ רביעי (ובשבת ו)

וַיְהִי בָּעֵת הַהִוא וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ
אֶל־אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים עִמְּךָ בְּכֹל אֲשֶׁר־אַתָּה עֹשֶׂה:
וְעַתָּה הִשָּׁבְעָה לִּי בֵאלֹהִים הֵנָּה אִם־תִּשְׁקֹר לִי וּלְנִינִי
וּלְנֶכְדִּי כַּחֶסֶד אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי עִמְּךָ תַּעֲשֶׂה עִמָּדִי וְעִם־

Treib' aus diese Magd und ihren Sohn; denn nicht erben soll der Sohn dieser Magd mit meinem Sohne, mit Jizchak. Und die Sache war sehr leid in den Augen Abrahams um seines Sohnes willen. Aber Gott sprach zu Abraham: Nicht lasse dir es leid sein wegen des Knaben und wegen deiner Magd! In Allem, was Sarah dir sagt, höre auf ihre Stimme; denn in Jizchak wird dir ein Same genannt werden.

וגם Doch auch den Sohn der Magd werde Ich zu einem Volke machen, weil er dein Same ist. Da machte sich Abraham auf am Morgen und nahm Brot und einen Schlauch Wasser und gab der Hagar, legte es auf ihre Schulter sammt dem Kinde und entließ sie. Und sie ging und verirrte sich in der Wüste Beer-Scheba. Und das Wasser war ausgegangen im Schlauche, und sie warf das Kind unter einen der Bäume. Und sie ging und setzte sich fernab um einen Bogenschuß; denn, sagte sie, ich mag nicht zusehen dem Sterben des Kindes. So saß sie fernab und erhob ihre Stimme und weinte. Und Gott hörte die Stimme des Knaben. Da rief ein Engel Gottes vom Himmel der Hagar zu und sprach: Was ist dir, Hagar? Fürchte dich nicht; denn Gott hat gehört auf die Stimme des Knaben dort, wo er ist. — Stehe auf, nimm den Knaben, fasse ihn mit deiner Hand! denn zu einem großen Volke werde Ich ihn machen. Und Gott öffnete ihre Augen, und sie sah einen Wasserborn und ging hin und füllte den Schlauch mit Wasser und gab dem Knaben zu trinken. Und Gott war mit dem Knaben, daß er aufwuchs, und er wohnte in der Wüste und ward ein Bogenschütze. Und er wohnte in der Wüste Paran, und seine Mutter nahm ihm ein Weib aus dem Lande Mizrajim.

ויהי Und es geschah um diese Zeit, da sprach Abimelech und Pichol, sein Heerführer, zu Abraham also: Gott ist mit dir in Allem, was du thust. Und nun schwöre mir bei Gott zur Stelle, daß du nicht trüglich handelst gegen mich, mein Kind und meinen Enkel. Dieselbe Liebe, die ich dir erwiesen, sollst du auch mir

הָאָרֶץ אֲשֶׁר־גַּרְתָּה בָּהּ׃ וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אָנֹכִי אִשָּׁבֵעַ׃ וְהוֹכִחַ אַבְרָהָם אֶת־אֲבִימֶלֶךְ עַל־אֹדוֹת בְּאֵר הַמַּיִם אֲשֶׁר גָּזְלוּ עַבְדֵי אֲבִימֶלֶךְ׃ וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ לֹא יָדַעְתִּי מִי עָשָׂה אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְגַם־אַתָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִּי וְגַם אָנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי בִּלְתִּי הַיּוֹם׃ וַיִּקַּח אַבְרָהָם צֹאן וּבָקָר וַיִּתֵּן לַאֲבִימֶלֶךְ וַיִּכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם בְּרִית׃ חמישי (ובשבת ז) וַיַּצֵּב אַבְרָהָם אֶת־שֶׁבַע כִּבְשֹׂת הַצֹּאן לְבַדְּהֶן׃ וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ אֶל־אַבְרָהָם מָה הֵנָּה שֶׁבַע כְּבָשֹׂת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר הִצַּבְתָּ לְבַדָּנָה׃ וַיֹּאמֶר כִּי אֶת־שֶׁבַע כְּבָשֹׂת תִּקַּח מִיָּדִי בַּעֲבוּר תִּהְיֶה־לִּי לְעֵדָה כִּי חָפַרְתִּי אֶת־הַבְּאֵר הַזֹּאת׃ עַל־כֵּן קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא בְּאֵר שָׁבַע כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ שְׁנֵיהֶם׃ וַיִּכְרְתוּ בְרִית בִּבְאֵר שָׁבַע וַיָּקָם אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ וַיָּשֻׁבוּ אֶל־אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים׃ וַיִּטַּע אֶשֶׁל בִּבְאֵר שָׁבַע וַיִּקְרָא־שָׁם בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם׃ וַיָּגָר אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים׃ פ

מניחין ס"ת שני אצל הראשון ואומרים ח"ק על שניהם ומגביהין וגוללין ס"ת שקראו בו ופותחין ס"ת ב' וקורין למפטיר בפ' פינחס (במדבר כ"ט א'־ו').

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל׃ וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים׃ וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם׃ מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃

erweisen und dem Lande, in welchem du geweilt hast. Und es sprach Abraham: Ich will schwören. Und Abraham stellte den Abimelech zur Rede wegen des Wasserborns, den die Knechte Abimelechs geraubt hatten. Und Abimelech sprach: Ich weiß nicht, wer das gethan hat; denn weder du hast es mir gesagt, noch habe ich es gehört, außer heute. Und Abraham nahm Schafe und Rinder und gab dem Abimelech, und sie schlossen beide einen Bund.

ויצב Und Abraham stellte die sieben Lämmer abgesondert. Da sprach Abimelech zu Abraham: Was ist es mit diesen sieben Lämmern, die du abgesondert hingestellt hast? Und er sprach: Weil du sieben Lämmer nehmen sollst aus meiner Hand, damit es mir zum Zeugniß diene, daß ich gegraben diesen Born. Daher nannte man diesen Ort Beer-Scheba, weil sie dort beide geschworen. Und sie schlossen einen Bund in Beer-Scheba. Dann machte sich auf Abimelech und sein Heerführer Pichol und kehrten zurück in das Land der Pelischtim. Und er pflanzte eine Tamariske in Beer-Scheba und rief dort an den Namen des Ewigen, des Gottes der Ewigkeit. Und Abraham weilte im Lande der Pelischtim viele Tage.

(4. Mos. 29, 1—6.)

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, sollt ihr heilige Berufung haben; keine Arbeitsverrichtung sollt ihr thun: ein Tag des Posaunenblasens sei er euch. Und opfert als Ganzopfer zum Wohlgeruch dem Ewigen einen jungen Farren, einen Widder, sieben einjährige Schafe ohne Fehl. Und ihr Speiseopfer: Kernmehl, eingerührt mit Oel, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder und ein Zehntel zu jedem Schafe von den sieben Schafen. Und einen Ziegenbock als Sühnopfer, euch zu sühnen. Außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speiseopfer und dem beständigen Ganzopfer und seinem Speiseopfer und den Spenden dazu nach Vorschrift, zum Wohlgeruch eine Feuergabe dem Ewigen.

כשמגביהין ס"ת אומרים·

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת ההפטרה יברך המפטיר ברכה זו·

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת: בָּרוּךְ אַתָּה יְהֹוָה הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וזאת Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen; Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

הפטרת יום א׳ של ראש השנה בשמואל א׳ א׳—ב׳ י׳.

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן־הָרָמָתַיִם צוֹפִים מֵהַר
אֶפְרָיִם וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן־יְרֹחָם בֶּן־אֱלִיהוּא
בֶּן־תֹּחוּ בֶן־צוּף אֶפְרָתִי׃ וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם
אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה וַיְהִי לִפְנִנָּה
יְלָדִים וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים׃ וְעָלָה הָאִישׁ הַהוּא
מֵעִירוֹ מִיָּמִים יָמִימָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבֹּחַ לַיהוָה
צְבָאוֹת בְּשִׁלֹה וְשָׁם שְׁנֵי בְנֵי־עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס
כֹּהֲנִים לַיהוָה׃ וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה וְנָתַן
לִפְנִנָּה אִשְׁתּוֹ וּלְכָל־בָּנֶיהָ וּבְנוֹתֶיהָ מָנוֹת׃
וּלְחַנָּה יִתֵּן מָנָה אַחַת אַפָּיִם כִּי אֶת־חַנָּה אָהֵב
וַיהוָה סָגַר רַחְמָהּ׃ וְכִעֲסַתָּה צָרָתָהּ גַּם־כַּעַס

Haftarah.

(1. Samuel 1, 1–2, 10.)

ויהי Und es war ein Mann von Ramathajim Zofim vom Gebirge Efrajim, und sein Name war Elkanah, Sohn Jerocham, Sohnes Elihu, Sohnes Tochu, Sohnes Zuf, ein Efrathi. Und er hatte zwei Weiber; der Name der einen war Channah, und der Name der andern Peninnah. Es hatte aber Peninnah Kinder, und Channah hatte keine Kinder. Und derselbige Mann ging hinauf aus seiner Stadt von Jahr zu Jahr, sich zu bücken und zu opfern vor dem Ewigen der Heerschaaren in Schiloh; nnd daselbst waren die beiden Söhne des Eli, Chofni und Pinechas, Priester dem Ewigen. War nun der Tag, da Elkanah opferte, so gab er der Peninnah, seinem Weibe, und all ihren Söhnen und Töchtern Theile. Aber der Channah gab er ein Theil für zwei; denn die Channah liebte er sehr, obschon der Ewige ihren Mutterschoß verschlossen hatte. Und es kränkte sie ihre Neben-

בַּעֲב֖וּר הַרְּעִמָ֑הּ כִּֽי־סָגַ֥ר יְהוָ֖ה בְּעַ֥ד רַחְמָֽהּ׃
וְכֵ֨ן יַעֲשֶׂ֜ה שָׁנָ֣ה בְשָׁנָ֗ה מִדֵּ֤י עֲלֹתָהּ֙ בְּבֵ֣ית יְהוָ֔ה
כֵּ֖ן תַּכְעִסֶ֑נָּה וַתִּבְכֶּ֖ה וְלֹ֥א תֹאכַֽל׃ וַיֹּ֨אמֶר לָ֜הּ
אֶלְקָנָ֣ה אִישָׁ֗הּ חַנָּה֙ לָ֣מֶה תִבְכִּ֗י וְלָ֙מֶה֙ לֹ֣א
תֹֽאכְלִ֔י וְלָ֖מֶה יֵרַ֣ע לְבָבֵ֑ךְ הֲל֤וֹא אָֽנֹכִי֙ ט֣וֹב לָ֔ךְ
מֵעֲשָׂרָ֖ה בָּנִֽים׃ וַתָּ֣קָם חַנָּ֔ה אַחֲרֵ֛י אָכְלָ֥ה בְשִׁלֹ֖ה
וְאַחֲרֵ֣י שָׁתֹ֑ה וְעֵלִ֣י הַכֹּהֵ֗ן יֹשֵׁב֙ עַל־הַכִּסֵּ֔א עַל־
מְזוּזַ֖ת הֵיכַ֥ל יְהוָֽה׃ וְהִ֖יא מָ֣רַת נָ֑פֶשׁ וַתִּתְפַּלֵּ֥ל
עַל־יְהוָ֖ה וּבָכֹ֥ה תִבְכֶּֽה׃ וַתִּדֹּ֨ר נֶ֜דֶר וַתֹּאמַ֗ר
יְהוָ֨ה צְבָא֜וֹת אִם־רָאֹ֥ה תִרְאֶ֣ה ׀ בָּעֳנִ֣י אֲמָתֶ֗ךָ
וּזְכַרְתַּ֙נִי֙ וְלֹֽא־תִשְׁכַּ֣ח אֶת־אֲמָתֶ֔ךָ וְנָתַתָּ֥ה
לַאֲמָתְךָ֖ זֶ֣רַע אֲנָשִׁ֑ים וּנְתַתִּ֤יו לַֽיהוָה֙ כָּל־יְמֵ֣י

buhlerin, Kränkung über Kränkung, um sie einzuschüchtern; denn verschlossen hatte der Ewige ihren Mutterschoß. Und wie er also that Jahr für Jahr, so oft sie hinaufging in das Haus des Ewigen, so kränkte sie sie, daß sie weinte und nicht aß Da sprach zu ihr Elkanah, ihr Mann: Channah, warum weinest du und warum issest du nicht und warum ist deinem Herzen weh? Bin ich dir nicht lieber denn zehn Söhne? Und Channah stand auf, nachdem sie gegessen zu Schiloh und nachdem sie getrunken. Und Eli der Priester saß auf dem Stuhle an der Pfoste des Tempels des Ewigen. Sie aber war betrübten Gemüthes und betete zum Ewigen und weinte heftig und that ein Gelübde und sprach: Ewiger der Heerschaaren, wenn Du siehest auf das Elend Deiner Magd und mein gedenkest und nicht vergissest Deiner Magd und gewährest Deiner Magd männlichen Samen, so will ich ihn schenken dem Ewigen für all seine Lebenstage,

חַיָּיו וּמוֹרָה לֹא־יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ׃ וְהָיָה כִּי
הִרְבְּתָה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי יְהוָה וְעֵלִי שֹׁמֵר אֶת־
פִּיהָ׃ וְחַנָּה הִיא מְדַבֶּרֶת עַל־לִבָּהּ רַק שְׂפָתֶיהָ
נָעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא יִשָּׁמֵעַ וַיַּחְשְׁבֶהָ עֵלִי לְשִׁכֹּרָה׃
וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עֵלִי עַד מָתַי תִּשְׁתַּכָּרִין הָסִירִי
אֶת־יֵינֵךְ מֵעָלָיִךְ׃ וַתַּעַן חַנָּה וַתֹּאמֶר לֹא אֲדֹנִי
אִשָּׁה קְשַׁת־רוּחַ אָנֹכִי וְיַיִן וְשֵׁכָר לֹא שָׁתִיתִי
וָאֶשְׁפֹּךְ אֶת־נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה׃ אַל־תִּתֵּן אֶת־
אֲמָתְךָ לִפְנֵי בַּת־בְּלִיָּעַל כִּי מֵרֹב שִׂיחִי וְכַעְסִי
דִּבַּרְתִּי עַד־הֵנָּה׃ וַיַּעַן עֵלִי וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹם
וֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת־שֵׁלָתֵךְ אֲשֶׁר שָׁאַלְתְּ
מֵעִמּוֹ׃ וַתֹּאמֶר תִּמְצָא שִׁפְחָתְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ

und ein Scheermesser komme nicht auf sein Haupt. Und es geschah, als sie viel betete vor dem Ewigen, so beachtete Eli ihren Mund. Da nun Channah zu ihrem Herzen sprach, nur ihre Lippen sich bewegten, aber ihre Stimme nicht gehört wurde, so hielt sie Eli für eine Betrunkene. Und Eli sprach zu ihr: Bis wann willst du wie eine Betrunkene thun? Lege ab deinen Weinrausch von dir! Da antwortete Channah und sprach: Nicht so, mein Herr! ein Weib schweren Gemüthes bin ich, und Wein und Berauschendes habe ich nicht getrunken, und so schüttete ich aus meine Seele vor dem Ewigen. Setze nicht deine Magd einer Tochter der Ruchlosigkeit gleich; denn aus der Fülle meines Kummers und meiner Kränkung habe ich bisher geredet. Und Eli antwortete und sprach: Gehe in Frieden, und der Gott Jisraels gewähre dein Begehr, das du von ihm begehret. Und sie sprach: Möge Gunst finden deine Magd in deinen Augen! —

וַתֵּלֶךְ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ וַתֹּאכַל וּפָנֶיהָ לֹא־הָיוּ־
לָהּ עוֹד׃ וַיַּשְׁכִּמוּ בַבֹּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי יְהוָה
וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל־בֵּיתָם הָרָמָתָה וַיֵּדַע אֶלְקָנָה
אֶת־חַנָּה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרֶהָ יְהוָה׃ וַיְהִי לִתְקֻפוֹת
הַיָּמִים וַתַּהַר חַנָּה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ
שְׁמוּאֵל כִּי מֵיְהוָה שְׁאִלְתִּיו׃ וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה
וְכָל־בֵּיתוֹ לִזְבֹּחַ לַיהוָה אֶת־זֶבַח הַיָּמִים וְאֶת־
נִדְרוֹ׃ וְחַנָּה לֹא עָלָתָה כִּי־אָמְרָה לְאִישָׁהּ
עַד־יִגָּמֵל הַנַּעַר וַהֲבִאֹתִיו וְנִרְאָה אֶת־פְּנֵי
יְהוָה וְיָשַׁב שָׁם עַד־עוֹלָם׃ וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה
אִישָׁהּ עֲשִׂי הַטּוֹב בְּעֵינַיִךְ שְׁבִי עַד־גָּמְלֵךְ אֹתוֹ
אַךְ יָקֵם יְהוָה אֶת־דְּבָרוֹ וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה וַתֵּינֶק
אֶת־בְּנָהּ עַד־גָמְלָהּ אֹתוֹ׃ וַתַּעֲלֵהוּ עִמָּהּ כַּאֲשֶׁר

Und das Weib ging ihres Weges und aß, und ihr Angesicht war nicht mehr wie sonst. Und sie machten sich Morgens früh auf und bückten sich vor dem Ewigen und kehrten zurück und kamen in ihr Haus nach Ramah, und Elkanah erkannte Channah, sein Weib, und der Ewige gedachte ihrer. Und es geschah nach dem Umlauf der Zeit, da ward Channah schwanger und gebar einen Sohn und nannte seinen Namen Schemuel (Samuel), denn „vom Ewigen habe ich ihn begehrt“. Und hinauf ging der Mann Elkanah und sein ganzes Haus, dem Ewigen das jährliche Opfer zu bringen und sein Gelübde. Aber Channah ging nicht hinauf, denn sie sprach zu ihrem Manne: Bis entwöhnt der Knabe ist, dann will ich ihn bringen, daß er erscheine vor dem Antlitz des Ewigen, daß er dort beständig bleibe. Und Elkanah, ihr Mann, sprach zu ihr: Thue was gut ist in deinen Augen; bleibe daheim, bis du ihn entwöhnt. Möge nur der Ewige sein Wort bestätigen! Und das Weib blieb daheim und säugte ihren Sohn, bis sie ihn entwöhnt.

גְּמָלַתּוּ בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה וְאֵיפָה אַחַת קֶמַח
וְנֵבֶל יַיִן וַתְּבִאֵהוּ בֵית־יְהוָה שִׁלוֹ וְהַנַּעַר נָעַר׃
וַיִּשְׁחֲטוּ אֶת־הַפָּר וַיָּבִאוּ אֶת־הַנַּעַר אֶל־עֵלִי׃
וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנִי חֵי נַפְשְׁךָ אֲדֹנִי אֲנִי הָאִשָּׁה
הַנִּצֶּבֶת עִמְּכָה בָּזֶה לְהִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה׃ אֶל־
הַנַּעַר הַזֶּה הִתְפַּלָּלְתִּי וַיִּתֵּן יְהוָה לִי אֶת־שְׁאֵלָתִי
אֲשֶׁר שָׁאַלְתִּי מֵעִמּוֹ׃ וְגַם אָנֹכִי הִשְׁאִלְתִּהוּ
לַיהוָה כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה הוּא שָׁאוּל לַיהוָה
וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁם לַיהוָה׃ וַתִּתְפַּלֵּל חַנָּה וַתֹּאמַר
עָלַץ לִבִּי בַּיהוָה רָמָה קַרְנִי בַּיהוָה רָחַב פִּי
עַל־אוֹיְבַי כִּי שָׂמַחְתִּי בִּישׁוּעָתֶךָ׃ אֵין־קָדוֹשׁ
כַּיהוָה כִּי־אֵין בִּלְתֶּךָ וְאֵין צוּר כֵּאלֹהֵינוּ׃ אַל־
תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ גְּבֹהָה גְבֹהָה יֵצֵא עָתָק מִפִּיכֶם

Und sie brachte ihn hinauf mit sich, nachdem sie ihn entwöhnt, mit drei Farren und einem Efah Mehl und einem Schlauch Wein und brachte ihn in das Haus des Ewigen nach Schiloh, und der Knabe war noch jung. Und sie schlachteten den Farren und brachten den Knaben zu Eli. Und sie sprach: Bitte, mein Herr! So wahr deine Seele lebt, mein Herr, bin ich das Weib, das bei dir hier gestanden, zum Ewigen zu beten. Um diesen Knaben habe ich gebetet, und der Ewige hat mir gewährt mein Begehr, das ich von ihm begehrt. Aber auch ich habe ihn geliehen dem Ewigen; all die Tage, die er lebt, ist er dem Ewigen geliehen. Und er bückte sich daselbst vor dem Ewigen. — Und Channah betete und sprach: Es jubelt mein Herz in dem Ewigen; erhöht ist mein Horn durch den Ewigen. Weit geöffnet ist mein Mund über meine Feinde; denn ich freue mich Deiner Hülfe. Keiner ist heilig wie der Ewige; denn Niemand ist außer Dir, und es giebt keinen Hort wie unsern Gott. Häufet nicht Reden des

כִּי אֵל דֵּעוֹת יְהוָה וְלֹא* נִתְכְּנוּ עֲלִלוֹת׃ קֶשֶׁת
גִּבֹּרִים חַתִּים וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ חָיִל׃ שְׂבֵעִים
בַּלֶּחֶם נִשְׂכָּרוּ וּרְעֵבִים חָדֵלּוּ עַד־עֲקָרָה יָלְדָה
שִׁבְעָה וְרַבַּת בָּנִים אֻמְלָלָה׃ יְהוָה מֵמִית וּמְחַיֶּה
מוֹרִיד שְׁאוֹל וַיָּעַל׃ יְהוָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר
מַשְׁפִּיל אַף־מְרוֹמֵם׃ מֵקִים מֵעָפָר דָּל
מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיב עִם־נְדִיבִים וְכִסֵּא
כָבוֹד יַנְחִלֵם כִּי לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ וַיָּשֶׁת
עֲלֵיהֶם תֵּבֵל׃ רַגְלֵי חֲסִידָו° יִשְׁמֹר וּרְשָׁעִים
בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמּוּ כִּי־לֹא בְכֹחַ יִגְבַּר־אִישׁ׃ יְהוָה
יֵחַתּוּ מְרִיבָו* עָלָו* בַּשָּׁמַיִם יַרְעֵם יְהוָה יָדִין
אַפְסֵי־אָרֶץ וְיִתֶּן־עֹז לְמַלְכּוֹ וְיָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ׃

*וְלוֹ ק׳ °חֲסִידָיו ק׳ *מְרִיבָיו ק׳ *עָלָיו ק׳

Hochmuths, nicht gehe Trotz aus eurem Munde. Denn ein Gott der Gesinnungen ist der Ewige, und von ihm erwogen werden die Handlungen. Der Bogen der Helden bricht, und die Wankenden gürten Macht um. Satte vermiethen sich um Brot, und Hungrige feiern. Während die Unfruchtbare sieben gebiert, welkt hin die Kinderreiche. Der Ewige tödtet und macht lebendig, senkt in die Gruft und hebt empor. Der Ewige macht arm und macht reich, erniedrigt, doch erhöht Er auch, richtet empor aus dem Staube den Armen, aus dem Kothe erhöht Er den Dürftigen, daß Er ihn setze neben die Edlen, und den Thron der Ehre theilt Er ihnen zu. Denn des Ewigen sind die Pfeiler der Erde, auf die Er den Erdball gestellt. Die Tritte seiner Frommen wahret Er; aber die Frevler — in Finsterniß verstummen sie. Denn nicht durch Kraft obsiegt der Mann. Der Ewige, — zerschmettert sind seine Haderer, über ihnen in den Himmeln donnert Er. Der Ewige richtet die Enden der Erde und verleihet Macht seinem Könige und erhöht das Horn seines Gesalbten. —

המפטיר יברך הברכות האחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים. צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת. הָאֵל הַנֶּאֱמָן. הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם. שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ. וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם. כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן. כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ. וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֶׁב זָר. וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, deß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit. Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott! bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück; denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger, o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen!

רחם Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unseren Tagen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreuet Zijon durch seine Kinder!

שמחנו Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten! Möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen. Denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְעַל־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה) לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ. יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

(Am Sabbath werden die folgenden drei Stücke gebetet.)

יְקוּם פֻּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסִיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא וּבַרְיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק וְדִי לָא יִבְטוּל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא. לְמָרָנָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא קַדִּישָׁתָא דִּי בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גַלְוָתָא וּלְרֵישֵׁי מְתִיבָתָא וּלְדַיָּנֵי דִי בָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־מָן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא: מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְהוֹן. יַפֵּישׁ חַיֵּיהוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְּהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort (und für diesen Sabbathtag) und für diesen Tag des Gedächtnisses, den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, (zur Weihe und Ruhe,) zur Ehre und Verherrlichung, — für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde alles Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig bestehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

המתפלל ביחידות אינו אומר יקום פורקן זה ולא מי שברך.

יְקוּם פֻּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסִיַּעְתָּא דִשְׁמַיָּא וּבַרְיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוּק וְדִי לָא יִבְטוּל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא. לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין. רַבְרְבַיָּא עִם זְעֵרַיָּא טַפְלָא וּנְשַׁיָּא: מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן. יַפֵּישׁ חַיֵּיכוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן. וְתִתְפָּרְקוּן וְתִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְּכוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ. הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמְּיַחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת לִתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה. וּפַת לָאוֹרְחִים וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für den Landesherrn.

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה. הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וִיגַדֵּל וִינַשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת־אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ הַקֵּיסָר

ווילהעלם הַשֵּׁנִי

וְאֶת־הַמַּלְכָּה הַקֵּיסָרִית הַגְּבִירָה

אויגוסטא ויקטאריא

וְאֶת הַקֵּיסָרִית פריעדריך

יָרוּם הוֹדָם: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּם וְיִשְׁמְרֵם וּמִכָּל־צָרָה וְיָגוֹן וָנֶזֶק יַצִּילֵם וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלֵי הַמֶּלֶךְ וְיַפִּיל שׂוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכֹל אֲשֶׁר יִפְנֶה יַצְלִיחַ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für den Landesherrn.

Herr der Welt und König der Könige, der Du von Deinem Glanze hast mitgetheilt dem Sterblichen und dem Erdensohne von Deiner Macht, daß er in Recht und Redlichkeit schalte auf Erden, Frieden und Gerechtigkeit handhabe unter den Menschen! wir beten zu Dir um Deinen Schutz und Deine Gnade, um Deinen Segen und Beistand für unsern König und Herrn, den deutschen Kaiser,

Wilhelm den Zweiten:

Erhalte ihn in Kraft und Gesundheit, daß er lange und beglückt den Frieden und die Wohlfahrt seiner Völker wahre, daß er die Herrschaft, deren er waltet, ungetrübt und unverkümmert zum Heile seiner Nation führe! Gieb seinen Unternehmungen und jeglichem Beginnen zum Heile seines Reiches Förderung, Gedeihen und Fortgang, Ruhm und Herrlichkeit seiner Regierung, Blüthe und Wohlstand seinem Lande, daß es in immer erhöhetem Glanze strahle und in Macht und Würde sich erhebe.

Segne unsere erhabene Kaiserin und Königin

Augusta Victoria

an der Seite ihres erlauchten Gemahls, sowie die **Kaiserin Friedrich.**

Segne den Kronprinzen und alle Glieder des königlichen Hauses. Segne die Minister und Räthe und alle diejenigen, die durch Wort und Rath, Blüthe und Gedeihen im Vaterlande zu fördern berufen sind, daß sie in Einsicht und Wahrheit ihre Aufgabe zum Heile der Gesammtheit erfüllen. Segne die Väter und Vertreter dieser Stadt und gieb allen aus Deinem Gnadenschatze Heil und Frieden. Halte fern von dieser Stadt und ihren Bewohnern wie von dem gesammten Vaterlande jedes Verderben und Weh, jede Störung und jedes Ungemach, Noth, Mangel und Krankheit, auf daß Segen und Wohlfahrt aller Orten herrsche und sich ausbreite. So sei es Dir wohlgefällig, Herr, in Deiner Gnade! **Amen!**

(Am Sabbath wird das Folgende überschlagen und hier sogleich אשרי יושבי ביתך, S. 184, angefangen.)

Vom Schofar.

Der von uns als Neujahrstag begangene Erste des siebenten Monats wird in der heiligen Schrift nur als „Tag des Halles" (יום תרועה) und „Gedächtniß des Halles" (זכרון תרועה) bezeichnet, ohne nähere Angabe, was es mit diesem „Halle" oder „Jubeln" für eine Bewandtniß habe. Daß der Ton des Schofar gemeint sei, der an diesem Feste vernommen werden solle, wie an dem Versöhnungsfeste des Jubeljahres, stellt die Ueberlieferung fest, die einen eben so großen Reichthum in der Darlegung von Beziehung und Bedeutung des Schofartones entfaltet, als gerade hier das Bibelwort spärlich und fast räthselhaft nur andeutet. Das Instrument selbst, das Widderhorn, tritt in Verbindung mit der Opferung Isaaks, und wird durch den Widder, der für den schon zum Tode bereiten Erzvater eingetreten, die Beziehung auf jenen großen Akt der Gottergebung Abrahams, der das Theuerste willig zu opfern bereit war, so wie auf die segensvolle Verheißung Gottes nach jener schweren Prüfung nahe gelegt. In den biblischen Erzählungen, namentlich in den prophetischen Reden, tritt gerade der Schofar als das national-religiöse Instrument durchweg auf. Er erscheint als Begleiter der Offenbarung Gottes und ist zu den gewaltigen Naturstimmen, die in diesem erhabenen Vorgange erschütternd und erweckend vernommen wurden, gleichsam der eigens der religiösen Seite desselben entsprechende Ton. „Die Stimme des Schofars ertönte immer mächtiger. Moscheh redete und Gott antwortete ihm laut" (2 M. 19, 19). Dies giebt ihm die eigene Weihe, er wird eine Art himmlischer Stimme, fehlt darum auch nirgends, wo eine erhabene Zukunft der Erlösung und Wiederbelebung, der Wiederherstellung und Erneuung Jisraels und der ganzen Welt, so wie eines Weltgerichtes, in prophetischer Schau verkündet wird, und mit Anspielung auf Ps. 81, 4—5 wird er das bedeutsame Zeichen des Gerichtstages, den Gott alljährlich in dem Jahresbeginne eingesetzt. Jes. 18, 3: „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn das Panier auf den Bergen ragt, sehet hin, und wenn der Schofar erhallet, horchet!" Sechar. 9, 14: „Und der Ewige, Gott, wird den Schofar erhallen lassen und einherziehen in den Wettern Themans." Jes. 27, 13: „An demselbigen Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und es kommen die Verlorenen im Lande Aschur und die im Lande Mizrajim Verirrten, und bücken sich vor Gott auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim." So greift der Schofarton in die wunderbare Vergangenheit Jisraels zurück und in seine ideale Zukunft voraus, und er wird gleichzeitig ein Ruf der Erinnerung und Hoffnung. — Aber auch bei festlichen Vorgängen, bei der

Einsetzung und Huldigung der Könige in Jisrael ward der Schofar vernommen (1 Kön. 1, 39). Daher der Ausdruck תרועת מלך „Königsjubel“ (4 Mos. 23, 21). So erscheint er denn auch am Jahresbeginne gleichsam als Huldigungston für den als Herrn der Welt und der Geschicke der Menschen, als den, der die Lebensloose jedem Einzelnen zumißt und theilt, den in seinem Weltkönigthum anerkannten Gott Jisraels, wie denn im Tempel mit dem schmetternden Drommetenklange, dem Zeichen festlicher Erhebung, vereint sein Hall gehört wurde. „Es erhebt sich Gott beim schmetternden Klange, der Ewige beim Schofartone“ (Ps. 47, 6). „Mit Drommeten und Schofarklange jubelt vor dem Könige, dem Herrn“ (Ps. 98, 6). So ist er der hörbare Ausdruck des Gedankens, welcher in der in den Malchujoth[1]) aus den geläufigen prophetischen Verkündigungen von dem Gottesreiche auf Erden, von der einmüthigen Anerkennung der göttlichen Herrschaft und Herrlichkeit in dem gläubig und willig zu seinem Dienste vereinten Jisrael so erhaben gefaßten Anschauung hervortritt, wie die Erinnerung an das Opfer Abrahams und die Offenbarung am Sinai in den Sichronoth und Schofaroth[2]) in ihm und durch ihn ihren Ausdruck finden. — Aber auch der Ton selbst, der „angstvoll sich brechende“ und „stöhnende“, aufschmetternde und lang aushallende, hat seine Symbolik gefunden. Er ist ein Weck- und Mahnruf an das in sündigem Weltwesen eingeschlafene Gewissen zur Reue und Ermunterung, zu neuem dem Dienste Gottes und der Erfüllung seiner Lehre und Gebote geweiheten Leben. — „Wiewohl das Blasen auf dem Schofar am Jahresbeginne ein biblisches Gebot ist, so enthält es doch die Andeutung: Ihr Schlafende, wachet auf aus eurem Schlafe, und ihr Betäubte, raffet euch auf aus eurer Betäubung! Prüfet eure Lebenswerke und kehret reuig zurück und gedenket eures Schöpfers, ihr, die ihr die Wahrheit vergesset um weltlichen Tand und eure Lebenszeit hingehen lasset in Eitlem und Nichtigem, das nicht frommt und nicht rettet! Blicket nach euren Seelen und bessert euren Wandel und eure Werke! Verlasse Jeder von euch seinen sündigen Weg und seine unfrommen Gedanken!“ (Maimonides von der Teschubah.) Es mahnet der Ton zur Rüste und Vorbereitung auf den Tag der Sühne und Vergebung, und wird gleichsam die Anwendung des Prophetenwortes, das in bestimmtem und engem Sinne zunächst gesprochen worden: „Wird wohl der Schofar in der Stadt geblasen, ohne daß das Volk aufschreckte?“ — (Amos 3, 6) — in dem allgemeineren und weiteren, daß mit dem Erklingen dieses

1) Malchujoth ist der Name der ersten Abtheilung im Mußafgebete (S. 194—198, wohin auch das poetische Stück S. 246—261 gehört).

2) Sichronoth heißt die zweite (S. 198—204; vgl. S. 264—281), Schofaroth die dritte Abtheilung (S. 204—207 und S. 286--302) im Mußafgebete.

Tones ernstere Sammlung und tiefere heiligere Stimmung eintreten solle und müsse. Es war der Schofar Signal, daß die Zerstreueten sich sammelten: Neh. 4, 14: „Wo ihr die Stimme des Schofar vernehmet, dort sammelt euch zu uns! Unser Gott wird für uns streiten!" — Joel 2, 1: „Blaset den Schofar in Zijon!" — um bei der nahenden Gefahr und Strafe zur Andacht und Buße zu mahnen und zu vereinigen, wie in den Zeiten des Zuges durch die Wüste unter Moscheh die Drommeten zur Versammlung und zum Aufbruche riefen. Ward sein Ton vernommen, so zeigte sich eine drohende Gefahr, eine drängende Noth in Aussicht. Daher der Prophet von sich selber sagt: „Mein Inneres, mein Inneres! ich zittere: die Wände meines Herzens dröhnen! . . . Denn die Stimme des Schofar hast du vernommen, meine Seele! den Kriegeslärm!" (Jerem. 4, 19.) — Nahe genug legte sich daher die Erinnerung an die Schauer und den Graus bei der Zerstörung des Tempels und der Gottesstadt, und mit dem „Kriege und Kampfe" trat in leichte Verbindung die Anschauung von dem Ringen und Kämpfen mit dem Sündigen im Menschen und mit den Ereignissen des verhüllten und räthselvollen Lebens und seiner Schickungen. Geschichte und Leben, Vergangenes und Zukünftiges, Nationales und Religiöses, Erhebendes und Niederbeugendes, die Hinweisung auf die Erhabenheit Gottes, wie auf die Sündigkeit des Menschen, — alle diese verschiedenen Seiten und Gegensätze traten in dem Schofartone den Weisen des Midrasch, den Auslegern und Deutern des göttlichen Gesetzes heraus und sind von Sängern und Dichtern in den mannigfaltigsten Wendungen benutzt und ausgesprochen worden; der ganze Kreis von Vorstellungen beherrscht die Feier des Jahresbeginnes und hat das biblische Gebot mit einer Fülle erwecklicher und ergreifender Bilder und Gedanken umschlungen. Ernst und Weihe ist durch diese Betrachtungs- und Empfindungsweise dem Feste selbst, wie der ihm zum charakteristischen Zeichen dienenden Einsetzung aufgedrückt worden, und für den empfänglichen, einer religiösen Anregung noch zugänglichen Sinn wird der ernst mahnende Ton den Beginn eines neuen Lebensabschnittes zu würdiger Erhebung und tieferem Sinnen einleiten. Es darf auch jetzt die uralte Stimme zur Erinnerung, d. h. zur Einkehr ins Innere, zur Verjüngung und Erneuung geistigen Lebens und religiöser Innigkeit, zur Mahnung an die ewigen Pflichten gegen einen heiligen Bund, an eine hohe Vergangenheit und eine hehre Zukunft dienen. Der an das Ohr dringende und zunächst nur an dies sich wendende Hall soll in dem Innersten des Hörenden widerhallen und darin bleiben, und in dem erregten Verlangen nach dem Ewigen und Heiligen seine eigentliche Wirkung und Frucht, so wie in der Erweckung zu neuem gottgefälligem Sinnen und Thun seine Erfüllung und Bewährung finden.

סדר תקיעת שופר.

(בשבת אין תוקעין·)

בקצת קהלות אומרים מזמור זה ז׳ פעמים·

(מז) לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְהוָֹה עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהֵב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְהוָֹה בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמֵּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אֶרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות.

רבון העולמים אתה צויתנו בתורתך הקדושה לתקוע בשופר לפניך ביום הזכרון הזה ככתוב ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם· ובדברי קדשך כתוב לאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב· ונאמר אשרי העם ידעי תרועה יי באור פניך יהלכון· בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו· כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שתהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך ויעלה זכרוננו לפניך לרחמים ולרצון ככתוב בתורתך והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם· ונאמר ונזכרתם לפני יי אלהיכם ונושעתם מאיביכם· כלה כל צר ומשטין מעלינו וסתום פי אויבינו ומקטרגינו· וזכרנו לחיים טובים ולשלום ביום הזכרון הזה· הרם קרן ישראל עמך ומלוך אתה עלינו כרחמים· ותשב על כסא רחמים· ובמקום דין תעשה רחמים· ברוך אתה בעל הרחמים:

קוֹלִי שָׁמָעְתָּ אַל־תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי: (איכה ג׳ נ״ו)
רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי״ט ק״ס)
עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי״ט קכ״ב)
שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי״ט קס״ב)
טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי״ט ס״ו)
נִדְבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי״ט ק״ח)

מזמור שירו ליי שיר חדש כי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו: הודיע יי ישועתו לעיני הגוים גלה צדקתו: זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו: הריעו ליי כל הארץ פצחו ורננו וזמרו: זמרו ליי בכנור בכנור וקול זמרה: בחצצרות וקול שופר הריעו לפני המלך יי;

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמֹועַ קוֹל שׁוֹפָר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

(Vorbeter und Gemeinde.)

אַשְׁרֵי הָעָם יֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן:

*אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:

*) Uebersetzung S. 73.

דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

הש"ץ לוקח ס"ת בידו להוליכו מן הבימה ולהצניעו בהיכל ואומר:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ

קהל

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יהללו Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben ist sein Name allein.

(Gemeinde.)

הודו Seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

(Vorbeter und Gemeinde.)

אַשְׁרֵי הָעָם יֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן:

*אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:

---

*) Uebersetzung S. 73.

דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ
יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

הש"ץ לוקח ס"ת בידו להוליכו מן הבימה ולהכניסו בהיכל ואומר:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ

קהל

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יהללו Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben ist sein Name allein.

(Gemeinde.)

הודו [illegible] Majestät ist üb[illegible]immel und Erde. Und Er erhöht d[illegible] seines Volkes [illegible] all seinen Frommen, den Kindern [illegible] Hallelujah!

(An Wochentagen.)

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

(Am Sabbath.)

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ. קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים: קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר: קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל־יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

כשמחזירין הספר אל תוך ההיכל אומרים ·

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְהוָה אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

תפלת מוסף.

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר:
זכר רחמיך ״ וחסדיך כי מעולם המה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ

אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

(Bei dem Zurückstellen der Thorah.)

ובנחה Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Jisraels! — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Priester legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um David, Deines Knechtes, willen, weise nicht ab das Angesicht Deines Gesalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweisung verlasset nicht. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unsere Tage, wie vormals!

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe. Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender, König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen, — der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil? Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen? Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen *ein* Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie *wir* es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was Du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke,

וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (לשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Jischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!"

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit." Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiligt durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:)

ומפני Und um unserer Sünden willen sind wir verbannt aus unserem Lande und entfernt von unserem Boden, und wir können nicht ausüben unsere gottesdienstlichen Pflichten in Deinem erwählten Hause, dem erhabenen heiligen Hause, darüber Dein Name genannt ist, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich sich gewandt. Laß es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmest über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit und es bald erbauest und seine Herrlichkeit erhöhest. Unser Vater, unser König! Laß bald offenbar werden die Majestät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker, und unsere Verstürmten sammle von den Enden der Erde! Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel und nach Jeruschalajim, der Stätte Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Und dort wollen wir Dir darbringen unsre schuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer nach ihrer Vorschrift. Und die Mußafopfer dieses (Sabbath- und) Gedächtnißtages wollen wir Dir zurüsten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du uns vorgeschrieben in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

(Am Sabbath:

וביום Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe, mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַייָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ. וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַייָ:

(Am Sabbath:

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:)

מלכיות.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ

---

*בק"ק פפ"דמ ובנותיה אומרים.
וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohlduste dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schafe sieben, ohne Fehl. Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: drei Zehntel für den Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf, und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung und die beiden täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift, außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift, zum Wohldufte ein Feueropfer dem Ewigen.

(Am Sabbath:

ישמחו Freuen mögen sich Deines Reiches die den Sabbath halten und ihn eine Lust nennen, das Volk derer, die den Sabbath weihen. Sie alle mögen sich sättigen und sich laben an Deiner Güte; denn am siebenten Tage hast Du Wohlgefallen gefunden und ihn geheiligt, den köstlichsten der Tage hast Du ihn genannt, ein Gedächtniß an das Werk der Schöpfung.)

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: **Und du sollst heut erkennen**

כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ

und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß Du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Man schauet nicht nach Eitlem in Jaakob und siehet nicht nach Nutzlosem in Jisrael; der Ewige, sein Gott, ist mit ihm, und der Jubel seines Königs ist in ihm. Ferner: Und Er ward in Jeschurun König, da sich sammelten die Häupter des Volkes, einmüthig die Stämme Jisraels. — Und in Deinen heiligen Worten steht also geschrieben: Denn des Ewigen ist die Herrschaft, und Er waltet über die Völker. Und ferner: Der Ewige regiert, in Majestät gehüllt, umkleidet ist der Ewige mit Macht, hat sich gegürtet; auch ist fest gegründet das Erdenrund, wanket nicht. Ferner: Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet sie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige der Heerschaaren, Er ist der König der Ehren, Selah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: So spricht der Ewige, der König Jisraels und sein Erlöser, der Ewige der Heerschaaren: Ich bin der Erste und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein die Herrschaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden

עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

זכרונות.

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן

über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. — Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, der Ewige ist einzig.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahre jegliches Gebilde, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

אתה Du gedenkst was geschehen ist von Ewigkeit, und hast vor Augen die Geschöpfe alle seit Anbeginn; vor Dir sind offenbar alle Geheimnisse und die Fülle dessen, was verborgen ist, seit der Weltschöpfung. Kein Vergessen giebt es vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser Gott, der schauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten! Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele

לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית כָּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵיזוֹ לַחֶרֶב. וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לַשּׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָּ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֶּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשֵׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם

und ins Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer unübersehbaren Fülle. Vom Uranfange an hast Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Jisrael, so die Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller. — Auch des Noah gedachtest Du in Liebe, und suchtest ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Wasser der Sündfluth ließest herankommen, um alles Fleisch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam sein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unser Gott! seinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und seine Sprossen wie den Sand des Meeres, — wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten sich die Wasser. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott seines Bundes, des mit Abraham, des mit Jizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und Ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde Ich gedenken und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den ihn Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seinen Bund, und Er änderte

כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: כִּי זוֹכֵר כָּל־

seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe in die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich gedenke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserem Ahne, auf dem Berge Morijah. Und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf dem Altare und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches Erbarmen Deinen Groll abhalten von uns, und durch Deine große Güte möge sich wenden die Gluth Deines Zornes von Deinem Volke und Deiner Stadt und Deinem Erbe! Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott, das Wort, das Du uns zugesichert in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und Ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Altvordern, die Ich aus Mizrajim geführt vor den Augen der Völker, ihnen zum Gotte zu werden, Ich, der Ewige! — Denn eingedenk all dessen, was vergessen ist, bist Du von

הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

שופרות.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשְׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַלֵּי טֹהַר: גַּם כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָּ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשְׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ. וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה

jeher, und kein Vergessen giebt's vor dem Throne Deiner Herrlichkeit. Und die Hingebung Jizchaks mögest Du seinem Samen heute in Erbarmen gedenken! Gelobt seist Du, o Ewiger, der eingedenk bleibt des Bundes.

אתה Du hast Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab hast Du sie Deine Stimme vernehmen lassen und offenbartest Dich vor ihnen in schimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir, und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unser König, offenbartest auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Gesetze, da Du sie vernehmen ließest die Majestät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen. Mit Donnerstimmen und Blitzen wurdest Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofar strahltest Du über ihnen auf, wie geschrieben steht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und schweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme des Schofar sehr gewaltig, und es erzitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer stärker; Moscheh redete, und Gott antwortete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die Blitzesflammen und den Hall des Schofar und den Berg rauchend, und das Volk sah es und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes! Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter und Harfe. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem

תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָיִם: וְנֶאֱמַר. וַייָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִֹה בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כִּמְצֻוָּה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָּךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

hat, lobe Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle Bewohner des Erdenrundes und Alle, die ihr auf Erden weilet! wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallt, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur nnd die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim. Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr Gott wird auf dem Schofar blasen, und fährt einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen. — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden!

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker und unsere Verstürmten von den Enden der Erde, und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Wonne, und nach Jeruschalajim, Deinem heiligen Tempel, in ewiger Freude. Und dort wollen wir Dir darbringen unsere Pflichtopfer, wie es uns geboten ist in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und an eurem Freudentage und an euren Festzeiten und Monatsbeginnen sollet ihr blasen auf Drommeten bei euren Ganz- und Freudenopfern, und sie sollen euch zum Gedächtniß sein vor eurem Gott. Ich bin der Ewige, euer Gott! — Denn Du bist es, der vernimmt den Hall des Schofar und horchet auf seinen schmetternden Ton, und Keiner ist Dir gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Jisrael, mit Barmherzigkeit.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת־חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige, unser Gott und unserer Väter Gott, auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken Dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig, auf immer und ewig. O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes! Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad' und Erbarmen kommen über uns und über ganz Jisrael, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater, insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes! Denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Erbarmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, so wie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מִסּוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים: (נ"א פני ממ"ה מלא רחמים:)

סוגרין הארון.

ע"פ א"ב.

אֶפֶּד מֵאָז לְשֶׁפֶט הַיּוֹם. בְּחוֹן מַעֲשֵׂה כָּל־יוֹם. גִּישַׁת יְקוּמִים פְּנֵי אָיוֹם. דִּינָם בּוֹ לְפַלֵּם לְפִדְיוֹם: הָרִאשׁוֹן אָדָם בּוֹ נוֹצָר. וְצֻוָּה חֹק וְלֹא נָצָר. זֶה מֵלִיץ כְּהִרְחִיב בַּצָּר. חֲקָקוֹ לְמִשְׁפָּט וְלַדּוֹרוֹת מִנְּצָר: טִיעַת חוֹצֵב גְּבָעוֹת וְצוּרִים. יְלָדוּ בוֹ מֵרֹאשׁ צוּרִים. כִּישְׁבֵי

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

אפד [1]) (Gem.) Der Menschen Thun zu prüfen ist bestellt
Der Tag des Rechtes seit Beginn der Welt.
Hintreten die Geschöpfe, zu empfangen
Den Richterspruch, die Lösung zu erlangen.

An ihm entstand des ersten Menschen Bild;
Das Wort des Ew'gen hat er nicht erfüllt.
Der Tag war's, der als Anwalt für ihn spricht
In seiner Noth. So blieb er für's Gericht. [2])

טיעת Der Weltenhort ließ sie an ihm entstehen,
Die Frommen, ragend wie die Felsenhöhen,
Der Pflanzen wartend, sie des Volkes Gründer:
Fürsprechend treten auf sie für die Sünder.

---

1) Verfasser dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir.
2) Des ersten Menschen Bildung und Versündigung fand nach dem Midrasch an Rosch ha-Schanah Statt. An dem Tage ward er auch begnadigt, und so blieb er als Tag des Gerichtes und der Begnadigung für alle Zeit.

נְטָעִים הֲמָה הַיּוֹצְרִים. לְלַמֵּד בּוֹ צֶדֶק לָעֲצוּרִים: מְיֻחָס שְׁמוֹ בְּשֵׁם אֵתָנִים. נֵס לְהִתְנוֹסֵס עֶלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. סְפָרִים נִפְתָּחִים וּמַעֲשִׂים מִתְּנִים. עוֹבְרִים לְפָנֶיךָ וְחֶשְׁבּוֹן נוֹתְנִים: פָּקִיד הוּכַן לְתִקּוּן מוֹעֲדֶיךָ. צֹאן לְהַעֲבִיר כַּשֵּׁבֶט עָדֶיךָ. ח׳ קֶרֶן בְּמָשְׁכָם (בשבת קֶרֶן בְּזָכְרָם) הַיּוֹם עֵדֶיךָ רַחוּם זְכוֹר שְׁבוּעַת עֲבָדֶיךָ:

ק׳ נַעֲלֶה שׁוֹפָר עִם תַּחֲנוּן. שַׁדַּי לְפַתּוֹתְךָ בָּם בְּחִנּוּן. ח׳ תָּשִׁיב לַנְּדָן בְּרַק הַשָּׁנוּן. תַּחֲזִיק מָגֵן לְגוֹנְנִי בְּגִנּוּן:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם

Der „Mächt'gen" Name ist des Monats Zier [1]);
Für Erd' und Himmel weht er als Panier.
Der Menschen Werk erzählt die offne Rolle;
Sie zieh'n vorbei und legen Rechnung, volle.

פקיד Der Feste Wart, beginnet er die Reih':
Wie unterm Stab zieht Deine Heerd' vorbei.
Wenn Schofars Hall Dir tönt von den Erkornen,
Des Wortes denk', des heilig uns beschwornen.

נעלה Aufsteigt Gebet, des Schofars Ton erschallt.
O laß gewinnen Dich durch Fleh'ns Gewalt!
Laß in die Scheide kehren Schwertes Blitzen;
Den Schild ergreif', um gnädig mich zu schützen!

---

1) Der Monat Tischri heißt יֶרַח הָאֵתָנִים (1. Kön. 8, 2.) „der Monat der Starken", als symbolische Bezeichnung der Horte des Volkes, seiner Urväter, die an ihm ins Dasein getreten sein sollen, genommen.

אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

ע"פ תשר"ק.

*תֵּפֶן בְּמָכוֹן לְבֵס שֶׁבֶת. שָׁעוֹן וּמוּסָר כְּעָלוֹ בְּמַחֲשֶׁבֶת. רָם תְּהִי אָזְנְךָ קַשֶּׁבֶת. קוֹל שׁוֹפָר שְׁעוֹת מְנוּשֶּׁבֶת: צָרַת אֹמֶר לֹא־יָדוֹן. פְּעָמַיִם לֹא־תָקוּם לַאֲבַדּוֹן. עוֹלָם אֲשֶׁר בְּאַרְבָּעָה נָדוֹן. סְמוֹךְ בְּחַסְדְּךָ וּבַאֲמִתְּךָ אָדוֹן: נוֹעֲדִים בְּיוֹם קְרָב וְנִלְחָמִים. מוּל אֶבֶן נֶגֶף מִתְלַחֲמִים. לְיִבּוּב תְּרוּעָתָם שְׁעֵה מִמְּרוֹמִים. כִּסֵּא דִין לְהָמִיר בְּשֶׁל־רַחֲמִים: יָחִיד אֲשֶׁר בְּעֵקֶד נִשְׁפָּט. טְלָאָיו יְחֻנְּנוּ מִלְּהִשָּׁפֵט. חָלִילָה לְּךָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט. זְכוֹר לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט: וְאִם כְּאָדָם עָבְרוּ בְּרִית. הָאֵל כָּאֵל הַבֵּט

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

תפן (Gem.) O wend' in Gnaden Dich zu Deinem Thron,
Wenn Straf' und Zücht'gung Du beschlossen schon.
Des Schofars Hall vernimm mit gnäd'gem Ohr,
Der von der Erde steigt zu Dir empor.

Der dräu'nde Spruch, der einst zum Leid ergangen [1]),
Verderbend laß ihn nicht zur That gelangen.
Der Welt, die viermal Deinen Spruch empfängt [2]),
Sei Deine Gnad' und Huld, o Herr, geschenkt!

נועדים Mit sünd'gem Trieb sich uns im Kampfe ringen,
Den Stein, der unsre Schritte hemmt, zu zwingen.
O horch auf jenen Hall, der Dir erdröhnt:
Vom Recht zur Gnade wende Dich versöhnt.

Um jenen Einz'gen, der gebunden lag,
Gieb seinen Kindern Heil an diesem Tag.
Gedenk', o Herr! wenn Du vollziehst das Recht,
Des Frommen, der um Gnade fleht' für Recht [3]).

ואם Und brachen sie, wie Sterbliche, den Bund,
O Gott! als gnäd'ger Gott schau auf den Bund!

1) Das vor dem Eintritt der Sündfluth gesprochene Wort. 1. M. 6, 3.
2) Zu vier Zeiten wird nach der Mischnah (Rosch ha-Sch. 1, 2.) Gericht über die Welt gehalten, am Peßach über das Gedeihen der Feld-, am Wochenfest über das der Baumfrüchte, am Rosch ha-Schanah über der Menschen Leben und Geschicke, am Hüttenfest über den Regen, ob er reichlich oder spärlich falle.
3) Abraham in seinem Gebete für Sedom.

לַבְּרִית. ח׳ דִּבְּרוֹת אֵלֶּה דִּבְרֵי הַבְּרִית. גַּלֵּה (נ״א גֹּל) כְּזִכְרוֹן שְׁלוֹשׁ בְּרִית:

ק׳ עוֹלָם בְּבַקָּרְךָ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. בְּהַכְרָעַת צֶדֶק תַּכְרִיעַ שָׁנָה. ח׳ אֲסוּמָה טְלוּלָה גְּשׁוּמָה אִם שְׁחוּנָה. אֲטוּמִים לְהַחֲיוֹת בְּטַלְלֵי שֵׁנָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ע״פ א״ת ב״ש.

אַף אֹרַח מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ קִוִּינוּךָ. תַּאֲוַת לֵב בַּצַּר פְּקַדְנוּךָ. בָּרֵי לֵבָב מֵאֶתְמוֹל קִדַּמְנוּךָ. שׁוֹפַר תְּרוּעָה טֶרֶם שִׁמַּעְנוּךָ: גְּזֵרָה חֻקַּת מִיצִירַת בְּרֵאשִׁית. רֹאשׁ דַּרְכְּךָ תְּשׁוּבָה לְהָשִׁית. דִּין טֶרֶם הָעֲרַךְ מֵרֵאשִׁית. קִדְּמָהּ לְמַלֵּט שׁוֹבָבִים מֵחֲרִישִׁית: הַיּוֹצֵר יַחַד שְׁנֵי לִבְבֵיהֶם. צוֹפֶה וּמַבִּיט סַרְעַף קִרְבֵיהֶם. וְאִם אָוֶן נִרְאָה בְּמַחֲבוֹאֵיהֶם. פָּקֹד תִּפְקֹד לָמוֹ קְרוֹבֵיהֶם: זֵכֶר הֲסָרַת שֶׁכֶם מִסֵּבֶל. עֶבֶד כְּהָחְפַּשׁ מֵעִנּוּי כֶּבֶל. חֲנִיטָיו אִם תִּעְתְּעוּ בְּתֶבֶל. שִׂיחוּ יְחוֹנְנֵם לְחַיֵּי הֶבֶל: טְמִינַת לֵב וְנִקִּימַת קֵץ. נִדָּחִים לֶאֱסוֹף בּוֹ בַּקֵּץ. יוֹם מוּכָן עִתִּים לְהָקֵץ. מִיָּמִים יָמִימָה וּמִקֵּץ לְקֵץ: כֶּסֶה לְהַקְפּוֹת חֹדֶשׁ לִקִּיב. כְּסוּחִים בְּלַהֲטוֹ לְהַבְהֵב לִרְקוֹב. ח׳ לְהָסִיר מִכְשׁוֹל מִלֵּב הֶעָקֹב. לְהִזָּכֵר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא:

Der Fluch, den Du dem Bundesbruch gesprochen [1]),
O durch den Väterbund sei er gebrochen! —

עולם Zählst Du und wägst die Werk' am heut'gen Tage,
Zum Heil laß sinken des Verdienstes Wage!
Durch Thau und Regen lindre Sonnenbrand;
Durch Lebensthau erweck' die Todesschlaf umwand!

אף (Gem.) Auch wenn du strafst, an Dir die Seele hängt;
Im Leidesdrang Dein unsre Seele denkt.
Wir standen gestern schon der Reue voll
Vor Dir, o Gott, eh' Schofarshall erscholl. —

Du stellst vor Deines Weltenwerks Beginn
Als Pfeiler Deines Worts die Buße hin;
Eh' Du geordnet in der Welt Gericht,
War sie, die Sünder frei von Strafe spricht.

היוצר Der Du gebildet hast des Herzens Sinnen,
Der Du erschaust Gedank' und Regung innen!
Hast Unrecht Du im tiefen Sinn geschaut,
Gedenk' der Ahnen uns, der Frommen traut.

Gedenk' des von der Frohn befreiten Frommen [2]),
Wie Du dem Knecht die Fessel abgenommen;
Wenn sünd'ger Reiz die Seinen hat beihört,
Um sein Verdienst sei Lebensheil bescheert.

טמינה Denk' an das Tiefverhüllte, — Schluß der Zeiten,
Wenn wieder Du wirst sammeln die Zerstreuten,
Den Tag, bestimmet als der Zeiten Ende:
Das längst Erharrte — es zum Heil uns sende!

Enthüll' Geheimes, stelle fest den Mond,
Der glühend rafft die Frevler, keines schont,
Wenn Du zu Dir des Herzens Krümme lenken,
Wenn Du der Väter wirst in Gnaden denken.

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

1) 3. Mos. 26, 14 ff.
2) Josef, der aller Verführung widerstanden.

ח"וק אֵל אֱמוּנָה בְּעָרְכְּךָ דִין. אִם תְּמַצֶּה עֹמֶק הַדִּין. מִי יִצְדַּק לְפָנֶיךָ בַּדִּין. קָדוֹשׁ:

ח"וק אִם לֹא לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חֲרוֹן אַף וָכָעַשׂ. אֵין לְבַקֵּר וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ:

שם המחבר כפול בראשי החרוזים אלעזר בירבי קליר.

אֹמֶץ אַדִּירֵי כָל־חֵפֶץ. בְּהִתְבַּקְּרָם בַּדִּין חֻיְּבוּ לְנַפֵּץ. כְּלֹא נִמְצָא בָהֶם חֵפֶץ: אָדָם יְצִיר עָפָר מֵאֲדָמָה. לְאֵלֵי מָרוֹם אוֹתוֹ דִמָּה. לֹא בָן וְלַהֶבֶל דָּמָה: לַעֲבוֹד וְלִשְׁמוֹר גַּן הִפְרִישׁוֹ. וְעָבַר עַל צִוּוּיוֹ וַיְגָרְשׁוֹ. וְיוֹם זֶה לְיֹשֶׁר דְּרָשׁוֹ: לְעֵת הֵעִיר אֶזְרָח מִמַּאֲפֵל. עוֹלָם הָיָה תֹהוּ וּמְאֻפָּל. עֶשְׂרִים דּוֹר בָּזוּי וְשָׁפָל: עִקְּשִׁים בְּאֹרַח מִישׁוֹר מַסְלוּל יָדַע. וְעַל נָאֲמוֹ בַּמָּה אֵדַע. נָרוֹן בְּכֵן יָדַע תֵּדַע: עוֹבְרִים בְּעֵמֶק הַבָּכָא לְהִבָּדֵק. אִם כְּפָעֳלָם בְּרִיב יְדַקְדֵּק. לִפְנֵי שֹׁפֵט מִי יִצְטַדֵּק: זָךְ הַמַּשְׁלִים בְּעֵקֶד נֶפֶשׁ. בְּזֹקֶן לֹא־מָצָא נֹפֶשׁ. וַתִּכְהֶיןָ עֵינָיו בַּעֲשַׁן טֶפֶשׁ: זַרְעוֹ רֶגֶל בְּאָהֳלֵי תוֹרָה. וְעַל אָמְרוֹ דַּרְכִּי נִסְתְּרָה. נִכְסָה מֶנּוּ פֵּרֶת בִּסְתִירָה: רָשָׁע אֲשֶׁר בְּמַחֲבֵא יְחַתֵּר. צֶדֶק לְפָנָיו יְהַלֵּךְ וִינַתֵּר. אוּלַי בְּיוֹם אַף יִסָּתֵר: רֵעִים שְׁנֵים עָשָׂר כְּהִבְדִּיק. בְּרִיב אוֹתָם לֹא הִצְדִּיק. עַל־מִכְרָם בַּכֶּסֶף צַדִּיק: בְּנֵי בְלִי־שֵׁם בְּמָכְרָם עֲמוּסִים. בַּזּוֹנָה וּבַיַּיִן וּבְשׁוֹד חֲמָסִים. אֵיךְ בַּדִּין יִהְיוּ נֶעֱמָסִים:

אל (Vorb. u. Gem.) Gott der Treue! wenn Du, anordnend Gericht,
Dringen wolltest in die Tiefe des Gerichts,
Wer könnte vor Dir gerecht erscheinen im Gericht? Heiliger!

אם (Vorb. u. Gem.) Wenn Er es nicht um Seinetwillen thut
Und von uns wendet Straf' und Zornesgluth,
Wer fänd' in seinem Thun und Schaffen Muth? O Heiliger!

אמץ (Gem.) Die Blüth' und Pracht der gottgewalt'gen Frommen,
Als sie zur Prüfung ins Gericht gekommen,
Sie sanken denen gleich, die ohne Frommen.

Der Erste, das Gebild aus Erdenreichen,[1]
An Hoheit sollt' er Himmlische erreichen, —
Er war ein Thor, und mußt' dem Hauche gleichen.

Das Eden war zur Hütung ihm verlieh'n;
Er brach das Wort, und mußt' von dannen zieh'n,
Als dieser Tag für ihn zum Heil erschien. —

לעת Als auftrat jener mächt'ge Glaubensheld[2],
Der Erdenfinsterniß hat aufgehellt, —
Jahrhundert' lang erniedrigt lag die Welt, —

Er zeigt den Irrenden den rechten Pfad,
Und weil er zweifelnd eine Frage that[3]),
Beschlossen war ihm Straf'[4]) in Gottes Rath.

Die durch dies Thränenthal in Sünden wallen,
Soll nach dem Werk des Lohns Entscheidung fallen,
Wer wird — gerecht — dem Richter wohlgefallen? —

זך Der Lautre, der zum Tode sich geweiht[5]),
Er fand nicht Ruhe in der Greisenzeit;
Blöd ward sein Aug' vom Qualm der Sündigkeit[6]).

Der sich um Gotteswort so treu beflissen[7]), —
Weil Gottes Schutz er wähnte sich entrissen,
Mußt' er den theuren holden Sprößling missen.

Der Frevler, sündigend, wo Keiner sieht,
Vor dem entsetzt die Unschuld weicht und flieht,
Meint er, daß er sich Gottes Zorn entzieht? —

רעים Als die zwölf Brüder ins Gericht Er stellt',
Ein Urtheil, sie verdammend, ward gefällt,
Die für den Frommen nahmen Sündengeld[8]).

Unwürd'ge, die mit frevlem Räubermuth
Um Dirn' und Wein verhandeln Gottes Gut,
Was im Gericht wird schützen sie vor Wuth?

---

1) Adam. 2) Abraham.

3) „Herr, Gott, woran soll ich wissen, daß ich (das Land) besitzen werde?" 1. M. 15, 8.

4) Die Knechtschaft seiner Nachkommen in Aegypten, die mit den an seine Frage bedeutsam anklingeenden Worten „Du sollst wissen, daß deine Nachkommen Fremdlinge sein werden in inem Lande, das ihnen nicht gehört" u. s. w. (das. V. 13.) ihm gleich darauf verkündet wird.

5) Jizchak. 6) Der entartete Esaw bereitete ihm herbes Leid.

7) Jaakob, „der in den Zelten (der Gotteslehre, nach dem Midrasch) weilende," dem hier das Prophetenwort (Jes. 40, 27.) „Warum sprichst du, Jaakob, und redest, Jisrael: Mein Weg ist Gott verborgen?" als Ausdruck des Zweifels in den Mund gelegt wird. Zur Strafe habe er den Josef so lange verloren geben müssen. 8) Amos 2, 6.

בְּהִתְיַצְּבוֹ לָרִיב בְּעָמְדוֹ לָדִין. עַל זֹאת אִתָּם יָדִין. לְמַעַן יֵדְעוּן שַׁדּוּן בְּדִין: יָרַד אֲשֶׁר הוֹרִיד אֲמָרִים. וְהִדְרִיר בְּכוֹר שׁוֹר מֵחֲמוֹרִים. וְנֶעֱנַשׁ בְּשִׁמְעוּ־נָא הַמֹּרִים: יַעַן אֲשֶׁר נוֹקַשׁ בְּעֹשֶׁר. נֶחֶרְתוּ־בוֹ מִיתוֹת עֶשֶׂר. וּכְגָע גְּבוּל כְּכָל בְּאֹסֶר: רָאשֶׁיהָ אֲשֶׁר בְּשֹׁחַד יִשְׁפֹּטוּ. אֵיךְ בְּקַו צֶדֶק יִשָּׁפֵטוּ. כִּי אִם כְּמוֹ שָׁפָטוּ: רוֹבִים עֲלֵי אֵשׁ זָרָה. פָּגְעָה בָּם בְּאַף גְּזֵרָה. לְלַמֵּד בָּם פּשְׁעֵי פְּזוּרָה: בָּעַר חָמַד מִן הַחֵרֶם. וְנִלְכַּד הוּא וְכָל־אֲשֶׁר לוֹ בַּחֵרֶם. מִגָּדִישׁ וְעַד קָמָה וָכָרֶם: בּוֹגֵד וְשׁוֹדֵד מַה־מּוֹעִיל. הוֹן בְּעֶבְרָה לֹא יוֹעִיל. כִּי אִם לְחַלּוֹת פְּנֵי מְלַמֵּד לְהוֹעִיל: יָד שָׁלַח אֲחוֹז בָּאָרוֹן. נַעֲשָׂה־בוֹ מִשְׁפָּט וְחָרוֹן. מַה־יַּעֲשׂוּ

Wenn Er sich stellt, um im Gericht zu schalten,
Darob wird Rechnung Er mit ihnen halten,
Daß sie erfahren seines Rechtes Walten. —

ירד Der Herold [1]), der zur Erd' das Wort gebracht,
Der Gottes Liebling zog aus Knechtschaftsnacht,
Er büßt das Wort: „Empörer, habet Acht"! [2])

Weil er nicht immer mannhaft widerstand,
Verzeichnet ward sein Tod von Gottes Hand;
Hart an dem Ziel die Fessel ihn umwand [3]).

Und Führer, die das Recht gebeugt, bestochen,
Soll über sie, die frevelnd Recht gebrochen,
Einst mildes Wort als Urtheil sein gesprochen? —

רובים Die angezündet die unheil'ge Gluth [4]),
Es traf die Jünglinge Gerichtes Wuth,
Zur Warnung für den sünd'gen trotz'gen Muth. —

Nach Bannesgut war jener Thor entbrannt [5]):
Da ward er und das Seine selbst gebannt
Mit Hab' und Gut und Feld und Gartenland.

Was wird dem Räuber einst zu gute kommen?
Am Zornestag wird Hab' und Schatz nicht frommen;
Nur Fleh'n vor ihm, der lehret Heil und Frommen! —

יד Als nach der Bundeslade seine Hand
Usa gestreckt [6]), — schnell war die Straf' entbrannt.
Was harret deß, den Gott prüft unverwandt? —

---

1) Moscheh. 2) 4. Mos. 20, 10.
3) Er mußte kurz vor dem Zuge des Volkes nach dem verheißenen Lande sterben.
4) Nadab und Abihu, die Söhne Aharons.
5) Achan (Jos. 7.), der nicht eben in die Reihe der Frommen gehört, wohl aber um des daran geknüpften weiteren Gedankens als Beispiel genannt werden durfte.
6) 2. Sam. 6, 6f.

עוֹבְרֵי כִּבְנֵי מָרוֹן: יוֹדֵעַ נַגֵּן כְּפָץ בְּחָנֵנִי. נִבְחַן וְגַם חִנָּם חָנֵּנִי. וְאַל־תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט לְדַיְּנֵנִי: קְרָאֵי בְּגָרוֹן וְקוֹל שׁוֹפָר. אִם פִּשְׁעָם בְּדִין יְסֻפָּר. בְּמַתְּנַת חִנָּם הַיּוֹם יְכֻפָּר: קָצִין כְּגָאָה לְקַטֵּר לַשֵּׁם. נֶגַע בְּמִצְחוֹ זָרַח לְהֵרָשֵׁם. וְנִשְׁפַּט כְּלֹא־יָדַע וְאָשֵׁם: לְעֵת תָּמוּט רֶגֶל זֵדִים. אֲשֶׁר בָּאוּ לַהֵיכָל מְזִידִים. יִשָּׁפְטוּ כְּמַכְנִיעַ זֵדִים: לְעֵת יְבֻקְּרוּ פּוֹעֲלֵי שֶׁקֶר. לְהִשָּׁפֵט בְּוִכּוּחַ אַף וָחֵקֶר. יִסָּכֵר פִּי דוֹבְרֵי־שֶׁקֶר: יָשָׁר מִתְהַלֵּךְ לְפָנָיו בֶּאֱמֶת. אֵיךְ אַחֲרֵי הַדְּבָרִים וְהָאֱמֶת. חִשַּׁב פָּעֳלוֹ אֱלֹהִים אֱמֶת: יְדִיד אֲשֶׁר לְפָנָיו וְאַחֲרָיו. לֹא קָם כָּמוֹהוּ בִּבְחִירָיו.

Des Sanges Meister [1]) sprach: „O prüfe mich!“
Er ward geprüft! Er rief: „Begnad’ge mich [2])
„Und nicht nach Strenge, Gott, o richte mich!“

Die rufen Dich mit Schofars Hall und Flehen,
Wenn aufgezählet werden die Vergehen, —
In Mild’ und Huld laß Gnadenspruch ergehen! —

קצין Der sich in Königswürde stolz vergaß [3]),
Der Strafe Maal auf seiner Stirn man las;
Er büßte, daß er frevelnd sich vermaß.

Es naht die Zeit, den Uebermuth, den frechen,
Der in den Tempel eindrang, zu zerbrechen;
Dann wird, der Trotz’ge beugt, das Urtel sprechen.

Sind erst genahet der Erlösung Zeiten,
Wird die Getreu’n ins Heiligthum Er leiten,
Dann über Mächt’ger Trotz wird hin Er schreiten. —

ישר Der vor ihm wandelte in frommer Wahrheit [4]), —
Trotz seinem Thun in frommer lautrer Wahrheit,
Streng rechnete mit ihm der Gott der Wahrheit.

Der Edelste [5]) in der Erkornen Schaar,
Dem vor und nach ihm Keiner ähnlich war, —
Doch rechnet Gott mit ihm streng auf ein Haar.

---

1) David. Ps. 26, 2. 2) Ps. 51, 3.
3) Usijahu (2 Chr. 26, 16 ff.), der sich unterstand, im Tempel als Nichtpriester zu räuchern, und aussätzig ward.
4) Chiskijahu. 2. Chr. 32, 24 ff.
5) Joschijahu. 2. Kön. 23, 25 ff.

וְאַחֲרֵי כָל־זֹאת דִּקְדֵּק אַחֲרָיו: יָבִינוּ כָּל־יְצוּרֵי אָרֶץ. אִם כַּךְ בִּמְצוּקֵי אָרֶץ. מַה־יַּעֲשׂוּ רִשְׁעֵי־אָרֶץ: רָאֹה יִרְאוּ יַעֲרֵי שִׂיחִים. אִם אֵשׁ אֲחוּזָה בַּלַּחִים. אָז יָנוּעוּ יְבֵשִׁים כְּסוּחִים: ח׳ רְאֵה כִּי אֵין־אִישׁ. לְהַפְגִּיעַ בְּעַד בְּנֵי אִישׁ. וְאַתָּה אֵל וְלֹא אִישׁ: רָשׁוּם בִּכְתָב אֱמֶת אַשְׁנָנָה. מַעֲשֵׂה כָל־יְמוֹת הַשָּׁנָה. לְרַצּוֹתְךָ בְּשׁוֹפָר (בשבת בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר) בְּזֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

אִם לֹא לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חֲרוֹן אַף וָכַעַשׂ. אֵין לְבַקֵּר וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ:

ח׳ וּבְכֵן וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ:

פותחין הארון.

פיוט זה עיקר יסודו ע"פ א"ב משולש אחר תיבות מלך עליון ומלך אביון אלא שהקהלות הסירו כל חרוז מלך אביון מלבד הראשון והאחרון.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. אֵל דָּר בַּמָּרוֹם. אַדִּיר בַּמָּרוֹם. אֹמֶץ יָדוֹ תָּרוֹם. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. גִּבּוֹר לְהָקִים*. גּוֹזֵר וּמֵקִים. גּוֹלֶה עֲמֻקִּים. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. הַמְדַבֵּר בִּצְדָקָה. הַלּוֹבֵשׁ צְדָקָה. הַמַּאֲזִין צְעָקָה. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. זוֹכֵר צוּרִים. זַכּוֹת יְצוּרִים. זוֹעֵם צָרִים. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. טוֹב שֹׁכֵן עַד. טוּבוֹ לָעַד. טִפַּח שְׁמֵי־עַד. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

---

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

O merket das, Geschöpfe ihr der Erden!
Geht's denen so, die Säulen sind der Erden,
Was soll einst mit den frevlen Sündern werden?

ראה O seht ihn an, den Wald dort dichtgedrängt!
Wenn schon die Gluth den frischen Stamm umfängt,
Wie bebt das Reis, das schon kein Saft mehr tränkt! — —

Sieh her, wie Keiner ist, der für uns steht,
Niemand als Anwalt durch sein fromm Gebet.
Doch Du, o Gott! in Gnaden sei erfleht!

Drum treu Verzeichnetes bekenn' ich laut,
Des ganzen Jahres Wirken, Dir vertraut.
Laß heut mir Huld gewinnen Schofars Laut!

ובכן (Vorb.) So bekennen wir ihn in Jeschurun als König!

(Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**
אל Gott in der Höhe droben,
Mächtig in seinen Himmeln oben,
Gewaltig ist sein Arm erhoben!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
גבור Held in den Himmelsheeren [1])!
Was Er gebeut, muß sich bewähren;
Tiefdunkles — ihm muß sich's klären.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
המדבר Er spricht Gerechtigkeit,
Hüllt sich in Gerechtigkeit,
Flehensruf zu hören stets bereit.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
וזכר Der uralter Horte denkt,
Heil seinen Creaturen schenkt,
Seinen Zorn auf seine Feinde lenkt.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
טוב Der Gütige, thronend in Ewigkeit,
Seine Güte in alle Ewigkeit,
Ausspannt Er den Himmel in alle Zeit.
Ewig wird Er walten!

---

1) להקים ist nicht, wie man gewöhnlich meint, Infin. Hiphil von קום, sondern Plur. des in den Piutim oft gebrauchten להק = להקה (1. Sam. 19, 20: להקה הנביאים), d. i. Schaar; also להקים Schaaren = צבאות.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. כַּשַּׂלְמָה עֹטֶה אוֹר. כָּל־מְאוֹרֵי אוֹר. כַּבִּיר וְנָאוֹר. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. מֶלֶךְ עוֹלָמִים. מְפַעֲנֵחַ נֶעֱלָמִים. מֵשִׂיחַ אִלְּמִים. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. סוֹבֵל הַכֹּל. סָב וּמְבַלֶּה כֹּל. סוֹקֵר הַכֹּל. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. פְּאֵרוֹ עֹז. פָּעַל יְמִינוֹ תָּעֹז. פּוֹדֶה וּמָעוֹז. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. קְדֹשָׁיו לַהַב. קוֹרֵא מֵי רַהַב. קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בְּאַהַב. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. שֵׁנָה אֵין לְפָנָיו. שֶׁקֶט בִּפְנִינָיו. שֶׁבַח טוֹב בְּמַצְפָּנָיו. ק׳ לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

סוגריז הארון.

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. בָּלֶה וְיֹרֵד שַׁחַת. בִּשְׁאוֹל וּבְתַחַת. בִּלְאוּת בְּלִי נַחַת. עַד מָתַי יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. תְּנוּמָה תְעוּפֶנּוּ. תַּרְדֵּמָה תְעוֹפְפֶנּוּ. תֹּהוּ יְשׁוּפֶנּוּ. עַד מָתַי יִמְלֹךְ: אֲבָל

פותחין הארון.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן. תָּקְפּוֹ לָעַד. תִּפְאַרְתּוֹ עֲדֵי־עַד. תְּהִלָּתוֹ עוֹמֶדֶת לָעַד. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!

כשלמה Er umhüllet wie ein Gewand das Licht,
Alles was strahlt im Licht,
Der Allmächtige, gewaltig erglänzend im Licht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

מלך Der alle Welten lenkt,
Geheimes enthüllt, Vergessenes denkt,
Der dem Stummen die Rede schenkt.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

סובל Der trägt das All,
Der Unvergängliche, überdauernd das All;
Sein Blick durchschauet das All.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

פארו Sein Diadem die Macht,
Seiner Hände Werk erglänzt in Pracht,
Erlöser Er und ewige Macht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

קדושיו Seine Heiligen Flammengluth!
Er ruft bänd'gend die trotzige Fluth,
Nah' denen, die ihn rufen, mit liebendem Muth!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

שנה In seinem Wirken unerschlafft,
Still' und Frieden in seinen Räumen Er schafft,
In seinen Gebieten verherrlicht in Lobeskraft!
Ewig wird Er walten!

Der irdische König, der Bedürftige!
Geht zur Verwesung und sinket hinab
In Tod nnd Grab;
Nichts wehrt ihm die Ohnmacht, die Trübsal ab.
Wie lange herrscht er?

Der irdische König, der Bedürftige!
Schlummers Müde ihn bedrängt,
Schlaffheit auf seine Kraft sich senkt,
Bis Todesgrau'n ihn am End' umfängt.
Wie lange herrscht er?

Aber der König, der Höchste!

תקפו Seine Macht nie verschwindet,
Sein Ruhm nie ergründet,
Sein Lob ewig verkündet. **Ewig wird Er walten!**

וּבְכֵן לְךָ תַעֲלֶה קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

וּנְתַנֶּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת הַיּוֹם. כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם. וּבוֹ תִנַּשֵּׂא מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב עָלָיו בֶּאֱמֶת: אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא דַיָּן וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח אֶת־סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת. וּמֵאֵלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתַם יַד כָּל־אָדָם בּוֹ. וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע. וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד עַל־צְבָא מָרוֹם בַּדִּין. כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ

וּבְכֵן (Vorb.) Und so möge zu Dir der Weiheruf emporsteigen! denn Du, unser Gott, bist König.

וּנְתַנֶּה (Gem.) So wollen wir von der hohen Weihe des Tages laut Zeugniß ablegen; denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet. Und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigener Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fasset sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der

כִּבְנֵי מָרוֹן: חזן כְּבַקָּרַת רוֹעֶה עֶדְרוֹ. מַעֲבִיר צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ. כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר וְתִמְנֶה וְתִפְקֹד נֶפֶשׁ כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָה לְכָל־בְּרִיָּה. וְתִכְתֹּב אֶת־גְּזַר דִּינָם:

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה יַעַבְרוּן וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן. מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת. מִי בְקִצּוֹ וּמִי לֹא בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם וּמִי בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב וּמִי בַחַיָּה. מִי בָרָעָב וּמִי בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ וּמִי בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה וּמִי בַסְּקִילָה: מִי יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ. מִי יִשָּׁקֵט וּמִי יִטָּרֵף. מִי יִשָּׁלֵו וּמִי יִתְיַסָּר. מִי יֵעָנִי וּמִי יֵעָשִׁיר. מִי יִשָּׁפֵל וּמִי יָרוּם:

Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen und zählest und überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

בראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden und wie Viele ins Leben treten, wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier, wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre, wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll und wer Reichthums Fülle gewinnen, wer sinken soll und wer emporkommen.

צום קול ממון

*וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה וּצְדָקָה מַעֲבִירִין אֶת־רֹעַ הַגְּזֵרָה:

כִּי כְּשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ. קָשֶׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ לִרְצוֹת. כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת. כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה. וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה־לּוֹ. אִם יָשׁוּב מִיַּד תְּקַבְּלוֹ: ח׳ אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם. וְיוֹדֵעַ יִצְרָם. כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם: אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ לֶעָפָר. בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ. מָשׁוּל כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר. כְּחָצִיר יָבֵשׁ. וּכְצִיץ נוֹבֵל. כְּצֵל עוֹבֵר. וּכְעָנָן כָּלֶה. וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת. וּכְאָבָק פּוֹרֵחַ. וְכַחֲלוֹם יָעוּף:

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם:

אֵין קִצְבָה לִשְׁנוֹתֶיךָ. וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ. וְאֵין לְשַׁעֵר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ. וְאֵין לְפָרֵשׁ עֵילוּם שְׁמֶךָ. שִׁמְךָ נָאֶה לְךָ וְאַתָּה נָאֶה לִשְׁמֶךָ. וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מַקְדִּישֵׁי שְׁמֶךָ. (בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ.) כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי־קֹדֶשׁ. הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ. דָּרֵי מַעְלָה עִם דָּרֵי מַטָּה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בְּשִׁלּוּשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

ח׳ כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר

ק״וח **קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:**

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

סוגרין הארון.

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß.

כי (Gem.) Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm: schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! Denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein; bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch — sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend, gewinnt er sein Brot, er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

ואתה Aber Du, Derselbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd. —

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht; nicht zu enthüllen ist das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' ist Dein Schmuck, und unsern Namen hast Du genannt nach dem Deinen!

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an denen, die ihn zu heiligen sind ausersehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreise der Andacht heiliger Serafim, die Deinen Namen weihevoll erheben. Die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall, —

ככתוב (Vorb.) wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seiner Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

מיוסד ע"פ א"ב ובסוף חתום שם המחבר אלעזר.

וְחַיּוֹת, אֲשֶׁר הֵנָּה מְרֻבָּעוֹת כִּסֵּא. בְּמָאתַיִם וַחֲמִשִּׁים וָשֵׁשׁ מַכְנִיפוֹת כִּסֵּא. גוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹבְבָם פָּנִים בְּפָנִים לַכִּסֵּא. דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא. הוּא כְּעֵין הַקֶּרַח בּוֹ שְׁבִיב כִּסֵּא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְּמוּת כִּסֵּא. *זָעוֹת בְּלִי לֵאוּת מֵחִיל כִּסֵּא. ח' חָשׁוֹרֵת בְּרָצוֹא וָשׁוֹב מֵרְעִישׁוֹת (נ"א מַרְעִישׁוֹת) כִּסֵּא. טָסוֹת כַּבָּזָק וְלֹא מְזִיזוֹת הוֹד כִּסֵּא. יוֹדְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל מְקוֹם כִּסֵּא:

ק' כַּף־רֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכִּסֵּא. לְעֵת תִּרְשֶׁינָה לְפָאֵר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא. מִתְעַלְּפוֹת מִפַּחַד רָם יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא. נִרְאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵן נְשׂוּאוֹת עִם כִּסֵּא. סְבוּלוֹת מִתַּחַת זְרוֹעַ עוֹלָם לַכִּסֵּא. עֲתִירַת זוֹ כְּתַעַל תְּרַפֶּינָה כְּנַף כִּסֵּא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׁיקוֹת כִּסֵּא. צוֹרֵר כִּי יַשְׂטִין יְפַרְשֵׁז עֲנַן כִּסֵּא. קוֹל שׁוֹפָר לְעֵת יַעַל מְאַחֵז פְּנֵי כִסֵּא. רַחֲמִים יָלִיץ בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא. שׁוֹפֵט אִם יִרְצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא. תַּבְנִית תָּם יָפֶן חֲקוּקָה בַכִּסֵּא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנֻשָּׂאוֹת עִם כִּסֵּא: ח' לְבִלְתִּי לְנַבֵּל לְמַעֲנוֹ כִּסֵּא. עוֹד יִפְצַח־פֶּה וַיַּפְגִּיעַ כִּסֵּא. זְכוֹר לְיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא:

ק"וח רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שַׁתָּ הֲדֹם וְכִסֵּא. וְאָז יִתְרַעַם הַגַּלְגַּל וְיִתְרַעַשׁ הַכִּסֵּא. וְאוֹפָן לְאוֹפָן וְחַיָּה לְחַיָּה וּכְרוּב לִכְרוּב לְעֻמַּת כִּסֵּא:

חזו כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

ק"וח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

מיוסד ע"פ תשר"ק ובסוף חתום שם המחבר אלעזר.

וְעַמְּךָ, תְּלוּאִים כִּתְשׁוּבָה לְהִתְיַחֵד. שְׁנֵי לְבָבוֹת לְךָ כְּאַחַד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקָּיוֹן כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל שׁוֹפָר כָּפוּף כְּפוֹף לֵב אֶחָד. צִיּוּן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוֹט לֵב אֶחָד. פּוּר יָמִים יֻצְּרוּ בָּם לָבוֹר אֶחָד. עוֹבְרִים בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד. ח' סְמוּכִים בְּצִדְקַת אָב הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים כִּסְבַךְ יָחִיד וּמְיֻחָד. מְבַטְּחִים בְּתָם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד:

לְהִזָּכֵר לָמוֹ עֲנִיַּת קוֹל אֶחָד. כְּשִׁבְתּוֹ בְּכִסֵּא שְׁפוֹט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי אֶלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי כְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לַמִּשְׁפָּט אֶחָד. זַךְ וָרָע מֵהַיּוֹם מוּדָע דִּינָם לְאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יְאֻחָד. הוּא כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk derer, die als einig bekennen seinen Namen Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zweimal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre, Jisrael! —"

ועמך (Gem.) Sieh da Dein Volk, bestrebt voll Reu' sich zu vereinen,
Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen!
Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen.
Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,
Wie Schofars Bild und Form die beiden weiß zu einen.
Im Kreis der Tag' erkor der Herr durchs Loos den einen,
Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;
Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,
Und deß, der ward geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und deß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

יְמֵי תְשׁוּבָה יַחַד. דֶּלֶת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֳרִי לְכָל-אֶחָד וְאֶחָד. גּוֹלֶה זְכוּרת וָרֶשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בִּקּוּר חֶשְׁבּוֹן לִמְצוֹא אֶחָד לְאֶחָד: ח׳ אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְאֶחָד. אֱמֶת חוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וּכְכַל יַד עַם אֶחָד:

ק״וח עוֹד יִזָּכֵר־לָמוֹ מִטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמִּתְמֶדֶת שְׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נֶשֶׁף וָשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד:

חזן מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

ק״וח **שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:**

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

ע״פ א״ת ב״ש.

וְאַתָּה, אֱזוֹן קוֹל מְפָאֲרֶיךָ בְּכָל־אֵבָרֵיהֶם. תָּכֵן מִצְוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמָאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֵבָרֵיהֶם: בְּזֶה חֹדֶשׁ תִּקְעוּ שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם: שַׁי מוּסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה בְּקַרְסֻלֵּיהֶם: גָּשִׁים פְּנֵי תֵבָה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם: רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם: דְּרוּשִׁים

שמע (Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Gott, Er unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

תְּקוֹעַ בְּכֶסֶה כְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בְּבִרְכוֹתֵיהֶם: קֶרֶן
יִמְשְׁכוּ לְשַׁלֵּשׁ שְׁלשָׁה. כְּמוֹ שְׁלשָׁה בְּקוֹטְלֵיהֶם: הֵן
מוּסְפֵי־חֹדֶשׁ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם:
צְקוּן לַחֲשָׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִשְׁעָה שֶׁבִּזְרוֹעוֹתֵיהֶם:
וּמַלְכֻיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלשִׁים. כְּמוֹ שְׁלשִׁים
בְּפִסַּת יְדֵיהֶם: *פִּלּוּל תְּמִידִים שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ
שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה חֻלְיוֹת שֶׁבְּשִׁדְרוֹתֵיהֶם: וּבְחִי תְּמִידִים
תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִשְׁעָה שֶׁבְּרָאשֵׁיהֶם: עֲתִירוֹת
שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנֶה. כְּמוֹ שְׁמֹנָה שֶׁבְּצַוְּארֵיהֶם:
חַק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבִּנְקָבֵיהֶם:
ח' שָׂם הֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה בְּלִבְבֵיהֶם:
טְחוֹת וָכֶסֶל וְשֶׂכְוִי וְסַרְעַף וּבֶטֶן וָקֶרֶב וְעֶשְׁתּוֹנוֹתֵיהֶם.
נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצְמוֹתֵיהֶם:

ק"וח יִשְׂאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶּה וְלָשׁוֹן וְנִיב
שִׂפְתוֹתֵיהֶם. מִכַּף רֶגֶל וְעַד־רֹאשׁ נִתְוַכְּחוּ פְּרוֹט
מַעֲשֵׂיהֶם: כְּתִקַּע שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחְפְּרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם.
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוֹעַ שֵׁנִית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

חזן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא
מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי
לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

קהל **אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:**

(בפפ"דמ אין אומרים כאן אדיר אדירנו.)

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!
אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde! Und

בְּכָל־הָאָֽרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶֽלֶךְ עַל־כָּל־הָאָֽרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ע"פ תשר"ק וא"ב משולבים עד כ' וי'.

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ. אָמְצְךָ מָלֵא כָל־הָאָֽרֶץ: שִׁמְעֲךָ דִין מִשָּׁמַֽיִם. בְּכֵן יָרְאָה וְשָׁקְטָה הָאָֽרֶץ: רַעַשׁ יוֹם מִשְׁפָּט. גָּעֲשׁוּ (נ"א גָּעַשׁ) תְּהוֹמוֹת הָאָֽרֶץ: קוֹל שׁוֹפָר חָזָק. דִּבֶּר וַיִּקְרָא־אָֽרֶץ: צְבִי לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר. הִשְׁמִיעָה כְּנַף הָאָֽרֶץ: פַּחַד וָפַחַת וָפַח. וּפַלָּצוּת יַבְעִיתוּ אָֽרֶץ: עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט. וְעוֹם כָּל־אַפְסֵי־אָֽרֶץ: ח' סֹלּוּ פַּנּוּ (נ"א סֹורוּ מִנֵּי) דֶרֶךְ יְנוֹבְבוּ. חֲרֵדִים מֵחֶרְדַּת הָאָֽרֶץ: נָאוֹר וְאַדִּיר. טַעַם תָּשִׁיב לָאָֽרֶץ: מַה־תִּירְאִי אֲדָמָה. יָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָֽרֶץ:

ח"וק לְהִתְוַדַּע וּלְהִגָּלוֹת. כִּי הוּא מֶֽלֶךְ עַל־כָּל־הָאָֽרֶץ:
כְּמוֹ פֵּאֲרוּהוּ מֵאָז בַּשַּׁחַק. יוֹרְשׁוּ בְחוּנָיו לְפָאֲרוֹ בָּאָֽרֶץ:

es wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

תהלות (Gem.) Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.
Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.
Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde.
Es erdröhnt Posaunenhall: mächtig rufet Er der Erde.
Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.
Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde,
Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde!
Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstet von der Erde.
Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde:
Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schoß der Erde.

להודע Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!
Wie im Himmel, preist die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde.

ח' אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ח' וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח' לְדֹר וָדֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ. וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ. וְיֹאמְרוּ לְךָ חוֹסֶיךָ. בְּצַדֶּקְךָ עֲמוּסֶיךָ. תֻּקְדַּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (נ"א כערכך) קִדַּשְׁתָּ. נָאֶה לַקָּדוֹשׁ פְּאֵר מִקְּדוֹשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן

ובדברי (Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

לדר (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und Herr bist Du.

חמול O walte mild an Deinen Geschöpfen und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr, an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der

כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יִזְכָּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדוֹנֵינוּ. וּבַבֵּן הַנֶּעֱקַד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ. וּבִזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (כי היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי־קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדוֹנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֶׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דְּבַר חֹק וּמִשְׁפָּט. וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט.

פותחין הארון. חזן קהל

מיוסד ע"פ א"ב כפול.

הָאוֹחֵז בְּיַד מִדַּת מִשְׁפָּט:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה:

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גִּנְזֵי נִסְתָּרוֹת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק:

Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken die Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unsern Urtheilspruch! Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn. Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes,

האוחז (Vorb. u. Gem.) der handhabt die Waltung des Rechtes!
Und Alles glaubt an ihn, den Gott der Treue.

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft!
Und Alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt.

Der erlöst vom Tode und rettet aus Verderben!
Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser.

חזן קהל

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיַּן אֱמֶת:

הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהוֶֹה וְיִהְיֶה:

הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלְתּוֹ:

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית:

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם:

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל:

הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבָּטֶן:

Der allein ist Richter für alle Weltbewohner!
Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter.
Der sich verkündet hat als den, der ewig bleibt und dauert!
Und Alles glaubt an ihn, der war und ist und ewig wird Er sein
Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm!
Und Alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist.
Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt!
Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt.
Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt!
Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert.
Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten!
Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist.
Der kennt den Sinn aller Geschöpfe!
Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschoße sie gebildet.

קהל חזן

הַכֹּל יוּכַל וְכוֹלְלָם יָחַד:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יוּכָל:
הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא לְבַדּוֹ הוּא:
הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם:
הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ כָּל־דּוֹר:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נוֹצֵר חָסֶד:
הַסּוֹבֵל וּמַעְלִים עַיִן מִסּוֹרְרִים:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא סוֹלֵחַ סֶלָה:
הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־יְרֵאָיו:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא עוֹנֶה לָחַשׁ:
הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה:
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא פְּתוּחָה יָדוֹ:

Der Alles vermag und Alles umfaßt!
Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden.
Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung!
Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen.
Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft!
Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher.
Der in seiner Huld waltet in jeglicher Zeit!
Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt.
Der schonend trägt und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern!
Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht.
Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt!
Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen.
Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden!
Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan.

חזן קהל

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהִצָּדְקוֹ:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא צַדִּיק וְיָשָׁר:

הַקָּצַר בְּזַעַם וּמַאֲרִיךְ אַף:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא קָשֶׁה לִכְעוֹס:

הָרַחוּם וּמַקְדִּים רַחֲמִים לְרֹגֶז:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא רַךְ לִרְצוֹת:

הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן וְגָדוֹל:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא שׁוֹפֵט צֶדֶק:

הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם־תְּמִימִים:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא תָּמִים פָּעֳלוֹ:

סוגרין הארון׳

(Vorbeter.)

בכפ״דמ ובקצת קהלות א״א לא תשגב ולא ככתוב.

תִּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ עַל כֹּל בְּיִחוּד:

כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige!
Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade.
Deß Zorn kurz, und lange währt seine Nachsicht!
Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer.
Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht!
Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt.
Der gegen Alle gleich, Groß und Klein geichstellet!
Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter.
Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt!
Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos.

תשגב (Vorb.) Sei erhaben, Du allein, und herrsche über Alles in Deiner Einheit!

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כֶּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

בפפ"דמ ובק"ק א"א ויאתיו.

ע"פ א"ב.

וְיֶאֱתָיוּ כֹל לְעָבְדֶךָ. וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ׃ וְיַגִּידוּ בָאִיִּים צִדְקֶךָ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יְדָעוּךָ׃ וִיהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־

ויאתיו (Vorb.) Und Alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

Und verkünden in Eilanden Dein Heil; Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt.

אֶרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְיָ: (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם.) וְיִזְנְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וְיַחְפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם: וְיַטּוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִירָאוּךָ עִם־שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ: וְיַכִּירוּ כֹּחַ מַלְכוּתֶךָ. וִילַמְּדוּ תוֹעִים בִּינָה: וִימַלְּלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ. וִינַשְּׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: וִיסַלְדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ. וִיעַטְּרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיִצְהֲלוּ אִיִּים בְּמָלְכֶךָ: וִיקַבְּלוּ עֹל מַלְכוּתְךָ עֲלֵיהֶם. וִירוֹמְמוּךָ בִּקְהַל עָם: וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר

Und alle Enden der Erde preisen Dich und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer und verschmähen ihre Götzen und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter, Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über Alles erhaben als Haupt.

In glühender Inbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen in Jubel aus, und Eilande jauchzen, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft und erheben Dich in Volkesschaaren.

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone.

קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (לשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ

מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַייָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדֻבָּר. שְׁלשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ. וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַייָ:

---

*בק"ק פפ"דמ ובנותיה אומרים·
וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

(Am Sabbath:
יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:)

פותחין הארון.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: סוגרין הארון ופותחין מיד. וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: סוגרין. הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen

לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

בשעה שהצבור אומר הוא אלהינו וכו' יאמר הש"ץ את הפסוקים האלה.

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: הֵן לַייָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמָיִם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

הש"ץ חוזר בקול רם הוא אלהינו וכו'.

ח' אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֱיֵה עִם פִּיפִיּוֹת שְׁלוּחֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. הָעוֹמְדִים לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים מִלְּפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה־שֶּׁיֹּאמְרוּ. הֲבִינֵם מַה־שֶּׁיְּדַבֵּרוּ. הֲשִׁיבֵם מַה־שֶּׁיִּשְׁאֲלוּ. יַדְּעֵם הֵיךְ יְפָאֵרוּ: בְּאוֹר פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן. בֶּרֶךְ לְךָ יִכְרְעוּן: עַמְּךָ בְּפִיהֶם יְבָרְכוּן. וּמִבִּרְכוֹת פִּיךָ כֻּלָּם יִתְבָּרְכוּן: עַמְּךָ לְפָנֶיךָ יַעֲבִירוּן. וְהֵם בַּתָּוֶךְ יַעֲבוֹרוּן: עֵינֵי עַמְּךָ בָּם תְּלוּיוֹת. וְעֵינֵיהֶם לְךָ מְיַחֲלוֹת: גָּשִׁים מוּל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ

und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

אלהינו (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden! Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin

בְּאֵימָה. לְשַׁכֵּךְ כַּעַס וְחֵמָה. וְעַמְּךָ מְסַבְּבִים אוֹתָם כְּחוֹמָה. וְאַתָּה מִן הַשָּׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם לְרַחֲמָה: עַיִן נוֹשְׂאִים לְךָ לַשָּׁמַיִם. לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחָךְ כַּמַּיִם. וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן־הַשָּׁמָיִם: ק׳ שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ בִלְשׁוֹנָם. וְלֹא יִנָּקְשׁוּ בְּשִׁנּוּנָם. וְלֹא יֵבוֹשׁוּ בְּמַשְׁעֵנָם. וְלֹא־יִכָּלְמוּ בָם שְׁאוֹנָם. וְאַל יֹאמַר פִּיהֶם דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ. כִּי חֲנוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֵמָּה חֲנוּנִים. וּמְרֻחָמֶיךָ הֵמָּה מְרֻחָמִים: כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן יוּחָן וְאֶת־אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרֻחָם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר. אַל־יֵבֹשׁוּ בִי קֹוֶיךָ אֲדֹנָי יֱהֹוִה צְבָאוֹת אַל־יִכָּלְמוּ בִי מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

in ehrfurchtsvollem Bangen: Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, — und Dein Volk, wie eine Mauer rings hält es sie umfangen. Und Du aus Deinen Himmeln schau' gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen; aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen. Und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien die auf sie schauen, und daß ihr Mund nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und Ich werde dem Gunst verleihen, den Ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem Ich Erbarmen gebe. Und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden die auf Dich hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir die Dich suchen, Gott Jisraels!

פותחין הארון.

ח׳ אוֹחִילָה לָאֵל אֲחַלֶּה פָנָיו.
אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲשֶׁר בִּקְהַל עָם אָשִׁירָה עֻזּוֹ.
אַבִּיעָה רְנָנוֹת בְּעַד מִפְעָלָיו:
לְאָדָם מַעַרְכֵי־לֵב וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

סוגרין הארון.

אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge, der ich vor versammeltem Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott kommt was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob! Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser!

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)

ע"פ א"ב מרובע והוא מיסוד ר' אלעזר בירבי קליר.

*אַנְסִיכָה מַלְכִּי. לְפָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי. אָמְצוֹ בְּהַמְלִיכִי. יֶאְזָר־עוֹ וְיִמְלֹךְ:

אֱלִיל בְּהַשְׁלִיכִי. לִפְנֵי בוֹא יוֹם מַלְכִּי. אִישׁ מַלְאָכִי. יִשְׁלַח וְאָז יִמְלֹךְ:

בְּבֹאוֹ לַהֲלֹךְ. נְתוֹשׁ חָנֵף מִמֶּלֶךְ. בֵּית גֵּאִים בְּלִי מֶלֶךְ. יִסַּח לְבַל יִמְלֹךְ:

בְּתוֹכִי יַהֲלֹךְ. בְּהוֹפִיעוֹ לְמֶלֶךְ. בְּמַלְכוּתוֹ אֶמְלֹךְ. וְאָז יִמְלֹךְ:

גְּבֶרֶת מַמְלָכוֹת. בְּמַגְּרוֹ מַמְלָכוֹת. גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת. יָהֹם וְהוּא יִמְלֹךְ:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

ע"פ א"ב כפול.

אֲהַלְלָה אֱלֹהַי אָשִׁירָה עֻזּוֹ. אֲסַפְּרָה כְבוֹדוֹ אֲאַפְּדֶנּוּ מְלוּכָה:

אֲשַׂגֵּב לְפוֹעֵל אֲשֶׁר שָׂח וּפָעַל. אֲנַוֵּהוּ כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה:

בְּעֻזּוֹ נֶצַח אֲשַׁנֵּן כִּי צְבָאוֹ אָנִי. וְלִי נָאֶה שִׂיחַ גֹּדֶל הַמְּלוּכָה:

בִּקְהָל אֲבַשֵּׂר בְּרָב־עָם אֲדַבֵּר. לְמִי שְׂאֵת וָיֶתֶר עָז וּלְמִי הַמְּלוּכָה:

גְּשׁוּ גוֹיִם וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה־נֶּהְדָּר בְּמֹוֶחַ הַמְּלוּכָה:

גַּדְּלוּהוּ אִתִּי וּנְרוֹמְמֶנְהוּ יָחַד. וְאַל תִּתְגָּאוּ בְּנֵזֶר הַמְּלוּכָה:

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)

אנסיכה [1]) (Gem.) Zu meinem Kön'ge setze Gott ich ein!
Will meinen Wandel ich aufs neu' ihm weih'n,
Wenn ihm ich folge, seiner Macht allein,
Strahlt Er in neuem Glanz und herrscht als König.

Werf' ich von mir des Götzentandes Wahn,
Bevor der Tag des Ew'gen zieht heran,
Dann läßt Er den verheißnen Boten nah'n [2])
Und an tritt Er das Weltenreich als König.

בבאו Wenn Er dann naht, in seiner Macht zu walten,
Wird ob dem Reich des Trugs Gericht Er halten;
Nicht länger wird das Reich der Lüge schalten:
Er reißt es aus, nicht herrscht es mehr als König.

In meinem Kreis dann wird Er offenbar,
Erglänzt in seiner Pracht so hell und klar,
Und Er erhebt zur Herrschaft seine Schaar;
Dann wird regieren wieder Er als König.

גברת Er stürzet um des stolzen Reiches Macht [3]),
Das übermüthig als die Herrin wacht;
Der Völker Glanz, der Erdenreiche Pracht
Verwirret Er, und Er allein ist König!

---

1) Den prophetischen Schilderungen folgend, wird hier ein erhabenes Bild des Gottesreiches auf Erden entworfen, sich anschließend an die in den Malchujoth hervortretende Seite der göttlichen Weltherrschaft, wie mit der Ausbreitung des Gedankens an ihn, als die einzig wahrhafte Lebensmacht, alles Götzenwesen und aller Wahn, aller Schein und alle Eitelkeit irdischen Seins und Besitzes in ihrem Nichts sich empfinden und verschwinden werden. Verfasser: R. El'asar b. Kalir.

2) Mal'achi 3, 23: „Siehe, Ich sende euch den Propheten Elijah, bevor herankommt der Tag des Ewigen, der große und furchtbare."

3) Vergl. oben S. 125 die Anm. 2. zu ארות ממלכה.

(Am Sabbath.)

אהללה (Gem.) Im Jubelsang will meinen Gott ich preisen,
Verkünden seinen Ruhm in Liedesweisen,
Umgürten ihm das Prachtgewand der Herrschaft.

Hoch rühmen will ich seine Wunderkraft,
Verherrlichen, deß Wort gebeut und schafft,
Den Ruhm ihm bringen, dem geziemt die Herrschaft.

בעוז Für ewig will ich feiern ihn als Helden;
Ich bin sein Chor, mir steht es an zu melden
Die Wundermähr von seiner ew'gen Herrschaft.

Ich künde laut in mächt'gen Völkerchören,
Vor aller Welt lass' ich die Kunde hören,
Wem ziemt die Macht und wem der Glanz der Herrschaft.

גשו Ihr Völker, kommt! o naht, ihr Nationen!
Seht ihn im Königsglanze herrlich thronen,
Wie prächtig Er im Diadem der Herrschaft.

Erhebt mit mir ihn, jubeln wir vereint!
Nicht prahle ferner noch in Macht der Feind,
Der Fremde fürder in dem Kranz der Herrschaft!

גִּלָּיוֹן הֲלִיכוֹת. וְסֵפֶר תַּהֲלֻכוֹת. גַּל הַיּוֹם לְזַכּוֹת. חוֹבָיו לְמֶלֶךְ:

דּוֹרֶכֶת נְסִיכוֹת. כְּחִנּוּן קוֹל בָּכוֹת. הַכְּבָרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּכַל לְמֶלֶךְ:

דַּכְּאֵי־רוּחַ נְמִיכוֹת. מְחַפְּשֵׂי בְּיוֹם דִּין זְכוּת. הֲשָׁה בְּעַל מַלְכוּת. עַד צוּר יִמְלֹךְ:

הִלּוּךְ מַהֲלַךְ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת הָלַךְ. הָדוּר עַד הַמְּלַךְ. בְּעֻזּוֹ לְמֶלֶךְ:

הַכֹּל הַמְּמְלָךְ. עַל־מֶה מָלָךְ. הֲלֹא בְּמִי נִמְלַךְ. כִּי אֵין לְמֶלֶךְ:

וּמִלְּפְנֵי מֶלֶךְ־מֶלֶךְ. חַי מִלְּפָנִים מֶלֶךְ. וְעַד תִּכְלֶה כָּל־מֶלֶךְ. הוּא לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ:

(Am Sabbath.)

דְּרָכִים בְּעֵת נֶעֶשְׂתָה מְצוּלָה. הִתְבּוֹנְנוּ יַחַד לְמִי נִזְרְקָה מְלוּכָה:

דֶּרֶךְ סוּס בַּיָּם כְּנֶגֶד שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב. וּמַה־יּוֹעִיל גֶּבֶר עֹז בִּמְלוּכָה:

הָאֲזִינוּ רוֹזְנִים אָז וַיִּרְגָּזוּ. הִבִּיטוּ חַתַּת וּמָאֲסוּ מְלוּכָה:

הִגִּידוּ כֹחוֹ לְאֻמִּים וְדִבְּרוּ. לָזֶה יִכָּתֵב שֵׁם הַמְּלוּכָה:

וְנִלְחַם רֵאשִׁית גּוֹיִם וְאָבַד. כִּי נִשְׁבַּע חַי בְּכִסֵּא מְלוּכָה:

וַיִּלָּעַג בְּכָל־דּוֹר. כִּי לֹא לָמַד. מִי נִלְחַם בַּיָּם וְעָטָה מְלוּכָה:

Das ew'ge Buch der Völker und der Zeiten,
Die Schicksalsrolle der Begebenheiten —
O wolle heut zum Heile auf sie breiten,
Und Deinen Treuen gieb die Macht, o König!

דורכת Die auf die Völker tritt mit trotz'ger Wuth[1]),
Mit weicher Stimme, heuchlerischem Muth,
Spricht: Mir allein geziemt der Herrschaft Gut;
Wer außer mir kann herrschen noch als König? —

Die mit gesenktem, tiefgebeugtem Sinn[2]),
Der Gnade harrend, treten vor Dich hin,
Beugt grausam nieder jene Herrscherin,
Bis einst der Weltenhort wird wieder König.

הלוך Aus ew'gen Höhen kam zur Erd' hernieder
Der Gottesglanz, strahlt' dort im Lichte wieder,
Und ihm entgegen jauchzten Jubellieder,
Als Er in Majestät erschien als König[3]).

Den Götzenwahn, der Thoren eitlen Tand,
Wer ist's, der ihn zum Herren hat ernannt?
Wer steht und bürgt für seines Reichs Bestand
Ihm, den nur blinder Sinn erkor als König?

ומלפני Und eh' auf Erden eines Herrschers Schalten,
War jener Ew'ge da in mächt'gem Walten;
Und wenn zerfallen alle Erdgewalten,
Wird Er allein noch Herrscher sein und König!

1) Die römische Macht wird als Esaw dargestellt, und die von diesem berichteten Züge auf jene übertragen. 2) Jisrael.
3) Bei der Erlösung aus Aegypten, wo Jisrael in den Worten „Gott wird herrschen in Ewigkeit" (2. M. 15, 18) ihn zuerst bekannte.

(Am Sabbath.)

דרכים Als sich zu Bahnen theilte Meeresgrund,
Da schauten staunend sie, da ward es kund,
Wem eignet als sein ewig Theil die Herrschaft.

Sein Prachtgespann zog durch die mächt'ge Fluth[1]);
Gebrochen war der Ross', der Reis'gen Muth.
Was frommte da dem Sterblichen die Herrschaft? —

האזינו Die Völkerfürsten hörten's bang erschüttert,
Ob seinem Wunderwirken tief erzittert,
Und arm und klein däucht sie die eigne Herrschaft.

Und laut verkünden sie von seiner Macht
Und rufen: Ihm, ja ihm sei dargebracht
Der Name und der ew'ge Ruhm der Herrschaft!

ונלחם Des Hasses Erstling[2]) kämpft', und war verloren;
Denn seinen Untergang hat Gott beschworen,
Der Ewiglebende, beim Thron der Herrschaft.

Er ward zum Spott und Hohn für alle Zeiten,
Der nicht gelernt, wer so vermocht zu streiten
Am Meere dort und sich umhüllt mit Herrschaft.

1) Beim Durchzuge durch das Schilfmeer.
2) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Jisrael entgegen (2. M. 17, 8 ff.; vergl. 4. M. 24, 20; 5. M. 25, 17—19).

וּמַה־יָּעוֹ מְלֶךְ. בְּעוֹ מִשְׁפַּט מֶלֶךְ. וְכַעֲבוֹר סוּפָה בְּהֶלֶךְ. יַחֲלִף מִמְּלֹךְ:

זָךְ דִּין בְּעָרְכוֹ. יֹאחֵז דַּרְכּוֹ. זֵדִים בְּדָרְכוֹ. נָקָם יָעַט וְיִמְלֹךְ:

זֵר זֵד בְּשַׁלְכוֹ. יִתֶּן־עוֹ לְמַלְכּוֹ. זַכִּים בְּהַמְלִיכוֹ. עַל־כֹּל יִמְלֹךְ:

חִדְּשׁוּ מְלוּכָה. כַּדָּת וְכַהֲלָכָה. חֹטֶר מַמְלָכָה. בְּמִישׁוֹר יִמְלֹךְ:

חָבֶשׁ אֲרוּכָה. וְאֹרֶךְ יוֹם מְבוּכָה. חֲתֻלָּה לַמַּכָּה. יָצַל בְּעֵת יִמְלֹךְ:

(Am Sabbath.)

זָד עַל אֲדֹנָיו עֶבֶד יֹשֵׁב נֶגֶב. בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ בְּשֵׂאת עֶבֶד מְלוּכָה:

זֶרַע בְּרוּכִים הֶחֱרִימוּ אֲרוּרִים. כִּי נָתְנוּ קוֹל לְאַדִּיר בִּמְלוּכָה:

חֶשְׁבּוֹן וּבָשָׁן עוֹרְרוּ מִלְחֶמֶת. בְּלִי לָתֵת דֶּרֶךְ לְצִבְאוֹת מְלוּכָה:

חֵילָם נִשְׁמַד וְאַרְצָם חֻלְּקָה. וּמֵעַל זְרוֹעָם נָפְלָה מְלוּכָה:

טָפְשׁוּ בְּנֵי־כְנַעַן. כִּי נָכְרִים הֵם. בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם זֶרַע מְלוּכָה:

טְבָחָם בִּן־נוּן. עַד פִּנָּה אֶרֶץ. לִפְנֵי אֲרוֹן הַבְּרִית. אֲרוֹן הַמְּלוּכָה:

Wie will der eitle Götze sich erfrechen,
Des ew'gen Herrschers Recht sich zuzusprechen?
Es braust der Sturm, los wird die Windsbraut brechen, —
Verrauscht ist er mit seiner Macht, der König!

וי Wenn Er, der Lautre, den Gerichtstag hält
Und sein Gesetz aufrichtet in der Welt,
Den Uebermuth in Allmacht Er zerschellt,
Dann strafend, rächend waltet Er als König.

Dem Trotz'gen dann das Diadem entfällt,
Und sein Gesalbter dann die Macht erhält.
Wer ihm geweiht, ist Sieger dann und Held,
Und über Alles herrscht Er dann als König;

חריש Dann wird durch ihn ein neues Reich erstehen,
Nach Recht und nach Gebühr wird's dann geschehen;
Auf wird aus edlem Stamm ein Reis dann gehen,
Das herrschen wird mit lautrem Sinn als König.

Dann bringt Er den Verband der alten Wunde,
Dann ist für Leid und Weh die Heilungsstunde;
Für Schmerz und Gram die frohe Heileskunde
Bricht an zur Zeit, da Er regiert als König.

(Am Sabbath.)

וי Der dort im Süd sich seinem Herrn erfrecht[1]), —
Die Erde bebt, wo herrschen will der Knecht,
Wenn er sich brüsten will im Glanz der Herrschaft, —

Die Fluchbeladnen[2]) bannt die Segensschaar;
Ihr Flehensruf empor gedrungen war
Zu dem, der schaltet machtvoll in der Herrschaft.

חשבון Cheschbon und Baschan[3]) wollten Krieg erregen:
Sie litten nicht, daß hin auf ihren Wegen
Die Schaaren zögen, die Er rief zur Herrschaft.

Getilgt ward ihre Macht, getheilt ihr Land,
Und dem ohnmächt'gen Arm die Kraft entschwand:
Er ward zerbrochen, führt nicht mehr die Herrschaft.

מפשן Kenaan, der bethörten Sinns sich brüstet,
Den Fremdling, den nach Sems Gebieten lüstet,
Dem Erbbesitz der Sprößlinge der Herrschaft, —

Hinstürzet ihn des tapfern Führers Schwert,
Und vor dem nahen Gott den Boden kehrt
Der Sohn des Nun[4]), vor ihm, dem Herrn der Herrschaft.

---

1) u. 2) Der Jisrael angreifende, im Süden Palästinas wohnende Theil des Volkes Kenaan, welches als Abkömmling Chams mit dem Fluche Noachs belastet und zur Knechtschaft bestimmt war (1. M. 9, 25 ff. und 4. M. 21, 1—3).

3) Die beiden Emoriterkönige Sichon und Og, jener in der Residenz Cheschbon, dieser im Lande Baschan (4. M. 21, 21—35).

4) Jehoschua.

טְרַח מַלְכֻיּוֹת. עוֹבְדֵי מַשְׂכִּיּוֹת. טִמְּאוּ חֶמֶר שְׂכִיּוֹת. כְּנַאֲוָה לְמֶלֶךְ:

טָהַר זַכִּיּוֹת. וְשָׁאַג קוֹל בְּכִיּוֹת. טֶבַע צוּל דָכִיּוֹת. יָפֶן וּבָם יִמְלֹךְ:

יָהָב מַשְׁלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי מְלָכִים. יוֹם זֶה לוֹ מְחַכִּים. כּוֹ יָבֹא לְמֶלֶךְ:

יַעַבְרוּ מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו כְּמַלְאָכִים. יַחַד מַמְלִיכִים. יְיָ יִמְלֹךְ:

כִּתִּים כְּבַתְּתוֹ. אִיִּים בְּהַכּוֹתוֹ. כֵּס מַמְלַכְתּוֹ. יִכּוֹן וְיִמְלֹךְ:

כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ הֲלִיכָתוֹ. כְּנָמְרוּ מְלַאכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל יִמְלֹךְ:

(Am Sabbath.)

יֹשְׁבֵי חֲרֹשֶׁת אָז הִקְשָׁה לָחַץ. עֲזָרוּהוּ בְּלִי בֶצַע אַפְסֵי מְלוּכָה:

יָהּ נִלְחַם בָּם. צָבָא בְּלִי בֶצַע. כֵּן יֹאבְדוּ שְׁאָר. וְלָאֵל הַמְּלוּכָה:

כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן אַשּׁוּר גָּדַל. וְחֵרֵף אוֹרִיד כַּבִּיר הַמְּלוּכָה:

כְּלִיל אֵשׁ הֲמָמָם בְּלֵיל שִׁמֻּרִים. וְאָז יָדְעוּ כֹּל כִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה:

לַשַּׁחַת כָּרַע בֵּל. בְּחָשְׁבוֹ עֲלוֹת לַשַּׁחַק. וְסָר מֶנּוּ לְבַב אֱנוֹשׁ. וְרַד הַמְּלוּכָה:

טרח Dann wird der Sturz der Reiche sein vollendet,
Die Bildern dienten, schwer vom Wahn verblendet,
Die meinen Prachtpalast zerstört, geschändet, —
Und majestätisch herrscht Er dann als König.

Und was vollbracht mein heiliges Verlangen,
Und Thrän' und Seufzer, die zu ihm sich rangen,
Die Opfer, die des Leidens Schwall umfangen,
Er sieht sie dann und herrscht darob als König.

יהב Sehnsüchtig schaut zu ihm das Aug' empor
Der Seinen dann, der Königskinder Chor;
Sie stehen harrend an dem Gnadenthor,
Bis Er erscheint und walten wird als König.

Geschaart in eines Zuges langer Reih',
An ihm, den Engeln gleich, zieh'n sie vorbei;
Einmüthig ihm ertheilen sie die Weih':
„O Herr, Du herrschst und waltest nun als König!"

כתים Wenn Er das Reich der Sünden[1]) hat gerichtet,
Wenn all die Eilande Er hat vernichtet,
Dann ragt sein Thron, in Höhen aufgerichtet,
Und Er besteigt ihn, herrschend hoch als König.

Sein Königthum erstrahlt in heller Pracht,
Wenn seinen Gang Er durch die Welt gemacht,
Wenn Er sein großes Werk zu End' gebracht,
Vor Aller Aug' erscheint Er dann als König!

1) Im Texte: „Kittim" für Rom.

(Am Sabbath.)

וישבי Von Sisras Hand beugt sie der Druck so schwer,
Mit ihm verbündet unbezahltes Heer,
Im Haß vereint, die Mächtigen der Herrschaft.

Gott führt den Kampf und mit ihm ohn' Entgelt
Die Himmelsschaar, die Leuchten seiner Welt[1]).
O sänken Alle so, daß sein die Herrschaft! —

כארז Hoch wuchs, gleich Zedern auf dem Libanon,
Aschur empor, und sprach mit frechem Hohn:
Ich stürze sie, die Macht der ew'gen Herrschaft.

In jener Festnacht[2]) zehret ihn der Brand:
Er stürzt betäubt, und Allen ward bekannt,
Daß Gottes ist allein die ew'ge Herrschaft. —

לשחת Den traf Verderben, der vor Bel sich bückt[3]):
Er strebt zum Himmel, und ihm wird entrückt
Des Geistes Licht, und ihm entsank die Herrschaft.

1) Richt. 5, 20: „Vom Himmel stritten sie, die Sterne von ihren Bahnen stritten wider Sißera."
2) In der Peßachnacht. Der Untergang Sancheribs, des Assyrerkönigs, fand (nach der Erzählung 2. Kön. 19, 35 und Jes. 37, 36) in einer Nacht statt.
3) Nebukadnezar, König von Babel, also Diener und Verehrer des Belus, ward (nach der Erzählung Dan. Cap. 4) seines Verstandes beraubt und erkannte nach seiner Wiederherstellung die Allmacht des wahren Gottes an.

לְכָל־גֹּבַהּ יַפִּיל. וְהַר וָגֶבַע יַשְׁפִּיל. לְכָל־אֹם יַאְפִּיל. וּבְאוֹר־זֶרַע יִמְלֹךְ:

לִרְאִי יַקְפִּיל. וַחֲדָשִׁים יַכְפִּיל. לְיוֹם זֶה פּוּר הִפִּיל. מִצִּיּוֹן לִמְלֹךְ:

מַטּוּ גוֹיִם. הָמוּ גֵאִים. מָעֲדוּ מִתְגָּאִים. גֵּאֶה בְּבֹאוֹ לִמְלֹךְ:

*מָלְכוּ דְגוּיִם. נָטְלוּ סְגוּיִם. מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עֵת אָתָה לִמְלֹךְ:

נְדִיבֵי עַמִּים. יֵאָסְפוּ מֵעַמִּים. נְשׂוֹא מְעַטֵּי עַמִּים. אֶל־מְקוֹמָם לִמְלֹךְ:

נִגּוּן נְעִימִים. לְמוּלָם מַנְעִימִים. נְשָׂאָם מֵעֲמָמִים. עֲלֵיהֶם לִמְלֹךְ:

---

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

לְכַנּוֹ הוּשַׁב וְכֹחַ אֵל הִכִּיר. לְמֵרִים וּמַשְׁפִּיל הִשְׁלִים מְלוּכָה:

מְגֻרָה צֹאן לַטֶּבַח. וְנִתְכְּנוּ עֲלִילוֹת. בִּלְבוּשׁ צָעִיר רוֹדֵם הַמְּלוּכָה:

מְכוּרֵי בְלֹא־הוֹן. פְּדוּיֵי בְלֹא־כֶסֶף. סֻלּוּ לְמַטֶּה בְמַיִם לֵב הַמְּלוּכָה:

נִמְכְּרוּ יוֹנִים לִבְנֵי יְוָנִים. וְרִחֲקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה:

נֵאֲרוּ בְּרִית וָדָת. וְהִמְרִידוּ עִם בָּאֵל. וּמִגְּרוּם בְּלֹא כֹחַ. מִכַּהֲנֵי מְלוּכָה:

לכל Und nieder beugt Er stolze Erdenpracht,
Die Bergeshöh'n dem Boden gleich Er macht,
Die Nationen hüllet düstre Nacht;
Er aber strahlt im Lichtesglanz als König.

Das Firmament, das alte, wird zerfallen;
Aufrichtet Er dann neue Himmelshallen
An jenem Tag, auf den das Loos gefallen,
Daß Er von Zijon aus regiert als König.

מטו Angst wird und Grau'n die Völker dann erfassen,
Die Trotz'gen werden dann in Furcht erblassen,
Die Uebermüth'gen wird der Muth verlassen,
Wenn der Erhabne walten wird als König.

Und seiner Schaar die Geltung Er verschafft,
Die Macht der Reiche ist hinweggerafft,
Wenn Er, der über Völker herrscht in Kraft,
Herankommt, daß Er schalten wird als König.

נדיבי Die Edelsten, die Besten im Verein,
Sie kommen aus der Völkerschaaren Reih'n,
Um heimzuführen Deine Schaar, so klein,
An ihren Ort, daß herrsche dort ihr König.

Und Jubelklang in holden Liedesweisen
Erschallt, um der Beglückten Loos zu preisen,
Die so erhöht sind in den Völkerkreisen,
Daß Er in ihnen herrscht als Herr und König.

(Am Sabbath.)

Er kehrt zurück zu seiner Kraft, bezeugt
Die Macht des Herrn, der hebt und niederbeugt,
Und ihm allein gab er die Ehr' und Herrschaft. —

מגרה Zur Schlachtbank schon der Feind[1]) die Heerde drängt,
Als anders Deines Volks Geschicke lenkt
Die sproßte aus dem Stamm, erkiest zur Herrschaft[2]).

O bahnt den Weg[3]), ihr, die ihr nicht um Geld
Seid hingegeben, die Er ohn' Entgelt
Wird lösen[4]), — ihm, der lenkt das Herz der Herrschaft! —

נמכרו Die Trauten fielen in der Syrer Hand
Und wurden weggeführt dem Heimathland,
Entrissen dem Bereiche ihrer Herrschaft.

Und Bund und Glaube ward gehöhnt, geschmäht,
Abtrünn'ge lästern, bis wehrlos ersteht
Die Priesterschaar[5]) und sich erringt die Herrschaft. —

---

1) Haman.
2) Esther, aus dem Binjaminitischen Stamme, dem der erste König, Saul, entsprossen war.
3) Oeffnet ihm das Herz, willig ihm zu dienen.
4) Jisrael, nach den Worten des Propheten (Jes. 52, 3): „Denn also spricht der Ewige: Umsonst seid ihr verkauft worden und nicht um Geld werdet ihr eingelöst.“ Vgl. Ps. 44, 13.
5) Das Heldengeschlecht der Hasmonäer oder Makkabäer, die gegen den Syrertyrannen Antiochus Epiphanes und dessen Nachfolger siegreich kämpften.

סְבוּת אֱלִילִים. כִּיּוּן גִּלּוּלִים. סָחוֹב כְּמוֹ חֲלָלִים. יְשָׁלְכוּ בְּלִי לִמְלֹךְ:

סוֹד אֵל אֵלִים. הָבוּ בְּנֵי אֵלִים. שְׂאוּ זִמְרָה וְהִלּוּלִים. לָאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ:

עֱזוּז יָד בְּהַשִּׂיאוֹ. לְהָרִים נְשִׂיאוֹ. עֲמָסָיו בְּנַשְּׂאוֹ. יָעוֹ וְיִמְלֹךְ:

עַל־רוּם מַשָּׂאוֹ. יָהִירוּ בְּנָשְׂאוֹ. עַל־הוֹד כִּסְאוֹ. יֵשֵׁב וְיִמְלֹךְ:

פּוּר תְּפַרֵר אֶרֶץ. בְּכִלָּיוֹן וְחָרֶץ. פַּח בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. יִרְגְּזוּ וְיִמְלֹךְ:

פַּחַד שׁוֹפְרוֹת עֶרֶץ. יְשַׁלֵּשׁ וּבָם יָרֶץ. פְּאֵר מִכְּנַף הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי יִמְלֹךְ:

(Am Sabbath.)

שָׁעַר הֶחֱנִיף לְהוֹרֵהוּ בְּצֵידוֹ. וַיִּירַשׁ בְּקוֹל בְּכִי חֶרֶב וּמְלוּכָה:

ח׳ שֶׁגָּב חֵלֶק הֱיוֹת גְּבִיר לְאֶחָיו. וְעוֹד תִּסּוֹב לִישֻׁרוּן מְלוּכָה:

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן שֵׁם נוֹרָאוֹת. כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה בְּכִסֵּא מְלוּכָה:

עוֹרֵר וְהָקֵץ מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ. וְכוֹנֵן כִּסְאֲךָ בְּקִרְיַת מְלוּכָה:

פְּנֵי מְאוֹר לְבָנָה וְחַמָּה תַּחְפִּיר. וְיֵבוֹשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ. בִּשְׂאֵתְךָ מְלוּכָה:

סכות Wie todten Wust die Pracht von Baldachinen,
Von Götzensäulen Trümmer und Ruinen [1])
Hinwerfen die, so tauben Göttern dienen,
Und nicht mehr herrscht der eitle Tand als König.

Und ihr, des ew'gen Gottes treue Schaar,
Bringt ihm, der Edlen Söhne, Huld'gung dar!
Laßt ihm ein Loblied tönen hell und klar,
Dem ew'gen Herrn, der wieder herrscht als König!

עוז Wenn Er die allmachtvolle Rechte regt,
Auf seinen Fürsten Er die Hoheit legt,
Wenn die Er ehrt, die seine Liebe trägt,
Dann strahlet seine Macht und Er ist König.

Wenn seine Hand Er in den Himmeln oben,
Dem Allmachtsitz, in Glorie erhoben,
Auf seinem Thron im Königsglanze droben
Sitzt Er in Majestät und Pracht als König.

פור Es wankt die Erde dann und bebt verwitternd,
Von Angst und Grau'n und Noth bedrängt, erzitternd,
Und Qual und Furcht beenget tief erschütternd
Die Erdbewohner, und nur Er ist König!

Dreifach erdröhnt dann der Drommete Hallen,
In mächt'gen Schauern wird der Ton erschallen;
Doch wird ein Loblied süß empor ihm wallen,
Aus fernen Grenzen [2]) ihm geweiht, dem König.

---

1) סכות und כיון (aus Amos 5, 26) scheint etymologisch das eine als „Zelt", das andere als „aufgerichtete Säule" von dem Dichter genommen; danach ist übersetzt worden.
2) Das Lied der frommen Erlösten, nach Jes. 24, 16: „Vom Ende der Erde haben wir Lieder vernommen."

(Am Sabbath.)

שער Der täuscht den Ahn mit heuchlerischer Zähre [1])
Fleht, daß er ihm den Segensspruch gewähre,
Und erbt des Schwertes Schärf' und Erdenherrschaft.

Doch bleibt die Macht dem Bruder [2]) treu erhalten;
Ihm ist es aufbewahrt, das Herrscherwalten,
Und wieder zu Jeschurun kehrt die Herrschaft. —

עשה O schaff' in Zijon Dir aufs neue Ruhm,
Wie damals, da zuerst im Herrscherthum
Du sie berufen zu dem Thron der Herrschaft!

Erstehen laß der Erde Lust [3]) aus Trümmern!
In neuem Glanz laß Deinen Thron erschimmern,
Hoch aufgerichtet in der Stadt der Herrschaft!

פני Laß Mond und Sonnenglanz vor ihm erbleichen,
Laß Götzendiener schmachbedeckt entweichen,
Wenn Du in Majestät antrittst die Herrschaft!

---

1) Esaw, dem Jizchak das Schwert zusprach (1. M. 27, 40); hier Bild des Römerreiches.
2) Jaakob.
3) Die Gottesstadt und den Tempel.

צְבִי מֶהֲדָם יַעַל. וְאֶדֶר מִשַּׁעַל. צְהַל מִשְּׁמֵי־מַעַל. יְרַנְּנוּ כִּי יִמְלֹךְ:

צְבָאוֹת כָּל־פֹּעַל. לְצַלְעָם יַרְטִי תַעַל. צְפִירַת פְּאֵר לְהַעַל. הֵן לְצֶדֶק יִמְלֹךְ:

קְצִינִים אֲשֶׁר מָלְכוּ. אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ. קוֹל יִתְּנוּ וְיַמְלִיכוּ. לָאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ:

קְרוּאִים יִמְלְכוּ. וְאַחֲרָיו יַהֲלֹכוּ. קוֹמְמִיּוּת יֵלֵכוּ. וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ:

רָז הַמְּכֻמָּן. לְיוֹם זֶה מְזֻמָּן. רָשׁוּם לְמוֹעֵד וּזְמָן. וכו נוֹקֵם יִמְלֹךְ:

(Am Sabbath.)

פְּאֵר עִיר יְפִי לְבָרָה כַּחַמָּה. וְגַלֵּה לְנֶגְדֵּנוּ כְּבוֹד מְלוּכָה:

צְבָאוֹת גְּאוּלֵי צֹעַן שׁוֹרְרוּ כְּלֵיל חָג. וְהוּא לַיְלָה נִשְׁמָר לְסַחֵף מְלוּכָה:

צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ בְּרוּחַ שֵׂכֶל. אָנָה יִנָּטְעוּ וִיקַבְּלוּ מְלוּכָה:

קִמְּטוּ שַׁעֲרֵי־זְבוּל בֵּית עוֹלָמִים. כִּי מִבֵּינֵימוֹ שָׁבְתָה מְלוּכָה:

קָדוֹשׁ יָבֹא בָם לְעֹלָמִים. וְאָז יִשְׂאוּ רֹאשׁ בְּחַדְּשׁוֹ מְלוּכָה:

רָבְצָה עֲדִינָה. שָׁקְטָה מֵאַלְמוֹן. כִּי אָרַךְ לָהּ קֵץ הַמְּלוּכָה:

צבי Preis ihm und Lob steigt von der Erd' empor,
Und Jauchzen rauscht der Fluthen mächt'ger Chor,
Und Jubel schallet aus dem Himmelsthor,
Aufjauchzt das große All, denn Er ist König!

Der Wesen Schaar, den Werken seiner Hand,
Anlegt Er — jeder Wunde den Verband.
Nur Heil erblüht, das Leid ist abgewandt!
Und Er zum Segen herrschet dann als König.

קצינים Regenten, die geherrscht mit mächt'ger Hand,
Wegwerfen sie des Purpurs eitlen Tand;
Mit lautem Ruf von ihnen wird ernannt
Der Herr zum Herrscher, daß Er sei ihr König.

Und den von ihm Erkornen wird die Macht;
Ihm zieh'n sie nach, von ihm emporgebracht.
Kühn heben sie das Haupt. In stolzer Pracht
An ihrer Spitze herrschet Er als König!

רן Der Tag, der im Geheimniß ruht geborgen,
Anbrechen wird er einst an diesem Morgen;
Für seinen Eintritt wird der Mächt'ge sorgen,
Der einst in voller Macht regiert als König.

(Am Sabbath.)

Schmück' Deine Stadt mit neuer Schöne Pracht
Der Sonnenlautern[1]), laß vor ihr die Macht
In hellem Glanz erstrahlen Deiner Herrschaft.

צבאות Laß schallen der Erlösten Weihgesang,
Der Dir in jener Festesnacht erklang,
Die längst ersehn, zu stürzen Feindes Herrschaft.

Als durch der Fluthen Drang Du sie geführt,
Erschaut ihr lichtes Aug' was Du erkürt,
Die Pflanzstatt, wo erblühen sollt' die Herrschaft.

קמט Geschlossen ist des ew'gen Tempels Pforte;
Entwichen längst aus dem geweihten Orte,
Dem einsam öden, ist der Glanz der Herrschaft.

Einst zieht der Heilige dort wieder ein!
Hoch hebt das Haupt sie, wenn Er wird erneu'n
Zu neuer Herrlichkeit die Macht und Herrschaft.

רבצת Es ruht die üpp'ge Veste, stolz geborgen;
Ihr droht kein Wittwenthum, nicht darf sie sorgen,
Denn lange schon bewährt sich ihr die Herrschaft.

1) Israel, nach Hohel. 6, 10.

רֹעֶה נֶאֱמָן. בְּבֹאוֹ מִתֵּימָן. רוּחַ יַסְעִיר בְּתֵימָן. בְּגִלְעָד יִמְלֹךְ:

שִׁנְאַן עֲלִיּוֹת. וְסוֹד פְּלִיאוֹת. שִׁיר מִתְּלוּלִיּוֹת. יִפְצְחוּ כִּי יִמְלֹךְ:

שְׁאִיּוֹת תַּחְתִּיּוֹת. וְהוֹד אוֹתִיּוֹת. שְׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיּוֹת. יָרִיעוּ כִּי יִמְלֹךְ:

תְּכַן כֵּס כַּשֶּׁמֶשׁ. שְׁמוֹ לִפְנֵי־שֶׁמֶשׁ. תָּאֳרוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ. בְּמָלְכוֹ יִמְלֹךְ:

ח' תּוֹמֵךְ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ. וְעַד מְבוֹאַת שֶׁמֶשׁ. תַּמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמֵם וְיִמְלֹךְ:

(Am Sabbath.)

רִיבוּ מוֹשִׁיעִים. שְׂאוּ אֶדֶר מֵאֱדוֹם. וְשִׁיתוּ עַל־אָדוֹן הוֹד הַמְּלוּכָה:

שָׁוְא שָׁוְא אֵל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ. בַּקֵּשׁ אֱמֶת וָאָוֶן. וְרַחֲקָה מְלוּכָה:

שַׁדַּי הָסֵר אָוֶן מִצְּבָאֶיךָ. וְיָרִיעוּ לְךָ תְּרוּעַת מְלוּכָה:

תַּחְגּוֹר גֵּאוּת. תִּתְאַזַּר עֹז. לְבַל יִשְׂתָּרֵר זָר בִּמְלוּכָה:

תִּכּוֹן תֵּבֵל. כִּי יִנָּעֵר רָשָׁע. וְשָׂם צֶדֶק לְרַגְלָיו. וִיצְנוֹף מְלוּכָה:

תָּקוּם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ לְאֻמִּים. תִּשְׁבֹּר מַטֵּה־רֶשַׁע. מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה:

ח' תַּחֲלִיף אֱלִילִים. תְּשַׂגֵּב לְבַדֶּךָ. תִּקָּרֵא נֶצַח יָחִיד בִּמְלוּכָה:

Der treue Hirt, wie in der Urwelt Jahren,
Von Theman aus[1]) wird Er sich offenbaren;
Von dort einher läßt seinen Sturm Er fahren,
Und in der Gottesstadt herrscht Er als König.

שנאן Um ihn geschaart die Söhne höh'rer Sphären, —
Umgeben rings von seiner Engel Chören:
Ein Lobgesang läßt aus den Höh'n sich hören,
Laut schallet Jauchzen ihm, dem Herrn und König.

Und aus der Erde Tiefen wird es dröhnen,
Die Himmelszeichen werden laut ertönen,
Und Jubel rauschet von den Erdensöhnen
Zum Preis und Ruhm für ihn, den Weltenkönig.

תכן Fest steht der Thron, als wie der Ball der Sonnen,
Für den, deß Name reicht, so weit die Sonnen[2]);
Er strahlt in lichtem Glanze gleich der Sonnen,
Wenn sie in Pracht aufgeht. So herrscht der König!

Der trägt das All vom Aufgang seiner Sonne
Bis dort, wo sie sich neigt, Er wird in Wonne
Erheben sie[3]), die rein blieb wie die Sonne,
Zu ew'gem Glanz und schalten stets als König.

1) Hab. 3, 3: „Gott kommt von Theman" (zur Rettung Jisraels).
2) Die Psalmenworte (Ps. 72, 17) „vor der Sonne sproßt (ינון) sein Name" bezieht der Midrasch auf den Messias, und findet sogar in dem Verbum ינון einen Eigennamen desselben.
3) Die Gesammtheit Jisraels.

(Am Sabbath.)

O eilt herbei, ihr Retter! kommet, Krieger!
Reißt ab Edom den Purpur! und dem Sieger,
Dem ew'gen Herrn, — reicht ihm die Macht der Herrschaft!

שוא Gott hasset Lug, — er weilt in unserm Munde.
Er heischt, vergebens ach! der Wahrheit Kunde;
Drum bleibt noch fern von uns die Gottesherrschaft.

O Mächtiger, laß Falsch und Täuschung schwinden
Aus Deiner Schaar! und laut wird dann verkünden
Mit Jubelruf ihr Mund von Deiner Herrschaft.

תחגור Gürt' um die Macht, in Majestät erstrahle,
Daß fürder nicht der Fremdling eitel prahle
Mit dem geborgten Scheine seiner Herrschaft.

Richt' auf den Erdball, schüttle weg die Sünde!
Dem Rechte neu die ew'gen Pfade gründe;
Nur ihm verleih' das Diadem der Herrschaft!

תקום Zerbrich den Stab, den noch das Laster führt,
Den Stolz und Trotz, der noch die Welt regiert,
O Du Allwaltender ob aller Herrschaft!

Vertilg' die Götzen, herrsch' allein in Macht,
Und Dir für ewig werde dargebracht
Der Ruf, daß Dein, o Ewiger, die Herrschaft!

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

ותוקעין תשר״ת, ובשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.

היום (Gem. u. Vorb.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.
Heut ins Gericht Gott seine Wesen stellt, —
Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,
Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.
Wenn wir verdient des Vaters mild Erbarmen,
Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל (בשבת זִכְרוֹן) תְּרוּעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר מַלְכִיּוֹתֵינוּ:

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)

מיוסד ע"פ תשר"ק מרובע אחרי היבת זכר.

זֵכֶר תְּחִלַּת כָּל־־מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־־שָׁנָה נַעַשׂ. תּוֹחַלְתָּם לְמָאַס. יוֹצֵר כֹּל יִזְכֹּר:

תּוֹכַחַת מַעַשׂ. אִם יָצְאָה בְּכַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ. וִיצוּרִים יִזְכֹּר:

זֵכֶר שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית. שֹׁרֶשׁ בְּכוֹר רֵאשִׁית. יֵרָא וְיִזָּכֵר:

(Am Sabbath.)

ע"פ א"ב כפול בראשי החרוזים.

אֶפְחַד בְּמַעֲשַׂי. אֶדְאַג בְּכָל־עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין. בְּבֹאִי לְזִכָּרוֹן:

אֶדְרוֹשׁ לְחַנּוּן. אֲחַלֶּה לְרַחוּם. אֲחַנֵּן לְחֹק לִי יוֹם לְזִכָּרוֹן:

בְּבֹאִי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי אֶשָּׁעֵן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי צֶדֶק לְזִכָּרוֹן:

בָּאָבוֹת בָּטַחְתִּי. וּפָעֳלָם אֲבַלְתִּי. וְהֵם הָיוּ לִי קֶדֶם לְזִכָּרוֹן:

גָּבְרָה זְרוֹעִי. כְּשֵׁשׁ מִחַנִּי נָא. לְבַל יִמַּח מֶנִּי שֵׁם וְזִכָּרוֹן:

Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:
Empor demüthig unsre Augen sehen,
Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,
Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen
Ist unser Recht vor Dir, o Herr,
O Heiliger, Erhabener!

(Die nächstfolgenden Zeilen werden an vielen Orten am Sabbath nicht gebetet.)

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der als Herrn Dich feiernd eben zu Dir drang! —

(Am Sabbath wird statt des folgenden Stückes das unten stehende gebetet.)

זכר תחלת (Gem.) Der Tag, der mahnend an den Weltbeginn
Tritt jährlich zum Gedächtniß für mich hin, —
Was an ihm fleht und hoffet gläub'ger Sinn,
Das, Herr, nicht zu vereiteln wolle denken!

Wenn Strafe ward für sünd'ges Thun verhangen,
Wenn zürnend schon der Richterspruch ergangen,
Du, Allerhalter, laß zu Dir gelangen
An Deiner Wesen Schaar ein mild Gedenken!

זכר שמבראשית Die längst Verzeichneten in Weltenplanen,
Die Erstlingsfrucht[1]) und deren Stamm, die Ahnen, —
O wolle heut Dich huldreich an sie mahnen
Und schau' auf sie zu gnädigem Gedenken!

1) Jerem. 2, 3: „Heilig dem Ewigen ist Jisrael, der Erstling seines Ertrages."

(Am Sabbath.)

אפחד (Gem.) Ob meiner Werke fühl' ich trübes Bangen,
Die Sorge nagt, soll ich vor Gott gelangen
Am Tag der Prüfung heute zum Gedächtniß.

Drum will ich flehend dem Erbarmer nah'n,
Mit Bitten dem, der ihn gesetzet an,
Den Tag, für mich zur Prüfung, zum Gedächtniß.

בבאי Wenn hin ich treten soll heut zum Gericht,
Wer ist mein Anwalt? wer, der für mich spricht,
Der mein Verdienst aufsuchte zum Gedächtniß?

Der Väter frommes Wirken war mein Hort,
Von ihren Thaten zehrt' ich fort und fort;
Sie wahrt' ich treu von je mir im Gedächtniß.

גברה Stark war mein Arm, als jener[1]) wandt' den Fluch
Und sprach: „O lösche mich aus Deinem Buch!"[2]) —
Daß nicht vertilget werde mein Gedächtniß.

1) Moscheh, nachdem sich das Volk beim goldenen Kalbe versündigt hatte.
2) 2. M. 32, 32.

שֶׁצֶּף חֲרִישִׁית. אִם חָר לְהָשִׁית. שׁוּבָה אֲשֶׁר הֵשִׁית. לַשּׁוֹבָבִים יִזָּכֵר:

זֶכֶר רֹאשׁ עֲפָרוֹת. וְתוֹלָדוֹת סְפוּרוֹת. רְשׁוּם סְפָרוֹת. לְמִסְפַּר חוֹל יִזָּכֵר:

רֶבַע מִסְפָּרוֹת. מְחַנְנֵי לְכַפָּרוֹת. רֶגֶשׁ שׁוֹפָרוֹת. לְשַׁפְּרָם יִזָּכֵר:

זֶכֶר קְרִיאַת סֵפֶר. אֲשֶׁר גָּלְמִי שִׁפֵּר. קָצַב לוֹ בַּסֵּפֶר. בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר לִזְכֹּר:

קֶצֶף אִם הָחֳרַט בַּסֵּפֶר. לְבִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר. קִיּוּם זִכְרוֹן זֶה סֵפֶר. לְפָנָיו יִזָּכֵר:

זֶכֶר צָפוּן מִרְדֵי־אוֹר. תְּמִים דּוֹר כָּאוֹר. צִיָּה כְּחָר לָאֹר. קְנוּיָו יִזָּכֵר:

(Am Sabbath.)

גֶּבֶר אִם יַעֲמֹד לְפָנָיו הֲיוֹעִיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מֶנִּי זְכוּת לְזִכָּרוֹן:

דַּקְּתִי בְּלוֹבֵשׁ אֵפוֹד וְחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט. אֲשֶׁר־בָּם הוּחַק שְׁמִי לְזִכָּרוֹן:

דִּלֵּג בַּמַּחְתָּה עַד יֵעָצֵר נֶגֶף. בְּגֶשֶׁת זָר מִכֹּהֵן יָקוּד לְזִכָּרוֹן:

הַבִּיטָה אֵל בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ. אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ תָּוִי לְזִכָּרוֹן:

הֲיֵשׁ מִי יְפַלֵּל וְיָשִׁיב חֵמָה. וְיוּחַק לַדּוֹרוֹת שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן:

Wenn sich ergießen soll des Zornes Fluth,
Entbrennen soll des Strafgerichtes Gluth, —
Du hast uns selbst gelehrt: mit reu'gem Muth
Zu Dir Bekehrter wirst Du gnädig denken. —

זכר ראש Du zeigtest dem, der war vom Staub genommen[1]),
Das Buch der Zeiten, Menschen, die da kommen:
Verzeichnet dort ist Werk und Thun der Frommen.
Das wolle heut den Staubesgleichen denken!

Die Schaar, die zahlreich heute vor Dir steht, —
Um Sühnung schallet brünstig ihr Gebet,
Und unter Schofars Hall zu Dir sie fleht, —
Sie hoch im Glanz zu heben wolle denken![2])

קצף Wenn schon verzeichnet ist der Strafe Fluch,
Wenn keine Sühne kennt der Urtheilsspruch,
O der Erinnrung, die im ew'gen Buch
Zum Heil verkündet ist, magst Du gedenken! —

זכר צפון An ihn, der in dem sündigen Geschlechte
Geborgen ward, weil fest er hielt am Rechte[3]),
Wenn glüht der Zorn ob Sünden Deiner Knechte,
Zur Sühnung und zum Heile wolle denken!

---

1) Adam.
2) Die folgende sehr dunkle und bisher nur ungenügend erklärte Strophe ist unübersetzt geblieben.
3) Noach.

(Am Sabbath.)

Wenn heut ein Mann aufträte, würd' es frommen,
Wird Gott nach meinem Thun zu fragen kommen,
Wenn mein Verdienst Er rufet ins Gedächtniß?

רצתי Froh war ich deß, den Priesterschmuck umhüllt,
Dem auf der Brust geprangt des Rechtes Schild,
Mein Nam' auf ihm gegraben zum Gedächtniß[1]).

Die Seuche zwang er[2]) mit der Weihrauchwolke,
Da Priesterweih' begehrt der aus dem Volke,
Den Gluth verzehrt zum warnenden Gedächtniß.

הביטה O sieh! hier steh' ich, Keiner in der Mitten,
Der wagen dürfte, jetzt für mich zu bitten,
Daß gnädig Du mich zeichnest ins Gedächtniß.

Wer durch Gebetes Kraft darf sich erkühnen,
Den Zorn, der strafend schon entbrannt, zu sühnen,
Daß aufbewahrt er bleibe zum Gedächtniß?

---

1) Auf dem Brustschilde trug der Hohepriester die Namen der zwölf Stämme Israel in Edelsteine gegraben (2. M. 28, 21. 29).
2) Aharon (4. M. 17, 6—15), nachdem Korach sich empört, gegen das Vorrecht der Priesterwürde in Aharons Familie sich aufgelehnt und dann mit seinem Anhange hingerafft worden war.

צְפוּפִים פְּנֵי נָאוֹר. מִשְׁפָּטָם תֵּת לָאוֹר. צַחַן רַע שְׁאָר. בְּרִיב בַּל יִזָּכֵר:

זֵכֶר פְּעֻלַּת אֶזְרָח. הֵעַרְתָּ מִמִּזְרָח. פָּעֳלוֹ יִזְרַח. בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזָּכֵר:

פַּח אִם הָטְרַח. פְּרָחָיו לְמָרַח. פִּלּוּלוֹ יִצְרַח. בַּעֲדָם יִזָּכֵר:

זֵכֶר עֲקֵדַת מֹרִיָּה. כְּהַיַּת רְאִיָּה. עֲדֵי עֵרוֹם וְעֶרְיָה. סִבּוּכוֹ יִזָּכֵר:

עֶצֶב טְרִיָּה. אִם כְּאֲבָה פְּרִיָּה. עָתְרוֹ לִרְאִיָּה. וְלִזְכוּת יִזָּכֵר:

(Am Sabbath.)

וּמִי שׁוֹנֵא בֶּצַע יְדַבֵּר עֲנוּ בִי. וַיַּעַן וַיֹּאמַר עֵד אָדוֹן לְזִכָּרוֹן:

וּבִטְלֵה חָלָב יְכַפֵּר בַּעֲדֵנוּ. וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עֳפָרִים יַעַל לְזִכָּרוֹן:

וַעֲף יֵרֵא וַיֹּאמַר תְּהִי יָדְךָ בִּי. אֲשֶׁר כְּלֵב אֱלֹהָיו הוּא לְזִכָּרוֹן:

זָעַק וְהֵשִׁיב חֶרֶב אֶל־נְדָנָהּ. וְהוּשַׁת לוֹ כַּשֶּׁמֶשׁ כֵּס לְזִכָּרוֹן:

חִכִּיתִי בְּעֵת עֶצֶר לְפוֹתֵחַ וּמַמְטִיר. כְּמֵשִׁיב רוּחַ לַיֶּלֶד אָבוּד מִזִּכָּרוֹן:

Wenn sie gedrängt vor Deinem Antlitz stehen,
Ihr Recht laß auf wie Tageshelle gehen!
Was sündig gährt, — nicht mög's Dein Auge sehen,
Nicht im Gerichte wolle deß gedenken! —

וכר פעלת Was jener Edle[1]), der Urahn, vollbracht,
Der aufgestrahlt, ein Stern in trüber Nacht,
O laß aufleuchten seiner Werke Pracht,
Und seiner heut zum Heile mögst Du denken!

Wenn aufgespannet schon die Schlinge droht,
Wenn seiner Sprossen harret Leid und Noth, —
Wie er so brünstig Dir sein Flehen bot,
Zu ihrem Heile mögest Du gedenken! —

וכר עקדת Der auf Morijah ward zum Tod gesendet[2]),
Deß Auge trüb, vom Himmelsglanz geblendet, —
Der Armen, Tugendnackten sei gespendet
Um seinetwillen heut ein gnädig Denken.

Wenn trüber Schmerz, wenn herber Strafe Leid
Den Sprößlingen um ihre Schuld bereit, —
An sein Gebet einst um die Abendzeit[3])
Zum Heil und Segen wolle Du gedenken! —

---

1) Abraham.
2) Jizchak; als er geopfert werden sollte, offenbarte sich ihm der Glanz himmlischer Herrlichkeit, und der trübte das sterbliche Auge, das solcher Schau ungewohnt war (Midrasch).
3) Die Stelle 1. M. 24, 63: „Und Jizchak ging aus, um sich zu ergehen im Felde gegen Abend" wird im Midrasch auf die von ihm gegen Abend gehaltene Andacht bezogen und daher auf ihn die Einführung des Minchahgebetes zurückgeführt.

(Am Sabbath.)

ומי Wer so Gewinnes Feind, daß er sie wage —
„Ist Einer, der mich zeiht?" die kühne Frage[1])
Und Gott zeugt selbst für ihn zum Ruhmgedächtniß?

Der schlichtes Opfer dar zur Sühnung brächte[2])
Und gleich wie jene beiden frommen Knechte[3])
An Würde war, zu gnädigem Gedächtniß?

ועף Wer spricht, wenn schon der Strafe Gluth entbrannt[4]):
O wend' auf mich, die strafen soll, die Hand!
Weil, Gottes Liebling, er Ihm im Gedächtniß?

Und wie er ruft, schon in die Scheide kehrt
Des Schwertes Blitz! Drum seinem Thron gewährt
Ist, gleich der Sonn', ein ewiges Gedächtniß[5]).

חכיתי Einst harrt' ich deß, der Erd' und Himmelspforte
Erschloß und Leben gab mit seinem Worte
Dem Kinde, das entrückt schon dem Gedächtniß[6]).

---

1) Wie Samuel, der das Volk mit den Worten aufforderte: Hier bin ich! Zeuget gegen mich! wen hab' ich bedrückt, wen bedrängt? (S. 1. Sam. 12, 3—5.)
2) Ein milchendes Lamm brachte Samuel zum Opfer (1. Sam. 7, 9).
3) An Ps. 99, 6 knüpft der Talmud die Bemerkung, daß Samuel dem Moscheh und Aharon an Bedeutung gleiche.
4) Wie David, der durch sein Opfer die Seuche abwandte (2. Sam. 24, 17—25; 1. Chr. 21, 17 ff. 26 ff.).
5) Von David heißt es Ps. 89, 37: „Und sein Thron ist wie die Sonne stets vor mir."
6) Der Prophet Elijahu hatte geschworen, daß nur auf sein Wort Regen und Thau innerhalb dreier Jahre kommen sollte. Derselbe hatte durch seine Wunderkraft und sein Gebet ein bereits dem Tode verfallenes Kind wiederbelebt (1. Kön. 17, 1. 22).

זֶכֶר סֻלָּם חָלַם. וְעָלָיו מְחוּלָּלָם. שָׂרֵי אַרְבַּע וְעֻלָּם. בּוֹ כְּמֵאָז יִזְכֹּר:

שָׂרִינָיו כְּמֻעֲלָם. וַיֹּאמַר לְנֶעֱלָם. שִׁיחוֹ יוֹעִילָם. בְּרִית לִזְכֹּר:

זֶכֶר נְקֻבֵי מַטּוֹת. שִׁבְעוֹת מַטּוֹת. נְדִידוּת הַמַּטּוֹת. לְאַמְּצָם יִזְכֹּר:

נִשְׂאֵי עַל מַטּוֹת. אִם פָּץ לְהַמְטוֹת. נֶגֶץ חֲבַר הַמִּטּוֹת. לְכִפּוּר יִזְכֹּר:

זֶכֶר מְצֻקִים. יְסוֹד מוּצָקִים. מִפְּעָלָם לְצַעֲקִים. בְּפוּט חָשׁ לִזְכֹּר:

מִפִּי יֹנְקִים. אֲשֶׁר כַּסּוּף נֶאֱקִים. מַאֲמַר בְּרִית וְחֻקִּים. דְּבַר קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר:

(Am Sabbath.)

חַי לִרְאוֹת בְּרִית. בְּדַבְּרוֹ קִנֵּאתִי. כִּי־עָזְבוּ עָם בְּרִית וְזִכָּרוֹן:

טֶרֶם הָיָה לִי מְכַפֵּר פָּנִים. מִנְחָה הָלֶכֶת כְּשַׁחַר לְזִכָּרוֹן:

טֶרֶף גֶּרֶד וְסַמִּים לְמֵסַב חֲדָרָיו. דָּם וָחֵלֶב לְנִיחֹחַ וְלֶחֶם הַפָּנִים לְזִכָּרוֹן:

יְצַגְתִּי עַל־גֶּחָלֵי רֵקָה. כִּי לֹא־אַלְמָן שַׁתִּי לְזִכָּרוֹן:

יָהּ אֶבְטַח בְּךָ וְלֹא בִנְדִיבִים. כִּי הֵם בַּקֶּבֶר. וְלָנֶצַח שִׁמְךָ לְזִכָּרוֹן:

זכר סלם An ihn, der schaute jenes Nachtgesicht,[1]
Die Leiter und auf ihr den Herrn im Licht,
Der Reiche Fürsten und des Leids Gewicht,
Des auferlegten, — wolle Du gedenken!

Wenn sie entartet sind, die um ihn ranken,
Sie zu verwerfen Dir kam in Gedanken,
Laß seinem brünst'gen Flehen sie es danken,
Daß an den Bund mit ihm Du wollest denken! —

זכר נקבי Die Du zu Deinen Stämmen auserkoren
Und denen Lieb' und Treue Du geschworen, —
Wie durch die Welt sie zogen irr, verloren,
Zu neuem Heil o wolle deß gedenken!

Ist auch der schwere Richterspruch ergangen
Für die, so schwerer Leidensdruck umfangen, —
Zur Sühne, wie des Heiligthumes Prangen
Des Feindes Hand zerstört hat, wolle denken!

זכר מצקים Der Weltensäulen, unsrer frommen Väter,
Der Haftbedrängten Stützen und Vertreter,
Was sie erwirkt für jene armen Beter
Dort in Mizrajim, wolle Du gedenken!

Des Jubelliedes dort im Meeresgrunde,
Des Weihgesangs, selbst aus des Säuglings Munde,
Des heil'gen Spruchs von Deinem ew'gen Bunde,
Des festverheißnen, wolle Du gedenken! —

1) Jaakob in dem Traumgesichte von der Leiter (1. M. 28, 12 ff.) soll den Druck seiner Nachkommen unter den Weltreichen gesehen haben, indem ihm die himmlischen Fürsten dieser großen Erdenreiche als Engel an jener Leiter erschienen.

(Am Sabbath.)

Er lebet noch, treu waltend ob dem Bunde;
Der Feuereifer brennt aus seinem Munde[1]:
„Verlassen hat Dein Volk Bund und Gedächtniß!"[2])

טרם Sonst stand für mich der Priester, sühnend Schuld;
Das Opfer, das errungen Deine Huld,
Zog mir voraus zu gnädigem Gedächtniß.

Der Nard' und Specereien heil'ger Hauch,
Die Spende, die verduftete in Rauch,
Warb, als Dein Tempel stand, um Dein Gedächtniß[3]).

יצגתי Arm steh' ich jetzt auf ausgebrannter Stätte,
Trostlos, wenn nicht Dein eigen Wort ich hätte,
Daß nie Du von mir scheidest, — zum Gedächtniß.

So will ich, Gott, auf Dich nur hoffend schauen,
Nicht auf die Edlen, die im Grabe, bauen.
Sie sind dahin, — doch ewig Dein Gedächtniß!

1) Derselbe Prophet stand in heiligem Eifer gegen die in Götzendienst versunkene Zeit auf, heißt bei dem letzten der Propheten, Malachi: „Engel" oder „Bote des Bundes" (Mal. 3, 1) und ist nach der talmudischen Bezeichnung „noch am Leben". (Vgl. 2. Kön. 2, 11 und Mal. 3, 23.)
2) Seine Worte 1. Kön. 19, 10. 14.
3) Das Räucherwerk (2. M. 30, 34 ff.) und die gnadenerwirkenden Opferspenden.

זֵכֶר לִין כְּפָרִים. וְאִמְרֵי שְׁפָרִים. לִמְשַׁלְּמֵי פָרִים. בְּשָׂפָה יִזָּכֵר:

לְעֵת בִּקּוּר סְפָרִים. סְתָרִים מְסַפְּרִים. לִשְׁנֵי עֳפָרִים. לְצֶדֶק יִזָּכֵר:

זֵכֶר כְּבוֹד מִשְׁכָּן. מְקוֹם דּוֹד שָׁכַן. כְּרוּבִים בּוֹ שִׁכֵּן. חֶסֶד נְעוּרִים יִזָּכֵר:

כִּיּוֹר עִם כֵּן. וְנֹעַם קוֹל דּוּכָן. כַּבִּיר בְּיוֹם מוּכָן. לַנְּבוֹנִים יִזָּכֵר:

זֵכֶר יְלִיד נוּן. וּמִשְׁפְּטֵי אוּרֵי אֶפְנוּן. יִזָּכְרוּ בְּרִנּוּן. פְּלָאִם לִזְכּוֹר:

(Am Sabbath.)

כָּל־אֵלֶּה סְמָכוּנִי. וְרַחֲמֶיךָ בְּבַקָּשָׁתִי. לוּלֵי הֵם תַּמְתִּי וְאֵינִי לְזִכָּרוֹן:

כִּי הֵם בְּזֶרַע עָדֶיךָ לֹא בָאוּ. רוֹמְמוֹתֶיךָ בְּפִיהֶם שָׂמוּ לְזִכָּרוֹן:

לְיוֹם זֶה נִכְמָס סֵכֶם חֶשְׁבּוֹנוֹת. תְּחִלָּה לְיָמִים וְרֹאשׁ לְזִכָּרוֹן:

לְהִקָּרֵא בּוֹ כְּתָב עֵט וְשָׁמִיר. גָּלוּי וּבָאֵר וְיָדוּעַ לְזִכָּרוֹן:

מָוֶת וְחַיִּים שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת. צַחְצָחוֹת וָשֹׂבַע בָּאִים לְזִכָּרוֹן:

מַעַלְלֵי־גֶבֶר וּמִסְפַּר צְעָדָיו. נִשְׁכָּחוּ מֵאֱנוֹשׁ. וְלָאֵל לְזִכָּרוֹן:

זכר לין Wie in der Wüst' unwirthlich grausem Ort
Verkündet Du der Lehre ew'gen Hort,
Das wolle denen, die durch Flehens Wort
Die Opferspend' ersetzen, heut gedenken!

Wenn in das Buch sein prüfend Auge dringt,
Das vom Geheimsten ihm die Kunde bringt, —
An jenes Paar, das Bruderlieb' umschlingt
So treu und fest [1]), mög' Er zum Heile denken!

זכר כבוד Des heil'gen Glanzes in dem Gotteszelt,
Wo einzig Du gethronet in der Welt,
Wo Deines Cherubs Pracht Du aufgestellt,
Der treuen Jugendliebe [2]) wolle denken!

Und an des heil'gen Dienstgeräths Gepränge,
An der Leviten weihevolle Klänge,
O Mächtiger! in des Gerichtes Strenge
Der Deinem Dienst Geweihten mögst Du denken!

זכר יליד An jenen Sohn des Nun [3]), der kühn bezwungen
Das heil'ge Land, dem die Verkündigungen
Der Priesterschild ertheilt, — sei laut erklungen
Von jenem Wunderwirken laut Gedenken.

---

1) Moscheh und Aharon.

2) Des Stiftzeltes in der Wüste, der Jugendzeit des zum Gottesbunde berufenen Volkes. Jerem. 2, 2: „Ich denke dir die Liebe deiner Jugend" u. s. w.

3) Josua, der nach den Anordnungen des Priesters El'asar durch die Urim und Tummim an dem Priesterbrustschilde das Land vertheilte. Das dunkle אורי אפנון bedeutet vielleicht die Urim der Hin- oder Zuwendung (von פנה), da der Bescheid er heilende Priester dem Fragenden zugewandt stehen mußte. Diese Erklärung ist mir mitgetheilt worden und scheint sehr sinnreich.

(Am Sabbath.)

כל Das Alles stützt' mich einst! Doch Dein Erbarmen,
Das such' ich; ohne das — o weh mir Armen!
Ich wäre hin, entschwunden dem Gedächtniß.

Sie [1]) traten auf mit des Verdienstes Macht,
Sie meldeten von Deiner Wunderpracht,
Begeistert strömt' ihr Lobpreis Dein Gedächtniß.

ליום Der Tag ist längst zur Prüfung aufbewahrt,
Beginn der Tag', zur Rechnung aufgespart,
Seit aller Zeiten Anfang zum Gedächtniß.

An ihm verlesen wird was in dem Buch
Verzeichnet ist als fester Gottesspruch,
Mit Demantgriffel grub Er's zum Gedächtniß.

מות Der Spruch ob Tod und Leben, über Fülle
Und Mangel, über Krieg und Friedensstille, —
Das Alles kommet heute zum Gedächtniß.

Des Menschen Thun, die Zahl von seinen Schritten,
Was längst dem Sinn des Sterblichen entglitten,
Gott hegt es treu in ewigem Gedächtniß.

---

1) Die früheren Frommen, Gottesmänner und Propheten.

יָקֵשׁ בְּרַק הַשָּׁנוּן. אִם הָשְׁלַךְ לְתַאֲנוּן. יַקְשִׁיב תַּחֲנוּן. חֲנוּנָיו לִזְכֹּר:

זָכַר טַעַם שׁוֹפְטִים. וְאוֹת קְצִיר־־חִטִּים. טֶפֶשׂ שׁוֹטִים. יְחַתֵּל מִלִּזְכֹּר:

טָרַח אַרְבַּעַת שְׁפָטִים. אִם נֶעֶנְשׁוּ נִשְׁפָּטִים. טֶבַע מִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר שָׁם יִזְכֹּר:

זָכַר חֲצוֹת לַיְלָה. וְהוֹדוֹת מִשְׁפְּטֵי לַיְלָה. חֹשֶׁךְ בְּאִישׁוֹן לַיְלָה. נִגְּנוּ לָמוֹ יִזְכֹּר:

חֵקֶר מִפְקַד לַיְלָה. יַגִּיהַּ כְּלַהַב לַיְלָה. חֹק הֶגֶה יוֹמָם וָלַיְלָה. לְגַהֵם יִזְכֹּר:

(Am Sabbath.)

נִסְתְּרָה דַרְכִּי מִי יוּכַל שִׂיחַ. לַשָּׁוְא נִכְתַּב־לִי חֵטְא לְזִכָּרוֹן:

נֶגֶד פְּנֵי גֶבֶר מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ. וַיַּעֲנֶה־בּוֹ כַּחְשׁוֹ עַד לְזִכָּרוֹן:

שִׂיחוּ מְזִמּוֹת אֵל יַחַד כָּל־בְּנֵי־אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט כַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן:

ה׳ סוֹגֵר דֶּלֶת בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם. עַד־בּוֹא קִצָּם צֵאת לְזִכָּרוֹן:

עֹשֵׂה פֶלֶא לַחַיִּים לְבַל יִהְיוּ כַּמֵּתִים. תָּשִׁישׁ אֲמִתְּךָ בַּקֶּבֶר לְזִכָּרוֹן:

עוֹרַרְתָּ אָז בְּפָעַל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פֹעַל. הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן:

Und ist gezückt des Schwertes scharfe Klinge,
Daß Weh und Leid sie den Verirrten bringe, —
O daß zu Dir ihr brünstig Beten dringe,
Und der Begnadigten mögst Du gedenken!

וכר טעם Des letzten Richters[1]) weisen Heldenmuth,
Des Zeichens, das als wahrhaft kund ihn thut,
Für der Bethörten Schuld zu Schirm und Hut,
Zum Heil laß vor Dich kommen das Gedenken!

Und drohet schon der Strafen Doppelpaar[2]),
Weil's im Gericht verwirkte Deine Schaar,
Dann des Gesetzes, das so mild und klar
Du eingesetzt, in Gnaden wolle denken! —

וכר חצות Deß, dem aus tiefem heil'gem Seelendrang
Ein Lied in stiller Nacht sich Dir entschwang[3]), —
Wenn düstre Leidesnacht sie schon umschlang,
O seines frommen Sanges wolle denken!

Der Gottesstadt, die stets Dein Aug' bewacht, —
Erhelle sie mit lichtem Schein bei Nacht! —
Der Lehre, die sie pflegen Tag und Nacht,
Zu ihrer Heilung mögest Du gedenken!

---

1) Samuel, der mitten in der Erntezeit Donner und Blitz herbeirief zur Beglaubigung seines Wortes (1. Sam. 12, 17 f.).
2) Vier Strafen macht der Prophet (Ezech. 14, 21) namhaft.
3) Davids. (Nach Ps. 119, 62: „In Mitte der Nacht steh' ich auf, Dir Dank zu singen".)

(Am Sabbath.)

נסתרה Wer spricht: Mein Weg — Gott ist er unbekannt!
Wer: Hier verzeichnet ist von Gottes Hand
Mit Unrecht mir ein Fehler zum Gedächtniß?

Ins eigne Antlitz zeiht den Mann sein Fehl,
Ihn straft die Lüge selber ohne Hehl,
Als Zeuge weckt und mahnt ihn sein Gedächtniß.

שירו O denkt ihm nach, dem großen Gotteswalten,
Ihr Sterbliche! wie Er wird Prüfung halten,
Wenn seine Heerd' Er mustert zum Gedächtniß. —

In Gnaden schließt die Thür Er vor dem Frommen,
Wenn sein Gericht entbrannt, — bis sie gekommen,
Des Heiles Stund', ihn rufend ins Gedächtniß.

עשה O wunderbar an allem Leben walte!
Laß sie nicht sterben, kräftig sie erhalte!
Im Grab ist Deiner Gnade kein Gedächtniß.

Einst riefst Du uns als würdig Dir zu dienen;
O ruf' uns jetzt, ob wir's auch nicht verdienen.
Erhalt' uns stets als Deiner Huld Gedächtniß!

גֶּבֶר זֶה וְכוּל. אֲשֶׁר בְּבִצְעִי חָבוּל. וְדוֹנוֹת סָבוּל. עוֹד כָּל יִזָּכֵר:

וַעֲם כַּמַּבּוּל. אִם יָצְאָה לַחְבּוּל. זִכְרוֹן יֶרַח בּוּל. לְחֶמְלָה יִזָּכֵר:

גֶּבֶר וָבַח כָּל־פֹּעַל. בְּקוֹ וָפֶלֶס יַעַל. וְאִם בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל. רַב־חֶסֶד יִזָּכֵר:

וְאִם טוֹב וְאִם רַע. אֲשֶׁר בּוֹ יֶאֱרַע. וְסֵתוֹ יִפָּרַע. בְּסַאסְאָה מִלִּזָּכֵר:

גֶּבֶר הַחַיִּים. עַד כַּמָּה הֵם חַיִּים. הֵן לַמָּוֶת אִם לַחַיִּים. חַי חַי יִזָּכֵר:

(Am Sabbath.)

פְּנֵה אֱלֹהִים בְּיוֹשְׁבֵי גַנִּים. מַקְשִׁיב לְנִדְבָּרֵימוֹ בְּרִית לְזִכָּרוֹן:

פְּעָלָם לְפָנֶיךָ וּשְׂכָרָם אִתָּךְ. אִבְלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים בְּסֵפֶר לְזִכָּרוֹן:

צֻצוּ שֶׁעָלִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים. לְהַכְרִית מִגֶּפֶן שֹׁרֶשׁ וְזִכָּרוֹן:

צְרָרוּם בְּפֶרֶךְ. נֶאֱקוּ וְנוֹשָׁעוּ. בִּבְשַׂר הַרְרֵי־קֶדֶם הוּחַק לְזִכָּרוֹן:

קֶדֶם בְּנָתְתָּה לַדּוֹרוֹת אֵין בָּהֶם חֵפֶץ. חִלַּפְתָּם וְאִבַּדְתָּם מִהְיוֹת לְזִכָּרוֹן:

וזכר זו Daß Sündenschuld die Stätte Deiner Rast,
Das Heiligthum, zerstört, den Prachtpalast, —
An der Vergehung drückend schwere Last
Nicht wolle ferner Du, o Herr, gedenken!

Wenn wie der Sündfluth Graus die Zorneswellen
Zum Unheil schon, die Welt zerstörend, schwellen,
Dann mag zum Heil sich Dir vors Auge stellen
An Deines Tempels Weihe das Gedenken.

וזכר וכח Wenn Aller Thun Du stellest ins Gericht
Nach strengem Maß, genauestem Gewicht,
Wenn Du entweihet siehst Gesetz und Pflicht,
O Deiner Gnadenfülle wolle denken!

Und was Dein spähend Auge möge finden,
Ob gutes Werk, ob Lasten schwerer Sünden,
Nicht nach dem strengen Maße zu ergründen
Der Menschen Thun o wolle dann gedenken!

וזכר החיים Wenn Du die Loose theilest aus des Lebens,
Wenn Jeglichem Du missest Ziel des Lebens,
Ob sie des Todes würdig, ob des Lebens,
Sie zu erhalten, Ew'ger, mögst Du denken!

(Am Sabbath.)

פנת O schau' auf die, so Deinen Gottesgarten,
Dein ewig Wort, mit treuer Liebe warten!
Aufzeichnest Du ihr Wort Dir zum Gedächtniß.

Von Dir bewahrt wird ihrer Seele Müh'n,
Von Dir wird einst Belohnung ihnen blüh'n;
Ihr Thränenbrot — Dir bleibt es im Gedächtniß.[1])

צנר Dem Weinstock[2]), den gepflanzet Deine Hand,
Ihm lauert auf der Haß in Feindesland,
Ihm zu vertilgen Wurzel und Gedächtniß.

Es beugt Mizrajim sie durch harte Frohn.
Der Armen Flehn — Gott hört's. Das war der Lohn
Der frommen Horte[3]), dauernd im Gedächniß.

קדם Du hieltest Schau ob würdelose Zeiten;
Du ließest hin sie eilen und entgleiten:
Nichts haftete von ihnen im Gedächtniß.

---

1) Mal. 3, 16: „Da besprechen sich die Gottesfürchtigen mit einander, und es vernimmt der Ewige und hört es, und aufgeschrieben wird es ins Gedächtnißbuch vor ihm für die, so Gott fürchten und seines Namens achten." Jedes Wort frommer Andacht und stillen Betens und einsamen Forschens in der Gotteslehre ist unverloren; die Trauer und Trübsal, in und trotz welcher sich solch frommer Drang äußert, wird von Gott wahrgenommen.
2) Bild für Jisrael (Ps. 80, 9).
3) Der Erzväter.

הֲמוֹן שְׁאוֹן בְּרוּאִים. יַעַבְרוּ לְפָנָיו כִּמְרִיאִים. הֲלֹא כְּמוֹ רְאוּיִם. לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר:

וָהֶר דַּלּוּת וָעֹשֶׁר. בַּצֹּרֶת וָחֹשֶׁר. דֹּפִי וְגַם יֹשֶׁר. בַּדִּין הוּא יִזְכֹּר:

דְּבַר גָּלוּי וָסֵתֶר. בִּנְיָנוֹת וְסוֹתֵר. דֵּי חָסֵר וְיָתֵר. לְקֶצֶב יִזְכֹּר:

וָהֶר גְּנוּנִים לְיַשֵּׁב. בַּמִּדְבָּר וְיוֹשֵׁב. גֶּשֶׁם וְרוּחַ לְנַשֵּׁב. מֵהַיּוֹם יִזְכֹּר:

גָּרוֹן לְהַקְשֵׁב. מֵעַם שְׁמוֹ חוֹשֵׁב. גָּלֻיּוֹת לְהָשֵׁב. כְּיוֹם תֶּקַע יִזְכֹּר:

(Am Sabbath)

קָחְתָּ דּוֹר מֵאָלֶף. אֲמָרֶיךָ הִנְחַלְתָּם. לְמַעֲנָם בְּכָל־דּוֹר חַקְתָּ לְזִכָּרוֹן:

רָם חָשַׁק מְאֹד בְּכַלַּת נְעוּרִים. הֲרוּגֶיהָ וַעֲנִיֶּיהָ תִּתָּה לְזִכָּרוֹן:

רָצָה אַחֲרֶיךָ בְּגֵיא צִיָּה וְצַלְמָוֶת. אַהֲבַת כְּלוּלֹתֶיהָ תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן:

שִׁחֲתוּ עַם־זוּ שְׂאֵת שִׁמְצָה בְּקָמֵיהֶם. שָׂם פֶּסֶל וְלֹא־אֵל שָׁתוּ לְזִכָּרוֹן:

שֻׁכְּלוּ כִּמְעַט־רֶגַע. לוּלֵי קָם בַּפֶּרֶץ. מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה וּבְרִית לְזִכָּרוֹן:

Der Wesen Fülle, der Geschöpfe Menge,
Gleich Heerden zieh'n vorbei sie im Gedränge;
Ob Jeglichem, als wär' er's werth, verhänge
Nur Heil; zum Segen wolle sein gedenken!

זכר דלות Ob Reichthums Fülle, ob der Armuth Noth,
Ob Segens Heil blüht, ob der Mangel droht,
Ob Recht verletzt ward, ob erfüllt Gebot,
Das Alles im Gericht wird Er bedenken.

Was tief verborgen ist, was kund und laut,
Ob Umsturz harrt, ob neu wird auferbaut,
Ob Dürftigkeit, ob reiche Fülle thaut,
Das zu bestimmen hält Er heut Gedenken.

זכר גנונים Ob Er der Wüste will in Liebe warten,
Umschaffend öde Flur zum Gottesgarten,
Ob Regen, Wind Er sendet, den erharrten, —
Heut im Gerichte wird Er deß gedenken.

Des Flehens Rufe denen zu gewähren,
Die treu und innig seinen Namen ehren,
Daß die Zerstreuten in die Heimath kehren,
Deß woll' am Tag des Schofarshalls Er denken!

(Am Sabbath.)

Aus tausenden erhobst Du ein Geschlecht;
Dein ewig Wort zu wahren, ward sein Recht.
Für alle Zeiten schriebst Du's zum Gedächtniß.

רם Lieb war dem Höchsten diese Jugendbraut;
Auf die Gemordeten, Gequälten schaut
Sein Auge liebend, wahrt sie im Gedächtniß.

Wie bräutlich liebend sie Dir nachgeeilt
Durch Wüstebrand, wo Todesgrauen weilt, —
O stelle das für sie Dir vors Gedächtniß!

שחת Es sank in Wahn [1]) das Volk, dem Feind zum Spotte!
Den todten Götzen machen sie zum Gotte;
Sie rufen ihn, statt Gottes, zum Gedächtniß.

Und hoch empor der Strafe Wogen schwellen,
Wenn der's nicht wagt, sich in den Riß zu stellen,
Der Schwur und Bund erwecket ins Gedächtniß [2]).

1) Beim goldenen Kalbe.
2) Moscheh, der an den Bund mit den Erzvätern und an die Verheißung Gottes mahnte (2 M. 32, 13).

זֵכֶר בְּהַל וְחֵמָה. קְרָב וּמִלְחָמָה. בְּקוֹעַ חוֹמָה. לְחוֹמַת יָם יִזְכֹּר:

בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה. אִם הֻקְנַס מְהוּמָה. בְּצוּר קוֹל הוֹמָה. לָאֲדָמָה יִזְכֹּר:

זֵכֶר אֱמוּנָה וָשֶׁקֶר. אִזּוּן שִׂיחַ וָחֵקֶר. *אוֹת פְּקֻדַּת בֹּקֶר. לִרְגָעִים יִזְכֹּר:

ח׳ אִם לְזוֹל אִם לְיֹקֶר. אוֹ לָטַעַת אוֹ לַעֲקֹר. אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק וָחֵקֶר. לַמִּשְׁפָּט יִזְכֹּר:

---

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

תִּעַבְתָּ מְאֹד עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים. חֲשַׁקְתָּנוּ מֵהֶם עֵדוּת לְזִכָּרוֹן:

תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָס דּוֹר נִשְׁכָּח קָחְתָּ. קְנִינוּ שֵׁנִית. כִּי שְׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן:

תָּר אִישׁ תָּם בְּמִי זַרְעוֹ יִבָּנֶה. שִׂכֵּל יָדָיו לְאוֹת וְזִכָּרוֹן:

ח׳ תְּרַפֵּק מְשׁוֹל אֶפְרַיִם בְּשַׁעְשׁוּעַ יֶלֶד וּבֵן יַקִּיר. הֲלֹא בְּכֹרִי הוּא חַקֹּתָ לְזִכָּרוֹן:

זכר כהל An jenen Tag des Schreckens und der Schauer,
Des Kampfes und der Feindesheere Lauer,
Wie ward gestürzt der heil'gen Beste Mauer [1]),
Der Stolzgeborgnen [2]) mögst Du Solches denken!

Wenn über Mensch und Thiere ward verhangen
Für Sündenschuld der Strafgerichte Bangen, —
Des Weherufs der Beter voller Bangen
Mögst Du der angsterfüllten Erde denken!

זכר אמונה Prüfst im Gericht Du Wort und Blick und Laut,
Wenn Treu' und Lug Dein forschend Auge schaut,
Des Liebeszeichens, das Du uns vertraut,
Wie stets ob uns Du wachest [3]), mögst Du denken!

Ob Mangels Drang, ob Segens reiche Mehrung,
Ob des Gedeihens Blüthe, ob Verheerung, —
Für alles das kommt heute die Bewährung;
Der Menschen Loos kommt heute zum Gedenken!

---

1) Die Zerstörung des Tempels durch die Römer.
2) Der römischen Weltmacht.
3) Jes. 27, 3: „Ich, der Ewige, bewahre ihn; jeden Augenblick tränk' ich ihn." Auf diese Verheißung, die dem „Weinberge", dem Sinnbilde Jisraels, von dem stets nahen Schutze Gottes gegeben ist, spielt, wie es mir scheint, der Dichter an.

(Am Sabbath.)

תעבת Den Rücken wandtest Du den Völkern allen;
Du fandest vordem nur an uns Gefallen:
Dein ewig Zeugniß ist uns deß Gedächtniß.

Statt derer, die als werthlos Du erkannt,
Wie Dir gefällig eine Schaar erstand [1]),
So nimm auch uns, entschwunden dem Gedächtniß!

תר Als jener Fromme [2]) späht, wo einst genannt
Sein Name werde, legt er seine Hand
Dem Jüngling auf zum Zeichen und Gedächtniß.

Ihn hege liebend, der den Namen trägt,
Den traulich kosend Du ihm beigelegt,
Des „theuren Erstgebornen", zum Gedächtniß!

---

1) Die Zeit der Hasmonäer nach der des Esra.
2) Jaakob, da er die Söhne Josefs segnete und dem jüngeren Efrajim den Vorzug vor dem älteren Menascheh gab, indem er jenem die rechte Hand auf das Haupt legte. Der Name Efrajim ist später bei den Propheten oft Gesammtname für Jisrael und erscheint auch in den Worten des Propheten Jeremia (31, 20): „Ist mir ein theurer Sohn Efrajim?"

וְכֵר בַּהַל וְחֵמָה. קְרָב וּמִלְחָמָה. בִּקּוּעַ חוֹמָה. לְחוֹמַת יָם יִזָּכֵר:

בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה. אִם הָקְנַס מְהוּמָה. בִּצּוּר קוֹל הוֹמָה. לָאֲדָמָה יִזָּכֵר:

וְכֵר אֱמוּנָה וָשֶׁקֶר. אִוּוּן שִׂיחַ וָחֵקֶר. *אוֹת פְּקֻדַּת בֹּקֶר. לִרְגָעִים יִזָּכֵר:

ח׳ אִם לְזוֹל אִם לְיֹקֶר. אוֹ לָטַעַת אוֹ לְעַקֵּר. אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק וָחֵקֶר. לַמִּשְׁפָּט יִזָּכֵר:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

תִּעַבְתָּ מֵאָז עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים. חֲשַׁקְתָּנוּ מֵהֶם עֵדוּת לְזִכָּרוֹן:

תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָס דּוֹר נִשְׁבָּח קַחְתָּ. קְנֵנוּ שֵׁנִית. כִּי שְׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן:

תָּר אִישׁ תָּם בְּמִי זַרְעוֹ יִבָּנֶה. שִׂכֵּל יָדָיו לְאוֹת וְזִכָּרוֹן:

ח׳ תִּרְפֵּק מְשׁוֹל אֶפְרַיִם בְּשַׁעֲשׁוּעַ יֶלֶד וּבֵן יַקִּיר. הֲלֹא בְּבִרִי הוּא חַקְתָּ לְזִכָּרוֹן:

זכר כהל An jenen Tag des Schreckens und der Schauer,
Des Kampfes und der Feindesheere Lauer,
Wie ward gestürzt der heil'gen Veste Mauer[1],
Der Stolzgeborgnen[2]) mögst Du Solches denken.

Wenn über Mensch und Thiere ward verhangen
Für Sündenschuld der Strafgerichte Bangen, —
Des Weherufs der Beter voller Bangen
Mögst Du der angsterfüllten Erde denken!

זכר אמונה Prüfst im Gericht Du Wort und Blick und Laut,
Wenn Treu' und Lug Dein forschend Auge schaut,
Des Liebeszeichens, das Du uns vertraut,
Wie stets ob uns Du wachest[3]), mögst Du denken!

Ob Mangels Drang, ob Segens reiche Mehrung,
Ob des Gedeihens Blüthe, ob Verheerung, —
Für alles das kommt heute die Bewährung;
Der Menschen Loos kommt heute zum Gedenken!

1) Die Zerstörung des Tempels durch die Römer.
2) Der römischen Weltmacht.
3) Jes. 27, 3: „Ich, der Ewige, bewahre ihn; jeden Augenblick tränk' ich ihn." Auf diese Verheißung, die dem „Weinberge", dem Sinnbilde Jisraels, von dem stets nahen Schutze Gottes gegeben ist, spielt, wie es mir scheint, der Dichter an.

(Am Sabbath.)

תעבת Den Rücken wandtest Du den Völkern allen;
Du fandest vordem nur an uns Gefallen:
Dein ewig Zeugniß ist uns deß Gedächtniß.

Statt derer, die als werthlos Du erkannt,
Wie Dir gefällig eine Schaar erstand[1]),
So nimm auch uns, entschwunden dem Gedächtniß!

חר Als jener Fromme[2]) späht, wo einst genannt
Sein Name werde, legt er seine Hand
Dem Jüngling auf zum Zeichen und Gedächtniß.

Ihn hege liebend, der den Namen trägt,
Den traulich kosend Du ihm beigelegt,
Des „theuren Erstgebornen", zum Gedächtniß!

[1]) ... der Hasmonäer nach der des Esra.
[2]) ... a er die Söhne Josefs segnete und dem jüngeren Efrajim den Vorzug vor ... scheh gab, indem er jenem die rechte Hand auf das Haupt legte. Der Name ... bei den Propheten oft Gesammtname für Jisrael und erscheint auch in den ... heten Jeremia (31, 20): „Ist mir ein theurer Sohn Efrajim?"

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחַד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת: כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנָפֶשׁ. לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית כָּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ: זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵיזוֹ לַחֶרֶב. וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לָשֹׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקַד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה־אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָּ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֶּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשֵׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־

נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה
לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו
יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם
כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר.
הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי
לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר
בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ
בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן
יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ
זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ
נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן
טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־
הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה.
וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ
אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ
רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל

יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֶּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ:

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקדש.

זְכוֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינְךָ אָבִינוּ. לָמִי הַחֲתֻמָּה הַכֶּר־נָא כִּי אִם־כִּבְשָׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְּרִית תּוֹחַלְתֵּנוּ. זְכוֹר אַל־תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכוֹר לְהַלְבִּין כַּשֶּׁלֶג אָדָם. הַבֵּט לִבְרִית בָּנֶיךָ נָא תִפְדֵּם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם הַקְדֵּם. זְכוֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶּדֶם. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: טַפֵּי אֹהֲבֶיךָ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדָּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חָזַק דְּרשׁ דָּמִים שֶׁשָּׁפְכוּ דְּמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: דְּרשׁ דָּמִים דִּין דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְעַנֵּינוּ. חִנָּם נִמְכַּרְנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פְּדֵנוּ. וְקַח מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

כִּי זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

ותוקעין תשר"ת. ובשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים.
אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
(בשבת זִכְרוֹן) תְּקִיעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר זִכְרוֹנוֹתֵינוּ:

היום (Vorb. u. Gem.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.
Heut ins Gericht Gott seine Wesen stellt, —
Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,
Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.
Wenn wir verdient des Vaters mild Erbarmen,
Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!
Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:
Empor demüthig unsre Augen sehen,
Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,
Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen
Ist unser Recht vor Dir, o Herr,
O Heiliger, Erhabener!

(Die nächstfolgenden Zeilen werden an vielen Orten am Sabbath nicht gebetet.)

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der, rufend zur **Erinn'rung**, jetzt vor Dir erscholl! —

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)

ע"פ א"ב מרובע •

אֶשָּׂא דֵעִי בְּצֶדֶק. תֵּת לְפֹעֲלִי צֶדֶק. אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק. קוֹל לְהָרִים כַּשּׁוֹפָר:

אֵין־קֹרֵא בְצֶדֶק. רֹדֵף צֶדֶק צֶדֶק. אֶקְרָא שִׁמְעָה צֶדֶק. בְּקוֹל כָּלוּל בַּשּׁוֹפָר:

בַּנְתִּי בְּמַדָּעִי. לְמֵרָחוֹק שְׂאֵת דֵּעִי. בְּטוּי תְּרוּעָה בְּיִדְעִי. בְּקוֹל מַתַּן שׁוֹפָר:

בּוֹ בַּהֲרִיעִי. אֲרַצֶּה־לִּי רֵעִי. בְּאַמְּצוֹ זְרוֹעִי. בְּקוֹל כֹּחַ שׁוֹפָר:

גַּשְׁתִּי כְּיוֹם דִּין. לְהִתְוַכֵּחַ בַּדִּין. גּוֹלֶה עֹמֶק הַדִּין. בְּקוֹל קִפְאוֹן שׁוֹפָר:

גְּזֵרַת דָּת וָדִין. אִם חַיַּבְתִּי בַּדִּין. גְּרוֹנִי יַעֲכֵב מוֹרַע דִּין. בְּקוֹל עִם שׁוֹפָר:

(Am Sabbath.)

ע"פ א"ב כפול בראשי החרוזים •

אָנוּסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא נֶגְדִּי אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת קָרְאִי בְקוֹל:

אֲשֶׁר בַּעֲדַת־אֵל בְּקִרְבִּי נִצָּב. וּפֹה בְּמִקְדָּשׁ מְעַט אֲצַפְצֵף לוֹ בְּקוֹל:

בַּקְּרֵנִי דָּרְשֵׁנִי. שֶׂה פְזוּרָה אָנִי. נִגְזַזְתִּי וְנֶאֱלַמְתִּי. בְּלִי לְהָרִים קוֹל:

בְּאֹמֶר גּוֹזְזַי נִדָּחָה הִיא. שֹׁמְרָהּ וְצִלָּהּ לֹא יִשְׁאַג בְּקוֹל:

גַּלְתִּי שִׂיחַ בְּחָקָיו. וְחִכִּי עָרֵב. הַטֵּה אָזְן וְשַׁח הַשְׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל:

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)

אשא (Gem.) Aufschwing' ich mich in heil'gem edlem Sinn;
Zu meines Schöpfers Preise drängt's mich hin.
Von ihm erfleh' ich Gnadenspruchs Gewinn,
Lass' ich die Stimme hallen gleich dem Schofar.

Niemand ist da, der rufen kann mit Recht,
Weil unablässig er gepflogen Recht;
Drum ruf' ich: Hör' auf Gnade, statt auf Recht,
Wenn meine Stimm' ertönt mit Hall des Schofar!

בנתי Drum wend' ich in die Ferne mich zurück,
Schau' auf vergangner Zeit Loos und Geschick;
Des Tones Macht erscheinet meinem Blick,
Wie wunderbar ertönt der Hall des Schofar.

Und lass' ich wieder seinen Ton erschallen,
Werd' ich dem ew'gen Hirten wohlgefallen;
In neuer Kraft dann werd' ich vor ihm wallen,
Wenn neu erweckt ich bin durch Hall des Schofar.

גשתי Ich trete hin am Tage des Gerichts,
Von ihm den Spruch empfahend des Gerichts,
Der in die Tiefen dringt des Strafgerichts,
Bei dem zerschmetternd lauten Hall des Schofar.

Wenn ich verdient das Urtheil im Gericht,
Das mich verdammt, weil ich versäumt die Pflicht,
Aufhalte mein Gebet das Strafgericht,
Mein Flehensruf, geeint dem Hall des Schofar.

(Am Sabbath.)

אנוסה (Gem.) Ich ruf' in Angst: Ist keine Hülfe da? —
Sie stehet vor mir! Gott ja ist mir nah,
Lass' ich erschallen ihm Gebetes Stimme!

Hier in der frommen Schaar in meiner Nähe,
Wenn ich vor ihm im Heiligthume stehe,
Weilt Er bei mir, hört meine leise Stimme.

בקרני O schau nach mir, ein Hirt, der wieder schirmt!
Sieh Deine Heerde hier, irr und verstürmt:
Sie steht verstummt, erhebt nicht ihre Stimme.

Die Quäler sprechen, die sie zausen, scheeren:
„Sie ist verlassen; nicht nach ihr sich kehren
Wird mehr ihr Hirt, nicht hebt Er seine Stimme."

גלתי Einst war sein Wort mir Seelenlust! Dem Laut —
Wie horcht' Er gern und sprach zu mir so traut:
„O laß mich hören deine holde Stimme!" [1])

Mit Wohlgefallen horchte Gott der Stimme Jisraels, wo sie sich in der Beschäftigung
Lehre und in der Verkündigung derselben vernehmen ließ. Die Worte des Hohen
14) „Laß mich hören deine Stimme, denn sie ist lieblich" werden hierauf gewendet.

דְּרשׁ וְהַעַל רְטִיָּה. לִפְנֵי טְרִיָּה. דַּעַת לִטְרוּיָה. קוֹל חֲבֹשׁ שׁוֹפָר:

דָּחוּי לִבְרוּיָה. בְּעַד נִבְרִיָּה. דְּרוֹר לְכָל־בְּרִיָּה. בְּקוֹל הַעֲבָרַת שׁוֹפָר:

הָכְשַׁל בְּנַאֲפוּף. בְּזָרַת גִּפּוּף. הֻצַּג בְּרִיב צָפוּף. בְּקוֹל חֶרְדַּת שׁוֹפָר:

*הֶעֱנַשׁ בְּאִפּוּף. וְשָׁב הֱיוֹת חָפוּף. הוֹעִילוֹ לֵב כָּפוּף. בְּקוֹל כְּפִיפַת שׁוֹפָר:

וְאִם שׁוֹר יַעֲלְזוֹ. וּבְדִין יְלִיזוֹ. וְצֶדֶק יָרוּץ לְאָחֲזוֹ. בְּקוֹל חִיל שׁוֹפָר:

*וּכְמוֹ מַבְנִים בְּזוֹ. וּמוֹצִיא בְזוֹ. וְכֵן מֶנּוּ יְגִיזוֹ. בְּקוֹל רוּחַ שׁוֹפָר:

---

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

גָּז וּבָרַח מֶנִּי כְּעֹפֶר עַל־הָרֵי בָתֶר. בְּבַקְשׁוֹ דָּת וְאוֹת בְּמִשְׁכְּנֹתַי וְאֵין קוֹל:

דִּלֵּג מִבֶּתֶר לְבֶתֶר. הֲשִׁיבֵהוּ אֵלַי. אוּלַי יִשָּׂא פָּנֶיךָ עֵקֶב שָׁמְעֲךָ בְּקוֹל:

דְּרוֹשׁ טוֹבָה לָמוֹ וּרְאֵה שֵׂה מוֹרִיָּה. אֱלֶם פִּיהוּ יְהִי צֶדֶק לְלֹא שָׁמְעָה בְּקוֹל:

הָסֵר מֵחֵלֶק יָדַיִם שְׂעֹרַת. הוֹגֶה בְתַחֲנוּנִים. כִּי לְךָ הַקּוֹל:

הוֹשַׁע אֲשֶׁר לֹא תִשָּׁכַח עֵדוּת. וּמִפִּי זַרְעוֹ לֹא־יָסוּף קוֹל:

דרש O gnadenreich laß heilen und gesunden,
Eh' noch Dein Urtheilsspruch geschlagen Wunden;
Laß der[1]), die schon so Schweres hat empfunden,
Wie zum Verband ertönen Hall des Schofar!

Die Du verstoßen hast in Feindeshand,
An deren Statt Du Fremde hast erkannt, —
Laß ihr der Freiheit neues Unterpfand
Erklingen heut durch mächt'gen Hall des Schofar.

הכשל Wer Dich durch sünd'gen Wandel schwer gekränkt,
Gebuhlt um Fremde, — wenn er heut bedrängt
Steht im Gericht vor Dir, der Alles denkt,
Erschrecket vom gewalt'gen Hall des Schofar,

Wenn Leiden ist zur Strafe ihm verhängt
Und reuig heut sein Herz zu Dir er lenkt, —
Ihm frommt es dann, daß er den Sinn gesenkt,
Wenn niederbeugend tönt der Hall des Schofar.

ואם Und wer des Frevels sinnberückt sich freut,
Wenn im Gericht die eigne Schuld ihn zeiht, —
Eilt er zu Dir, weil tief sein Herz bereut,
Aus seinem Schlaf geweckt durch Hall des Schofar:

Dann, wie der Ton, der flüchtig ist erklungen,
Entfleucht, da kaum er noch hineingedrungen,
So hat sich ihm der Sünde Last entschwungen,
Beim schnell enteilten Laut vom Hall des Schofar.

1) Jisrael, auch hier, wie oben S. 125 (s. das. Anm. 2), im femin. aufgeführt.

(Am Sabbath.)

Er floh von mir, enteilte, wie Gazelle;
Er suchte Glaubens Spur in meiner Zelle;
Er fand sie leer, vernahm nicht Laut noch Stimme[1]).

דלג O du des Bundes Wart, mein frommer Ahn![2])
Bring' mir ihn wieder! du ja darfst ihm nah'n;
Dein achtet Er! du horchtest seiner Stimme! —

O schenk' uns Huld! Sieh dort den Opferbund,
Schau' stilles Dulden, wie es schließt den Mund[3])!
O denk' es der, die nicht gehorcht der Stimme!

הסר O von dem Frommen[4]) ab die rauhen Hände
Des Bruders nimm, zu unserm Flehn Dich wende!
Dir ruft sie ja, die wohlvertraute Stimme!

O hilf, daß nicht der ew'gen Wahrheit Kunde
Entschwinde, daß nicht aus der Sprößling' Munde
Entweiche Deiner Lehre heil'ge Stimme!

1) Als in Zeiten religiöser Gleichgültigkeit die Liebe zu dem göttlichen Worte erstarb, zog sich Gott von Jisrael zurück.
2) Abraham.
3) Abraham, bereit, seinen Einzigen zu opfern, und Jizchak, der es still über sich ergehen ließ.
4) Jaakob. Esaws Hände sind rauh. 1. M. 27, 23. — Jaakob stellt das Volk Jisrael, Esaw die Verfolger desselben dar.

זֶה מִכָּל־קוֹלוֹת. אֲשֶׁר בְּמַקְהֵלוֹת. וְקֵק לְקְהִלּוֹת. קוֹל תְּקַע שׁוֹפָר:

וּמְמֵי עֲקַלְקַלּוֹת. מְחַיְּבֵי סְקִילוֹת. זָעוּ בְּגוֹדֵעַ מַקְלוֹת. בְּקוֹל שֵׁמַע שׁוֹפָר:

חַי מִכָּל־שָׁנָה. יוֹם זֶה שְׁנָה. חָקוּק לְשׁוֹשַׁנָּה. לְקוֹל חֵרוּת שׁוֹפָר:

חִבָּתוֹ מִשְׁנָה. שְׁנִיָּה מֵרִאשׁוֹנָה. חֵטְא כָּל־הַשָּׁנָה. דְּחוֹת בְּקוֹל שׁוֹפָר:

טֶבַע בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. מוּל שׁוֹפָרוֹת תֵּשַׁע. טָהוֹר מֵהֶם יֶשַׁע. בְּקוֹל דַּת שׁוֹפָר:

(Am Sabbath.)

וְחוֹזַי וּמְלִיצַי הֵם בְּנֵי אִמִּי. וְאָז נִחֲרוּ־בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע קוֹל:

וְעַל מִשְׁמַרְתָּם יַעֲמֹדוּ וְיִזְעָקוּ. וְגַל לָהֶם סוֹד. וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל:

זֶה חָמַק מֶנִּי. אֲסוֹבֵב וַאֲבַקְשֶׁנּוּ. בְּכָל־מָקוֹם הוּא. אָנָה אֶשָּׂא קוֹל:

זֵכֶר דּוֹדִי לְמַטָּה. אַדִּיר בַּמָּרוֹם. מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. לְמַעְלָה קוֹרְאִים בְּקוֹל:

חֲיָלֵי מַיִם. אֲשֶׁר בָּם שְׁבִילוֹ. דִּבְּרוּ תְּמוּנָה לֹא רָאִינוּ. זוּלָתִי קוֹל:

חִפַּשְׂתִּי יְשִׁימוֹן הֲיֵשׁ. וְאָמְרוּ אָיִן. קֶדֶם תִּתּוֹ עֹז בְּעֵתַנֵּי בְּקוֹל:

וח Den Ton erkor der Herr vor allen Klängen,
Die je erschollen in der Völker Mengen;
Zusammenschaaren soll, zusammendrängen
Die Seinen stets der laute Hall des Schofar.

Die droh'ndem Tode trotzend, blind im Wahn
Sich drängten vor, dem heil'gen Berg zu nah'n,
Sie bebten angstvoll [1]), als sie Cedern sah'n
Hinstürzen bei dem mächt'gen Hall des Schofar.

חי Der ewig lebt, hat diesen Tag allein
Sich ausersehen aus der Tage Reih'n,
Ihn setzt' Er seinen Treuen, Trauten ein
Für Freiheitskündung durch den Hall des Schofar.

Mit einem Liebemaß, das ohne Gleichen,
Stellt' Er ihn auf als seiner Gnade Zeichen,
Daß alle Schuld des Jahres mög' entweichen,
Wenn an ihm wird gehört der Hall des Schofar.

טבע Wenn neunfach wir Dir Segenssprüche [2]) bringen,
Der Zahl der Töne gleich, die heut erklingen,
Laß, Lautrer! sie zum Heile vor Dich dringen
Bei dem von Dir gebotnen Hall des Schofar.

1) Bei der Offenbarung Gottes auf dem Sinai ward Todesstrafe über denjenigen verhängt, der den Berg betritt (2. M. 19, 12 f.). Aber selbst die durch Strafe nicht Eingeschüchterten blieben zurück, denn „das ganze Volk vernahm die Donnerschläge, die Blitze und den Posaunenschall . . . Als das Volk dies vernahm, da bebten sie zurück und standen von fern“ (das. 20, 15).
2) Die neun Benedeiungen im Mußafgebete.

(Am Sabbath.)

וחזו Die Seher einst, des ew'gen Wortes Künder,
Wie zürnten sie treumeinend ob der Sünder,
Wie mahnten sie, zu horchen Deiner Stimme!

Sie standen auf der Warte, riefen laut,
Und Dein Geheimniß — ihnen war's vertraut,
Zu ihnen redete die Gottesstimme.

חו Er ist hinweggezogen, mir entschwunden.
Ich zieh' ihm nach, bis ich ihn aufgefunden.
Wo weilet Er, daß ruf' ihn meine Stimme?

Die Erde ruft: „Er prangt in Himmelsreichen!“ —
„Sein Glanz ergossen ist in Erdenreichen,“
Ruft's aus den Himmelshöh'n mit lauter Stimme [1]).

חילי „Bild und Gestalt ist nicht hindurchgezogen,“ —
So sprechen, die sich ihm gebahnt, die Wogen [2]).
„Ihn sah'n wir nicht, wir hörten seine Stimme!“

Die Wüste rief, als dort ich ihn erspäht:
„Hier ist Er nicht. Einst hier in Majestät
Erglänzt' Er und mich schreckte seine Stimme [3]).“

1) Der suchende Sänger wird vom Himmel an die Erde, von der Erde an den Himmel gewiesen, da eben das All der Herrlichkeit Gottes voll und Er dem Auge entrückt ist.
2) Als beim Durchzuge durchs rothe Meer die Fluth sich theilte.
3) Bei der Offenbarung des göttlichen Gesetzes am Sinai.

טֶנֶף צְחוּנֵי רֶשַׁע. בְּשׁוּבָם מִפֶּשַׁע. טְרִיָּתָם תְּשַׁעֲשַׁע. בְּקוֹל שֶׁוַע שׁוֹפָר:

יִיטַב מִשּׁוֹר פָּר. וּמֵאֵיל הַמְשֻׁפָּר. יוֹם הַמְסֻפָּר. *לְקוֹל חִדּוּשׁ שׁוֹפָר:

יְקֶשׁ יוֹפָר. וְשָׂטָן יֶחְפָּר. יֹשֶׁר לֵב יְשֻׁפָּר. *בְּקוֹל שִׁפּוּר שׁוֹפָר:

כָּעֵת הֵם תּוֹקְעִים. גַּיְא מַבְקִיעִים. כְּרַבִּים מַשְׁקִיעִים. בְּקוֹל שְׁאוֹן שׁוֹפָר:

כָּל־הֲמוֹן מְרֵעִים. כְּחִיל מִתְרוֹעֲעִים. כַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים. קוֹל יָרִיעַ כַּשּׁוֹפָר:

לְקוֹלוֹ כְּיִקָּשֵׁב. יָבְעַת כָּל־מוֹשָׁב. לְאֻמִּים כְּסַעַר יְנֻשַּׁב. בְּקוֹל סַעֲרַת שׁוֹפָר:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

טָהוֹר דִּלֵּג הָרִים וְעָבַר. וּמִמְּעוֹן הַר מוֹר אָז נָתַן קוֹל:

טִמֵּאתִי יְדִידוּת שִׁבְנוֹ וְעָלָה. לְיוֹם כֶּסֶא יָבֹא בְּאָזְנֵי קוֹל:

יָקַרְתִּי בְּעֵינָיו. וְנִלְוָה לִי בְּשִׁבְיִי. עִמּוֹ אָנֹכִי אָז הִבְטִיחַנִי בְקוֹל:

יָרַד לְשַׁנְעָר וְשָׂם כֵּס בְּעֵילָם. הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי וּכְנָחָשׁ קוֹל:

כִּלָּה מְנִי דוֹב כְּהִתְרַפָּה מִמְּלָאכֶת. חַק בְּמִכְתָּב וַיַּעֲבֶר־קוֹל:

Die durch Unlautres ihre Seel' entweiht,
Wenn reuig sie verlassen Sündigkeit,
O ihrer Wunde sei Dein Heil bereit,
Wenn klagend wird gehört der Hall des Schofar!

ייטב Und theurer Dir vor reichen Opferbränden,
Wohlduftender denn alle Altarspenden
Sei Dir der Tag, an dem zu Dir sich wenden
Die Deinen, neu verjüngt durch Hall des Schofar.

Der Sünden Schling' und Fallstrick sei verbannt;
Der Kläger, der uns zeiht, — ihn decke Schand'!
Und lieb Dir sei das Herz, Dir zugewandt
In neuer Schöne, durch den Hall des Schofar.

כעת Wenn Schofars Töne laut erklingend hallen,
Erdröhnt durchs Thal weithin das mächt'ge Schallen,
Einsinkend Städte in den Boden fallen.
So mächtig braust daher der Hall des Schofar.

Der Sünder Brut erzittert angsterregt,
Das Herz vor Schreck und Schauer ihnen schlägt,
Wenn mächtig schmetternd sie hat aufgeregt
Der schauervolle Ton, der Hall des Schofar.

לקולו Wenn einst vernommen wird der helle Klang,
Entsetzen dann in alle Räume drang;
Wie Sturmeswehn erfaßt's die Völker bang,
Wenn Er heranstürmt mit dem Hall des Schofar.

(Am Sabbath.)

טהור Der Lautre hin ob Bergeskuppen eilt
Und auf Morijahs [1]) heil'ger Zinne weilt.
Aus seiner Ruhestatt scholl seine Stimme.

Den holden Sitz hat Sündenschuld entweiht.
Er zog davon! Doch wieder naht die Zeit
Der Rückkehr einst: — so kündet seine Stimme.

יקרתי Ich blieb ihm werth. Auch in der Knechtschaft Leiden
Blieb Er bei mir. Denn nie von mir zu scheiden,
Verhieß Er mir mit seiner Tröstung Stimme [2]).

Er zog hinab mit mir nach Babylon [3]),
Aufstellet Er in Elam [4]) seinen Thron.
Dort hört' ich Leu'ngebrüll, der Schlangen Stimme [5]).

כלה Er wehrt dem Bären [6]), der des Tempels Gründung
Feindselig hemmt, und freudige Verkündung
Läßt Er ergehn, den Ruf von Freundes Stimme [7]).

---

1) Wo der Tempel als feste Stätte der göttlichen Gegenwart stand.
2) „Mit ihm bin Ich in der Bedrängniß!" Ps. 91, 15.
3) Als Nebukadnezar das Volk ins Exil führte.
4) Medien.
5) Die Thiere sind symbolische Bezeichnungen der Weltmächte nach der Vision bei Daniel (Cap. 7). Der „Leu" ist Babel, die „Schlange" das medische Reich.
6) In der angeführten Vision (Dan. Cap. 7) Bild des persischen Reiches.
7) Die Störungen von Seiten feindseliger Völker beseitigte endlich der Erlaß des Darius, der den Tempelbau befahl (Esra 6, 1—13).

לְיֹדְעָיו יוֹשֵׁב. לְאוֹת טוֹב יִתְחַשֵּׁב. לְעֵת יִתְיַשֵּׁב. בְּקוֹל טַעַם שׁוֹפָר:

מוֹאֲסָיו לְהַבְקִיעַ. בּוֹגְדָיו לְקַעְקֵעַ. מֹרְדָיו לְהַשְׁקִיעַ. בְּקוֹל חִזּוּק שׁוֹפָר:

מַאֲרִיךְ בִּתְקִיעָה. מְקַצֵּר בִּתְבָקִיעָה. מֵרִיעַ וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שִׁלּוּשׁ שׁוֹפָר:

נוֹתֵן אֵימוֹת. מַחְפִּיז אֻמּוֹת. נָסוּ נוֹאֲמוֹת. מִקּוֹל בּוֹךְ שׁוֹפָר:

נוֹתֵץ חוֹמוֹת. מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת. נוֹהֵם כְּהֵמוֹת. קוֹל שַׁאַג שׁוֹפָר:

סוֹדוֹ כְּגִלָּה. בְּסִין לִסְגֻלָּה. סִיֵּם מְגִלָּה. בְּקוֹל הִלּוּךְ שׁוֹפָר:

(Am Sabbath.)

כָּבַשׁ לִי אַרְבָּעָה רָאשֵׁי נָמֵר. וְגַם אֲנִי בְּהוֹדָיוֹת סֶלָה אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל:

לְחַיַּת קָנֶה אוֹ מָבַר אָרֶץ. מִי־לִי בַשָּׁמַיִם אוֹ הֵרִימָה קוֹל:

לֵאלֹהֵי יִשְׁעִי מִשִּׁנֵּי בַרְזֶל שִׁוַּעְתִּי. וּמֵרֶגֶל עַבְטִיט הִצְרַחְתִּי בְקוֹל:

מִדַּת קִצִּי לֹא הוֹדִיעַנִי. מָתַי בְּאַרְצִי תּוֹר יַשְׁמִיעַ קוֹל:

מִיֹּדְעֵי סֵפֶר חָתַם קִצִּי. לְבַל דַּעַת צוֹפַי עֵת יִשְׂאוּ קוֹל:

Doch seinen Freunden gilt's als Gnadenzeichen,
Es kündet an den ewig Gnadenreichen,
Dem Alle willig dann die Krone reichen,
Wenn mahnend ruft und lehrend Hall des Schofar.

מואסיו Der Sturz der Gottverächter ist genaht,
Gemähet wird der Frevler üpp'ge Saat,
Versenkt Abtrünnigkeit, gestraft Verrath,
Wenn mächtig dröhnt der laute Hall des Schofar [1]).

Es schallt sein Ton zuerst aushallend lang;
Er bricht sich stöhnend, wie im Schmerzensdrang;
Dann hell aufschmetternd wird gehört sein Klang.
So dreifach wird vernommen Hall des Schofar [2]).

נותן Weithin verbreitet Grau'n und Schreck sein Klang;
Nationen beben vor Entsetzen bang.
„O fliehet, flüchtet!" ruft es, weil erklang
Verwirrend, sinnbetäubend Hall des Schofar.

Die stolzen Mauern bringet er zum Fall [3]),
Das Kampfgewühl wird enden einst sein Hall,
Wenn sie erbrausen wird wie Meeresschwall,
Die mächtig dröhnende Gewalt des Schofar.

סודו Als sein Geheimniß denen Er vertraut,
Die Er gehegt, sein Eigenthum, so traut,
Am Sinai, — der Offenbarung Laut
Beschlossen ward mit mächt'gem Hall des Schofar.

1) In den prophetischen Schilderungen der Erlösung und des zukünftigen Weltgerichtes erscheint der Schofar.
2) Mit Bezug auf die üblichen drei Formen des Schofarhalles: תקיעה, שברים, תרועה.
3) Wie bei der Eroberung von Jericho (Jos. 6, 20).

(Am Sabbath.)

Er beugte die vier Pardelköpfe [1]) nieder.
Und jauchzend klangen ihm des Dankes Lieder,
Erschallen ließ ich jubelnd meine Stimme. —

לחית Dem Thier des Schilfes [2]) liefert Er das Land.
Es fragt, zum Himmel frech emporgewandt:
„Wen hab' ich dort?" mit frevlen Hohnes Stimme.

Zermalmet von des Grausen Eisenzähnen [3]),
Zerstampft von seinem Fuß, ließ ich ertönen
Zu meines Heiles Gott Wehrufes Stimme.

מרת Die Zeit, wann naht das Heil, hüllt Gott in Schweigen.
Nicht that Er kund, wann sich die Turtel [4]) zeigen
Wird wieder, kündend Heil mit ihrer Stimme.

Versiegelt hat Er der Erlösung Stunde;
Auch meinen Sehern gab Er nicht die Kunde,
Wann wieder sie erheben ihre Stimme.

1) Die vier Diadochen, denen Alexanders des Großen Reich zufiel. S. Raschi zu Dan. 7, 6.
2) Das große römische Weltreich. S. meine „Beiträge zur Sprach- und Alterthumsforschung" II. S. 139.
3) Dan. 7, 19: „— Das vierte Thier . . . furchtbar und gewaltig und von übermächtiger Stärke, und Eisenzähne hatte es und eherne Klauen, fraß und zertrat Alles" u. s. w.
4) Die Frühlingsvorbotin. Hohes Lied 2, 12: „Die Stimme der Turtel wird vernommen in unserem Lande" wird auf den Heilboten Moscheh gedeutet, der den Lenz der Erlösung nach dem Winter der Frohn in Mizrajims Knechtschaft verkündete. Die symbolische Wendung der Stelle ist hier festgehalten.

סוֹד יוֹם גְּאֻלָּה. כְּחָשְׂפוֹ לַדְּגוּלָה. שָׂשׂוֹן וְגִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ שׁוֹפָר:

עָשׂוֹר דּוֹחֶה. עֹנֶג מַדְּחֶה. עֲבֵרוֹת מַמְחֶה. בְּקוֹל צֶרַח שׁוֹפָר:

עֲוֹנוֹת מֹחֶה. עַבְדוּת מְאַחֶה. עֲבֹדוֹת מַנְחֶה. קוֹל חִצּוּר שׁוֹפָר:

פַּגֵּר וְהַסְעֵר. מַמְלְכוּת שָׂעַר. פִּשְׁעָהּ תָּעִיר. בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר:

פִּתְחֵי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר. פַּחַד רַב וְצָעִיר. מִקּוֹל הֶמְיַת שׁוֹפָר:

(Am Sabbath.)

נָא הַבֵּט וּרְאֵה עָנְיִי וּמְרוּדִי. אֵין לִי מַכִּיר לְמִי אֶשָּׂא קוֹל:

גֶּנֶצַח אֲקַוֶּה. כִּי לֹא יִפֹּל דָּבָר. מִמַּקְשִׁיבֵי דְּמָמָה וָקוֹל:

שׂוֹשׂ יָשִׂישׂ לִבִּי בְּקִרְבִּי. בְּשָׁמְעִי דוֹדִי דוֹפֵק עַל־־ פְּתָחַי קוֹל:

ח׳ סֶלָה יְשִׂימֵנִי כַּחוֹתָם עַל־לֵב. כְּאָז תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרַרְנִי בְּקוֹל:

עִלִּיתַנִי אֵל עַל־כָּל־בָּנוֹת. כִּי בַּעֲבוּרִי בְּחוֹרֵב תַּתָּה קוֹל:

עַל־־כָּל־־אֱלֹהִים מְאֹד נַתְעַלֵּיתָ. נֶצַח תִּתְעַלֶּה בִּתְרוּעַת קוֹל:

Wenn Er das Siegel wird der Zukunft lösen,
Sein Volk, deß Wimpel hoch weht, zu erlösen, —
Zu freud'ger Lust, zur Wendung all des Bösen
Läßt Er ertönen dann den Hall des Schofar.

עשור Am Tag der Sühne, ernster Buß' geweiht [1]),
Am Sabbathtag, der heil'gen Muße Zeit,
Um wegzuspülen Sünde stets bereit,
Wird er vernommen laut, der Hall des Schofar.

Dem Sünd'gen bringt er heil'gen Gottesfrieden,
Verbrüdert was das Leben schroff geschieden,
Er bietet Rast dem von der Arbeit Müden,
Wenn schmetternd er erklingt, der Hall des Schofar.

פגר O stürz' es hin, fortstürm's mit Deinen Winden,
Das trotz'ge Reich, die stolze Burg der Sünden [2])!
Aufwühle seine Schuld aus tiefen Gründen
Mit dem gewaltig lauten Hall des Schofar!

Stürm' ihre Pforten mit des Zorns Gewittern,
Laß sie versinken, sie zu Staub verwittern
Und Klein und Groß in ihr in Angst erzittern
Beim mächt'gen Brausen, bei dem Hall des Schofar!

1) Am Versöhnungstage des Jobeljahres soll der Hall des Schofar dem Armen den Wiederbesitz seiner Grundstücke und dem Knechte seine Freiheit ankündigen (3. M. 25, 9 f.).
2) Vgl. S. 125, Anm. 2.

(Am Sabbath.)

נא O sieh mein Leid, ins Elend mich verbannt!
Hier Alles fremd, kein Mensch, dem ich bekannt,
Zu dem ich flehend sende meine Stimme!

Kein Wort — ich weiß es — fällt [1]), das Du vertraut
Den Boten, die gehorcht dem leisen Laut,
Mit dem zu ihnen redet' Deine Stimme.

שוש Ja, jubeln werd' ich, wenn, mir neu vereint,
An meine Thüre klopfen wird der Freund [2]),
Wenn ich vernehme seine holde Stimme.

O wie den Siegelring mög' Er mich tragen
An seinem Herzen [3]), wie in jenen Tagen,
Da mich erkor der Weckruf seiner Stimme [4]).

עליתני Ob alle Töchter [5]) hast Du mich erhöht.
Um meinetwillen ja Dein Ruf ergeht,
Am Choreb dort erschallte Deine Stimme!

Ob alle Götter bist Du, Gott, erhoben.
Mein Preisgesang soll Dich auf ewig loben;
Für ewig jubeln soll Dir meine Stimme.

1) Alles durch die Propheten verheißene Heil wird sicher eintreffen.
2) Nach dem Hohen Liede (5, 2), wo der Freund — d. i. nach der symbolischen Auslegung: Gott — an die Thüre klopft und um Eingang bittet; hier: wie Er in neuer Huld Israel sich zuwendet.
3) Hoh. L. 8, 6: „O trage mich wie den Siegelring auf Deinem Herzen!“
4) Die mächtigen Donnerstimmen bei der Offenbarung am Sinai.
5) Die Nationen der Welt (H. L. 2, 2).

צִיּוּן רֶמֶז אוֹת. שׁוֹפָרוֹת שְׁלשׁ מֵאוֹת. צְוָחָה בְּמִדְיַן דְּאוֹת. בְּקוֹל שִׁתּוּף שׁוֹפָר:

צִפְצְפוּ צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ פְּלָאוֹת. צוּר כְּעָשׁ נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עָרֵב שׁוֹפָר:

*קוֹל חֲלוּשָׁה. בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה. קוֹלוֹת מַתַּן שְׁלשָׁה. קוֹלוֹת כְּנִתְּנוּ בַּשּׁוֹפָר:

*קֶרֶן מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֶכֶר אֲשַׁלְּשָׁה. קְרוֹא עוֹד שְׁלשָׁה. בְּקוֹל עִתּוּד שׁוֹפָר:

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

פָּעָה מִמִּדְבָּר צִפּוֹר מִמִּצְרַיִם. וְיוֹנָה הִשְׁמִיעָה מֵאַשּׁוּר קוֹל:

פְּקֹד צִפּוֹר בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלֶם. תְּקַע לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק לָמוֹ בְּקוֹל:

צוּר חֻקִּים מֶנִּי. לְבַל יָעֻפוּ כְּנֶשֶׁר. לְבַל יְכֻנְּפוּ מַשְׁמִיעֵי קוֹל:

צְרוּפָה אֲלַמֵּד. וְעֵינַי לְמוֹרַי. כְּאָז צִיר מְדַבֵּר. וְאֵל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל:

קָרַב קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט. קָם מֵלִיץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן בְּקוֹל:

קַדֵּשׁ חֹדֶשׁ. וְהוּכַן מוֹעֵד. וְאֶתְקַע בַּשּׁוֹפָר. וַיַּעֲנֶה־לִּי בְּקוֹל:

צירן O laß ihr Loos dereinst dem Midjans gleichen:
Dreihundert der Posaunen waren Zeichen
Zum Ruf der Angst, für Schrecken, grausen, bleichen,
Vermählet mit dem lauten Hall des Schofar [1]).

Und lauten Jubel stimmt' an seine Schaar,
Da sie die mächt'gen Wunder ward gewahr,
Wie sich der Herr gezeiget offenbar,
Und mild erklang damals der Hall des Schofar.

קול Und leise dumpfes Stöhnen ward vernommen:
Aufseufzt die Erd' in Schrecken bang beklommen,
Als Er sein dreifach Wort [2]) ertheilt zum Frommen
Und laut erhallete der Ton des Schofar.

Des Widders Horn, des an Bedeutung reichen,
Lass' dreifach heut erschallen ich als Zeichen.
Den Tönen wird dreifacher Tonhall gleichen,
Wenn einst in Zukunft dröhnt der Hall vom Schofar.

---

1) Sieg Jisraels über Midjan unter der Leitung des Gid'on. Richt. 7, 16—22.
2) „Thorah, Propheten, heilige Schriften," die den Inbegriff der göttlichen Offenbarung bilden und in dem am Sinai zunächst Offenbarten als in ihrer Wurzel enthalten sind. Die Stelle spielt auf Talm. Sabb. Fol. 88a an, wo die Lehre אוריאן תליתאי heißt.

(Am Sabbath.)

פעה Das Vöglein rief, das in der Wüste irrt',
Aus Haft befreit [1]), Dir zu; die Taube [2]) girrt'
Aus Aschur Dir mit heißen Sehnens Stimme [3]).

O such' es auf, das Vöglein, Dir vertraut,
Und Deine stumme Taube! — Schofars Laut
Laß hallen und den Lockruf Deiner Stimme [4])!

צור Wahr' ewig mir Dein Wort, laß nicht entschwinden
Es mir im Flug; erhalte die verkünden
Der ew'gen Lehre Wort mit frommer Stimme!

Wie will ich gern Dein lauter Wort erlernen,
Von meinen Lehrern nicht den Blick entfernen,
Wie einst Dein Herold [5]), treu, horcht' Deiner Stimme!

קרב Das Ende naht, der Tag für das Gericht;
Aufsteht der Anwalt, der zum Heile spricht:
Um Gnade flehend hebt er seine Stimme.

Der Mond ist angesetzt, die Zeit bestimmt;
Des Schofars Hall Er dann von mir vernimmt,
Antworten wird mir Er mit seiner Stimme.

---

1) Jisrael nach der Erlösung aus Aegypten. Die Bezeichnung ist Ps. 84, 4 entlehnt: „Auch der Vogel fand seine Stätte": den (in der Wüste) Herumirrenden ist eine Heimath gewährt.
2) Bezeichnung für Jisrael nach Hohelied 2, 14; 5, 2; 6, 9.
3) Nach Hoschea 11, 11.
4) Secharjah 10, 8: „Ich will sie locken und versammeln, denn Ich habe sie erlöst."
5) Moscheh.

רָחַשְׁתִּי לַעֲלִיּוֹת. וְעֵינַי תְּלוּיוֹת. רְאוֹת כִּנּוּס גָּלֻיּוֹת.
בְּקוֹל גָּדֵל שׁוֹפָר:

רְבִיעִית חַיּוֹת. לִיקוֹד לְהָיוֹת. רֶשֶׁף שַׁלְהֲבִיּוֹת.
בְּקוֹל לַהַב שׁוֹפָר:

*שֵׁנָה תְּעוֹרֵר. לְשַׁלֵּם גְּמוּל לַצּוֹרֵר. שְׁאוֹנוֹ תְּפוֹרֵר.
בְּקוֹל גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר:

שׁוֹשָׁן תַּדְרֵר. גְּאֻלָּה תְּבָרֵר. *שׁוֹכְנִים תְּזוֹרֵר. בְּקוֹל
הֶעָרַת שׁוֹפָר:

---

*) עיין באר מיכל בסוף הסדר.

(Am Sabbath.)

רֶגֶשׁ מִקֶּבֶר. צְוָחָה מִסֶּלַע. בְּתֵת יְבֵשֵׁי עֶצֶם מֵעָפָר
קוֹל:

רְאוּ נֵס בֶּהָרִים. וְקוֹל שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ הֶגֶן
מִדְּמוּמֵי קוֹל:

שֶׁגֶּג לֵב הוּתַל עוֹד בַּל יַטֶּנּוּ. בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן
מִשְּׁמוֹעַ קוֹל:

שׁוֹבֵב לִי כְּקֶדֶם דָּת מוֹרָשָׁה. אֲשֶׁר בָּהּ עִלַּפְתַּנִי
בְּלַפִּידִים וָקוֹל:

תְּבוּנָה הֵפִיק אִישׁ נְבוֹן דָּבָר. וְחַק נֹעַם זְמִירוֹת
בִּנְעִימוֹת קוֹל:

תְּהִלָּה יִתְּנוּ אָז לְכֹל הִשְׁמִיעַ. לָאֵל מוֹשֵׁל בַּכֹּל
יַמְתִּיקוּ בְקוֹל:

רחשתי Empor zu Deinen Höh'n schau' ich voll Bangen,
Sehnsüchtig meine Augen an Dir hangen,
Zu sehn, wie die Zerstreuten heim gelangen,
Geeinet durch den mächt'gen Ton des Schofar.

Das vierte Reich[1]), das schaute Dein Prophet,
In heller Gluth, in lichter Flamme steht,
Im Brande wird es von der Welt verweht,
Wenn flammend, feuersprühend hallt der Schofar.

שנה Das Strafgericht, das schlummernd schien, erwacht:
Der Feind erfährt dann der Vergeltung Macht;
Gebrochen wird die prahlend eitle Pracht
Bei mächtig tönender Gewalt des Schofar.

Den Deinen wird die Freiheit dann gebracht,
Aufglänzt Erlösung in der Sonnen Pracht,
Aufrüttelst Du was schläft in Todesnacht,
Beim lauten Weckruf, der ertönt vom Schofar.

1) Das römische, in den vom Propheten Daniel geschauten Thieren nach der symbolischen Deutung vorgebildet (s. Dan. 7).

(Am Sabbath.)

רגש Aus Gräbern Dröhnen, von den Höhen Stürmen!
Wenn vom Gebein, auf dem sich Hügel thürmen,
Erschallen wird der längst Entschlafnen Stimme.

Hoch auf den Bergen seht das Banner wehen!
Und mächt'ger Hall des Schofar wird ergehen[1]),
Und laut dann jubelt der Verstummten Stimme.

שגג Nicht wird der Wahn, das Herz bethörend, locken,
Nicht wird er fürder Herz und Ohr verstocken,
Daß es sich trotzig schließt der Mahnung Stimme.

Gieb wieder Deines Wortes Erbbesitz,
Wie einst, als Du mit Deines Glanzes Blitz
Ertheilt es, da mich schreckte Deine Stimme[2]).

תבונה Des Wortes Meister[3]) strömte weise Lehren;
Er ließ in Anmuth Weihelieder hören:
Zu Deinem Preise klang die holde Stimme —

Und rief sie Alle auf, Dein Lob zu preisen.
So wird, Allherrschender! in süßen Weisen
Dir Alles singen mit Begeistrungsstimme.

1) Jes. 18, 3: „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn man das Banner auf Bergen erhebt, werdet ihr sehen, und wenn man in die Posaune stößt, werdet ihr hören."
2) Am Sinai. 3) David.

תְּיַשֵּׁר מֵחֶרְמוֹן. לְרוֹעֵעַ אַרְמוֹן. תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן. בְּקוֹל הֲמוֹן שׁוֹפָר:
ח' תִּצְעַד כִּבִישִׁימוֹן. בְּמַתַּן אָמוֹן. תַּשְׁמִיעַ בְּאַרְמוֹן. קוֹל קוֹרֵא כְּשׁוֹפָר:

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפִלֵּי־טֹהַר: גַּם כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָּ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם

תישר Vom Chermon her wirst Du die Schritte wenden,
Und Esaws Reich wird dann zerschmettert enden,
Und Kühlungshauch in Höllengluth entsenden
Wird laut erbrausend dann der Hall des Schofar.

O schreit' einher, wie in der Wüste dort,
Als Du verkündet Deiner Lehre Wort!
Laß wieder schallen aus dem heil'gen Ort
Die Stimme, rufend wie der Hall des Schofar!

(Am Sabbath.)

תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן. בְּנֵי יָוָן שַׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם בְּקוֹל:
תַּרְעֵם לְבוֹזַי. תִּתְקַע בְּשׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יֵלֶךְ קוֹל: אתה נגלית וכו'.

תחת Vor Zijons Söhnen mußte Jawan [1]) sinken.
Du ließest Deines Blitzes Pfeile blinken,
Und sie verwirrte Deine Schreckensstimme.

Laß Deine Donner meinen Feind zerschmettern!
Dein Schofar halle, und in Südens Wettern
Laß mir erschallen der Erlösung Stimme!

1) Die Syrer im Kampfe mit den Makkabäern.

אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשְׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ. וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֵּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַייָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָיִם: וְנֶאֱמַר. וַייָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהֹוִה בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כִּמְצֻוָּה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָּךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

ותוקעין תשר״ת, ובשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.

היום (Gem. u. V. rb.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.
Heut ins Gericht Gott seine Wesen stellt, —
Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,
Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.
Wenn wir verdient des Vaters mild Erbarmen,
Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֶעֱרַב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל (בשבת זִכְרוֹן) תְּקִיעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר שׁוֹפְרוֹתֵינוּ:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

קו"ח וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן: אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן (עִירְךָ) וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים.

Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:
Empor demüthig unsre Augen sehen,
Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,
Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen
Ist unser Recht vor Dir, o Herr,
O Heiliger, Erhabener!

(Die nächstfolgenden Zeilen werden an vielen Orten am Sabbath nicht gebetet.)

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang! —

ותערב (Gem.) O laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben! O Erbarmer, in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeru-

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
ח' בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

ק' מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

ק' אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנִיּוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

schalajim! Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit! Und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen, wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

(Vorb.) Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

אבינו (Gem.) Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו הש״ץ בקול כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר:

הכהנים מברכין

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

הש״ץ מקרא

יְבָרֶכְךָ יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יי יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי־חָסִיתִי בָךְ:

וכתוב Und verzeichne zu heilvollem Leben alle Genossen Deines Bundes!

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott! Segne uns mit dem in Deiner Thorah geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moscheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und seiner Sprößlinge ist ausgesprochen worden, die Priester, Deine heilige Schaar.

ברוך (Die Priester:) Gelobt sei Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns mit der Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, sein Volk Jisrael in Liebe zu segnen!

Es segne dich — Es segne dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden!

Der Ewige — Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde!

Und behüte dich! — Behüte mich, mein Gott! denn auf Dich vertrau' ich.

כשהכהנים מנגנין **וישמרך** הקהל אומרים ׃

רִבּוֹנוֹ שֶׁל־עוֹלָם. אֲנִי שֶׁלָּךְ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלָּךְ. חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה־הוּא: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה. בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלָי: אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל־יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת־קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן:

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנָיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי־יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וִיחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רבונו של עולם ׃

Es lasse leuchten — Gott begnad' uns und segne uns, lasse leuchten sein Antlitz mit uns! Selah.

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

Zu dir — Zu Dir, Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unsern Gott, bis Er uns begnadigt.

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃
(וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם׃)

יְיָ יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרֹעָם לַבְּקָרִים אַף־
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה׃

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי
אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי׃

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיֹּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם׃

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ׃

שָׁלוֹם שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו׃

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Huld vom Gotte seines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns, auf Dich hoffen wir! — Sei ihr Arm an jeglichem Morgen und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

Und gebe — Und sie sollen meinem Namen den Ausspruch geben über die Kinder Jisrael, und Ich werde sie segnen.

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke und Glanz und Sieg und Majestät, denn Alles im Himmel und auf Erden ist Dein; Dein, Ewiger, die Herrschaft, und Du erhebst Dich über Alles als Haupt.

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen, spricht der Ewige, und Ich heile ihn.

ק' יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חֲסָדֶיךָ וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוֹשֶׁיךָ. שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנוֹתֵינוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקְךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְאוֹת לְטוֹבָה. וְתַצְלִיחֵנִי בִּדְרָכַי וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתְךָ

יהי (Gem.) Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, so wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Priestersegen gesprochen wurde aus dem Munde Aharons und seiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe seiest, wenn ich Dich rufe, und mein brünstig Gebet stets erhörest, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernomen. Und mögest Du mir geben und allen Gliedern meines Hauses unsere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildspendenden Hand, wie Du Nahrung in Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unserem Ahn. Und lasse uns Liebe, Gunst und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns sehen, und vernimm unsere Worte, wenn wir Dich anbeten, wie Du den Josef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunst und wohlgefällig erscheinen ließest vor Dir und Allen, die ihn sahen. Und erweise mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einsicht, all die Worte Deiner Lehre zu verstehen und zu

וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי

(וִימֵי אָבִי וְאִמִּי) (וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי)

בְּטוֹב וּבִנְעִימוֹת בְּרָב-עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אמן:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל-כָּל-עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

(הכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים.

רִבּוֹן הָעוֹלָם. עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ. אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

ח׳ שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für Deinen Dienst, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Glück und Annehmlichkeit, in Lebenskraft und Frieden!

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht, Du bist der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten lassest über uns und über Dein ganzes Volk Jisrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensbesitze!

בְּסֵֽפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶֽיךָ אֲנַֽחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר. כִּי־בִי יִרְבּוּ יָמֶֽיךָ וְיוֹסִֽיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵֽנוּ. אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵֽנוּ בְּסֵֽפֶר הַחַיִּים: כַּכָּתוּב. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּייָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פותחין הארון.

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵֽנוּ:	אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵֽנוּ:	אמן
הַיּוֹם תְּגַדְּלֵֽנוּ:	אמן
הַיּוֹם תִּדְרְשֵֽׁנוּ לְטוֹבָה:	אמן

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns ins Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut o kräftige uns!
Heut o segne uns!
Heut o erhebe uns!
Heut o schaue nach uns zum Heile!

(הַיּוֹם תִּכְתְּבֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים: אמן)
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תִּתְמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ: אמן

סוגרין הארון・

ק׳ כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיָן שָׁלֵם. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר. וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיֹּתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר. וּצְדָקָה תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־

Heut o erhör' unser Flehen!
Heut o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!
Heut o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

כהיום (Gem.) Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig an dem wiederhergestellten Baue, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare: denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. Und es heißt ferner: **Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unsern Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns am Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf**

כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה־לָּנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם:

ח' בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר:
זכר רחמיך יי וחסדיך כי מעולם המה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ

אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

ק' קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי־בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן:

ק' יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

ק' עֶזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit!

ברוך (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, der stiftet den Frieden.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוַּרְיָן עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית רֹבַע (הַקָּב). מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא. רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהִיא. וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חִסַּר אֶחָד מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצֳּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים,

לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ:

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ:

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט:

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ:

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים,

מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת:

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen, und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich

יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום.

tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß Du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

שיר היחוד, שיר הכבוד אונד מזמור של יום זיעהע אם ענדע דעס באנדעס.

בהרבה קהלות נוהגים לומר אחר שיר של יום מזמור פ"א למנצח על הגתית לאסף תמצאהו בסוף הסדר עמוד XXIII.

תפלת מנחה.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא־יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן דֵּין וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא וְשִׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זִיעַ סַגִּיא דִּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ יְקָרָא דַייָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־זֹּאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ

ובא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob! spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten.) Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes, und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld und richtet nicht zu Grunde und wendet so oft seinen Zorn ab und wecket nicht auf seinen ganzen Grimm. — Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil, Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre und uns abgesondert von den Irrgläubigen, und der uns gegeben die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehr-

[1]) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung (Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם. לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּייָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַייָ עֲדֵי־עַד כִּי בְּיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

הש"ץ אומר חצי קדיש.

(Am Sabbath:)

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

furcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und für das Leben der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott! immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertrauet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

(Am Sabbath:)

ואני Ich aber richte mein Gebet zu Dir, Ewiger, zur Zeit der Gnade. O Gott, in der Fülle Deiner Huld, erhöre mich mit der Treue Deines Heils!

בשבת מוציאים ס"ת וקורין בפ' האזינו.

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי:
יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחִי תִּזַּל כַּטַּל אִמְרָתִי כִּשְׂעִירִם עֲלֵי־
דֶשֶׁא וְכִרְבִיבִים עֲלֵי־עֵשֶׂב: כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא הָבוּ
גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: לוי הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ כִּי כָל־דְּרָכָיו
מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא: שִׁחֵת
לוֹ לֹא בָּנָיו מוּמָם דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל: הַלַיהוָה תִּגְמְלוּ־
זֹאת עַם נָבָל וְלֹא חָכָם הֲלוֹא־הוּא אָבִיךָ קָּנֶךָ הוּא
עָשְׂךָ וַיְכֹנְנֶךָ: ישראל זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם בִּינוּ שְׁנוֹת דֹּר־
וָדֹר שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֵּדְךָ זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ־לָךְ: בְּהַנְחֵל עֶלְיוֹן
גּוֹיִם בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם יַצֵּב גְּבֻלֹת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: כִּי חֵלֶק יְהוָה עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ:
יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתֹהוּ יְלֵל יְשִׁמֹן יְסֹבְבֶנְהוּ
יְבוֹנְנֵהוּ יִצְּרֶנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ: כְּנֶשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ עַל־
גּוֹזָלָיו יְרַחֵף יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו יִקָּחֵהוּ יִשָּׂאֵהוּ עַל־אֶבְרָתוֹ:
יְהוָה בָּדָד יַנְחֶנּוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֵכָר:

מגביהין וגוללין ומחזירין ס"ת אל תוך ההיכל והש"ץ אומר ח"ק.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

*אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם, כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר

ק"וח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח' לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.

ק"וח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח' וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

ק"וח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח' לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אֶחָת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטוֹן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כֶּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ. וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (לשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל

מְשֻׁלָּה: (לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְּךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב

ק׳ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד

לְעוֹלָם וָעֶר: וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

הש"ץ חוזר התפלה. אבינו מלכנו, לעיל עמוד 154, (בשבת אין אומרים אבינו מלכנו ולא צדקתך צדק). קדיש שלם.

*עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום.

---

*) Uebersetzung S. 37.

סדר תשליך.

אחר מנחה קודם שקיעת החמה הולכים על שפת נהר שיש בו דגים או אל באר מים חיים ואומרים.

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

שיר היחוד ליום ראשון.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרֹעֶה אֹתִי מֵעוֹדִי:

עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:

בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל־עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:

אֱלֹהֵי מָרוֹם בַּמָּה אֲקַדֵּם. וּבַמָּה אִכַּף לֵאלֹהֵי קֶדֶם:

אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל־עֲצֵי לְבָנוֹן בַּכֹּל עֲרוּכָה:

וְאִם כָּל־בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נְתָחִים עֲרוּכִים עַל־הָעֵצִים.

וְאַף זָוִיּוֹת מִזְבֵּחַ מְבוּסִים. דָּם כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים:

וְכַחוֹל סֹלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי־שָׁמֶן:

וּלְאַזְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל־רָאשֵׁי בְשָׂמִים:

(וְאִלּוּ נֵרוֹת עַל־הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירִים כִּשְׁנֵי הַמְּאֹרֹת:)

(וּכְהַרְרֵי־אֵל לֶחֶם הַפָּנִים. עַל־שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים:)

וְיַיִן כְּמִטַר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:

וְאִלּוּ כָּל־בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. לְוִיִּם מְשׁוֹרְרִים בְּכָנָף רְנָנִים:

וְכָל־עֲצֵי עֵדֶן וְכָל־עֲצֵי יְעָרִים. כִּנּוֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:

וְכָל־בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וְהַכּוֹכָבִים מִמְּסִלּוֹתָם:

וְכָל־הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה כֻלָּהּ. אֵין דֵּי בָּעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה:

הֵן בְּכָל־אֵלֶּה אֵין דֵּי לַעֲבוֹד. וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם אֵל הַכָּבוֹד:

כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבַמֶּה נִכַּף לַאֲדֹנֵינוּ:

אָמְנָם לֹא־יוּכְלוּ כַבְּדֶךָ כָּל־חַי אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:

וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:

וְאֵין לְעַבְדְּךָ כֹּל לְכַבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ:

כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלָי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלָי:

וְרַב שִׁלּוּמִים לְךָ חָיַבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:

וְלֹא חִיַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל־טוֹבָתִי בַּל־עָלֶיךָ:

עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבּוֹא לֹא גְמַלְתִּיךָ:

אִם־אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה (נָא) כְמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפֹרוֹת לָמוֹ:

וּמָה־אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלָּךְ. לְךָ שָׁמַיִם אַף־אֶרֶץ לָךְ:
יַמִּים וְכָל־אֲשֶׁר־בָּם בְּיָדֶךָ. וְכֻלָּם יְשַׂבְּעוּן מִיָּדֶךָ:
וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ. וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ. וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ:
וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה. כִּי לֹא־בָאנוּ אֶל־הַמְּנוּחָה:
וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טֻמְאָה. וַאֲנַחְנוּ עַל־אֲדָמָה טְמֵאָה:
שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אֲמָרֶיךָ. וַאֲנִי בָאתִי כִּדְבָרֶיךָ:
כִּי כָתוּב לֹא עַל־זְבָחֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ:
עַל־דְּבַר זֶבַח וְעוֹלֹתֵיכֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם:
מַה־שָּׁאַלְתִּי וּמַה־דָּרַשְׁתִּי מִמְּךָ כִּי אִם־לְיִרְאָה אֹתִי:
לַעֲבֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב. הִנֵּה שְׁמֹעַ מִזֶּבַח טוֹב.
וְלֵב נִשְׁבָּר מִמִּנְחָה טְהוֹרָה. זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה:
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ. חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ:
מִזְבֵּחַ אֶבְנֶה בְּשִׁבְרוֹן לִבִּי. וַאֲשַׁבְּרָה אַף־רוּחִי בְקִרְבִּי:
רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת־רוּם עֵינָי. וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי:
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ. יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחֶךָ:
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדִיוֹתֶיךָ. וַאֲסַפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ:
אֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה. אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבֵּרָה:
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה. הֲיָכֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה:
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתוֹ:
חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמֹהוּ. שַׂגִּיא כֹחַ לֹא־מְצָאנֻהוּ:
עֹשֶׂה גְדֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת. גָּדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת:
עַד־אֵין מִסְפָּר וְעַד־אֵין חֵקֶר. וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְאֵי־זֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ:
חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יְדָעֶךָ. וְאֵי־זֶה שֶׁבַח אֲשֶׁר יְצִיעֶךָ:
גַּם מְשָׁרְתֶיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכָל־חַכְמֵי־לֵב לֹא מְצָאוּךָ:

אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׁבְחֶךָ. וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֶךָ:
וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ שְׁבָחוֹת רְאוּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ:
עַל־כֵּן תְּבֹרַךְ כָּרָאוּי לָךְ. כְּפִי קָדְשְׁךָ כְּבוֹדְךָ וְגָדְלָךְ.
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל־אֱיָלוּתָם. כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם:
יוֹדוּ פִּלְאֲךָ הַשָּׁמַיִם. וְיַאַדִּירוּךָ קוֹלוֹת מַיִם:
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל־הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל־מַלְכֵי־אָרֶץ:
אַף יוֹדוּךָ כָּל־הָעַמִּים. וִישַׁבְּחוּךָ כָּל־הָאֻמִּים:
כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב עֲבָדֶיךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ:
אֶת־שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

כרוך אתה יחיד ומיוחד ה׳ אחד ושמו אחד:

ליום שני.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ:
דַּרְכֵי שִׁבְחֲךָ קְצָתָם אֲסַפְּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה־נּוֹרָא אֹמְרָה:
אֵין אֱלֹהִים עֲרֹךְ כַּסֵּפֶר. אַגִּידָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תְקָצֶה:
וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ. בִּצְבָאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יָדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל־אֲשֶׁר לֹא אֵדָע:
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַחְשְׁבְנוֹתוֹ.
אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא־נֶאֶמְנָה אֶת־אֵל רוּחוֹ:
יְבֻלַּע כִּי לֹא יָדַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ:
וְעָמְדִי לֹא־כֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא־אֶתֵּן לַחֲטֹא וְחִכִּי:
אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל אֵל:
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים:

וְאָמַרְתָּ עַם־זוּ יָצַרְתִּי לִי יְסַפְּרוּ שִׁמִי וּתְהִלָּתִי:

בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת־אֹתֹתַי:

וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל־כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אֶדְרוֹשׁ מֵעַל־סֵפֶר:

תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ:

וַאֲבָרֶכְךָ בְּכָל־עִנְיָנַי. וּבְכָל־לִבִּי אוֹדֶה אֶת־אֲדֹנָי:

גַּם בִּגְרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת־פִּי אֲמַלֵּא תְהִלָּתֶךָ:

כִּי פִּי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל־הַיּוֹם אֶת־תִּפְאַרְתֶּךָ:

(וְאֹמְרָה נָּא עֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ:)

וְאַזְכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ. חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ:

יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל אַתָּה. עַל־כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ:

כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם אֱלִילִים אִלְּמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם:

הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים. וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים:

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלָּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ:

דּוֹרְשִׁים בְּכָל־לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ. וְקָרוֹב יְיָ אֶל־עַם קְרוֹבוֹ:

הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנָחְנוּ:

עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ. כִּי דֹרְשֶׁיךָ לֹא־עָזַבְתָּ:

וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

עַד אַתָּה בְּךָ וּבִכְבוֹדֶךָ. וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ:

אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל־הָאָרֶץ:

וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחֲרוּ אוֹתְךָ לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לְזָר אִתָּךְ:

גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ נַעֲבֹד כְּבֵן אָב וּנְכַבְּדֶךָ:

וְהִנְנוּ עַל יִחוּדֶךָ יוֹמָם וָלַיְלָה עֵדֶיךָ.

בְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ. שֶׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ עֵדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:

אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:

אֵין קֵצֶה אֶל־גַּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מְדּוֹתֶיךָ:

אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה. עַל־כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:

אֵין צַד וָצֶלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יְמַצְּעוּךָ:

(אֵין פֵּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:)

אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:

וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל־מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדַע

מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אָתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:

אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:

אַתָּה מֵמִית וְאֶת־כֹּל תְּכַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל־יְדֵי נְבִיאֲךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ:

וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מֵתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם אָתָּה:

מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:

מָוֶת וּמַדְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:

הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אָתָּה. מֵאֲשֶׁר כְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:

וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְגַּנֶּה:

חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:

לֹא יָחֻלוּ זִקְנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:

וְלֹא־חָלוּ בְךָ שִׂמְחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן נוֹצָר וְכָל־דְּבַר קֶצֶב:

כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם. אַף לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל־נֶשֶׁם:

כָּל־הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבָּתָם. אֶל־רֵאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם:

כִּי הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:

וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעַצְמֶךָ:

עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְמִסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:
כִּי טֶרֶם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר־הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל־הַיְצוּרִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד־סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם:
אַתָּה בְרָאתָם וּלְבָבְךָ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:
כִּי אֶת־הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל־גּוֹי וְעַל־אָדָם יָחַד. עַל־כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל־הַקּוֹלוֹת. זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל־הַתְּפִלּוֹת:
אַף תָּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל־לִבְבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ:
אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֹדֶף וּמִבְּלִי חֹסֶר:
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכְבַּד:
כָּל־אֲשֶׁר תַּחְפֹּץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת:
יְכָלְתְּ יָהּ בְּחֶפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יָהּ לֹא אֲחֵרָה:
אֵין דְּבַר סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעֲבָרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד דְּרָכֶיךָ. אֶל־עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:

וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֶךָ. דְּבַר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֶךָ:

כִּי לְךָ כָּל־סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל־לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה:

כְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מִמֶּנּוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:

בְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה:

בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין בּוֹ רְוָחוֹת. אֵין לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:

לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דֵעוֹ. לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:

אֲגוּדִים אֲחוֹרִים תָּוֶךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ. פֶּה וָלֵב אֲבָלוֹם מִדְּרוֹשׁ וּמֵחֲרוֹשׁ:

גֹּבַהּ וְעֹמֶק נְעוּצִים כְּסוֹבֵב. חֲכַם־לֵב וְנָבוֹן לֹא יְלֻבֵּב:

סוֹבֵב הַכֹּל וּמָלֵא אֶת־כֹּל. וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַכֹּל:

אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ לְךָ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:

אֵין מַרְאֶה וָגַב לְאַחוּדֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעֹצֶם יִחוּדֶךָ:

אֵין בְּתָוֶךְ מִמְּךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ נֶחְדָּל:

וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רֵק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:

מִקְרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא זְמָן וַעֲרָעַי וְלֹא כָּל־שִׁמְצָה:

כָּל־זְמָן וְכָל־עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם:

כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אֹתָךְ:

כְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ. כִּגְדֻלָּתְךָ תְּבוּנָתֶךָ:

חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ:

זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין מְזִמָּה:

חִלַּקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:

מִבַּלְעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֶזְרָה:

אֵין נִכְבָּד כִּי אִם־כְּבֵדְתוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם־גִּדַּלְתּוֹ:

כָּל־יְקָר וְכָל־טוּב מִיָּדֶךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֲסָדֶיךָ:

אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ:

אֵין עוֹד זוּלַת הֲוָיוֹתֶיךָ. חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ:

וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מִלֵּאתָ:

לֹא לְחָצוּךְ וְלֹא הִטּוּךְ יְצוּרֶיךָ אַף לֹא מְעַטּוּךְ:
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְהַלְתָּ. מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ:
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמָּיִם.
לֹא קְרָבוּךְ וְלֹא רְחָקוּךְ. כִּי כָל־קִירוֹת לֹא יְחַלְּקוּךְ:
וְרֶם מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָּ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יְהַדְּפֶךָּ:
אַף כָּל־טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָּ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרְפֶךָּ:
לַהֲוָיָתְךָ אֵין חֶסְרוֹן. וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתְרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חָסֵר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹדַעְתָּ. נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הָעֵידוֹתָ.
שֶׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל. שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי.

אֲרוֹמֵם אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלִי. אַנְוֶה אֱלֹהֵי צוּרִי וְגֹאֲלִי:
אֲיַחֵד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּכָל־יוֹם פַּעֲמָיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא בְּרָאָנוּ. אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכֻלָּנוּ:
אֲדֹנֵינוּ אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ. מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
אֵין כָּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא. לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיַּי. עָלָיו תְּלוּיִם כָּל־מַאֲוַיַּי:
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים. לֹא יָכִילוּ זַעְמוֹ גּוֹיִם (וְאִיִּים):
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים. אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:
אֱלוֹהַּ עֹשִׂי אִישִׁי וּבַעְלִי. אַלּוּף נְעוּרַי שֹׁמְרִי וְצִלִּי:
בּוֹרֵא כֹל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל. בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר. מִמְּךָ מְזִמָּה לֹא־יִבָּצֵר:
גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל־גֵּאִים. עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים:

גִּבּוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרֹץ בְּעֶבְרָה. מֵהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:

גָּבֹהַּ כָּל־אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוֹשֵׂא. וּגְדָל־כֹּחַ גְּדֹלוֹת עוֹשֶׂה:

גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בִּגְבוּרָה. אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא:

דּוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְבָבָה. אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדֹשִׁים רַבָּה:

דַּיָּן יָתִב כְּעַתִּיק יוֹמִין. וּצְבָאוֹ עַל־שְׂמֹאל וְעַל־יָמִין:

הֲדָרוֹ וְהוֹדוֹ עַל־בְּנֵי עֲבָדָיו. הָדוּר הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו:

הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־ בָּשָׂר שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל:

וַדַּאי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

(וַאֲשֶׁר־חֶרֶב גַּאֲוָתֵנוּ. לְהִלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ:)

זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשֹׁנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹל לוֹ אֶלֶף שָׁנִים:

זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרָת יָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ:

חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל:

חֵי הָעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי. חֲכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי:

טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד דֵּעָה. טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרָעָה:

יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ:

יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפִירֶנָּה. וַיַּחְתֹּךְ וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה:

(יָפֶה דּוֹדִי יָפְיוֹ וְטוּבוֹ יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ:)

כַּגִּבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת:

(כְּנֶשֶׁר עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים נָשָׂא עֲבָדָיו וְיִשֵּׁר הֲדוּרִים:)

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שָׁחַל. כְּרָקָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כְּנָחַל:)

(כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:)

כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל:

(כְּאֶרֶז בָּחוּר בִּגְדֻלָּתוֹ. כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עַנְוְתָנוּתוֹ:)

(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עֹז אַהֲבָתוֹ. עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:)

(כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר. כֵּן דּוֹדִי עִם יֹשְׁבֵי שָׁעַר:)

(כַּבִּיר כֹּחַ לִמְרַגְּזֵי אֵל נֹקֵם וְכַשַּׁל הוּא לְיִשְׂרָאֵל:)

(כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי:)

(כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֶנּוּ. הֶאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ:)

(כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהֹם. אַל־יִהְיֶה כְּגֵר וּכְאִישׁ נִדְהָם:)

(כְּרֹעֶה גִּבּוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל:)

(כְּגִבּוֹר אֵין אֱיָל וּכְאוֹרֵחַ נָם וּבוֹרֵחַ מַר צוֹרֵחַ:)

(כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹזְבָיו. כְּרָקָב גַּם כָּעָשׁ לְאוֹיְבָיו:)

(כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנֹקֶף זָיִת:)

(כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן:)

(כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבֵקִים בּוֹ:)

(כְּנֶשֶׁר יְרַחֵף עַל־גּוֹזָלָיו. וּבְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו:)

כְּצִפֳּרִים עַל־עִירוֹ יָגֵן. וּבְצֵל כְּנָפָיו רְנָנוֹת נְנַגֵּן:

(לְבַדּוֹ (יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת עֹשֶׂה אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:)

לִצְבִי וְעֹפֶר דּוֹמֶה דוֹדִי. כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:

לִפְנֵי עַמּוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים. וַיִּנַשְּׂאֵם עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים:

לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לְבָבִי. כָּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי:

(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת עֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:)

מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת־מְקוֹמֶךָ:

מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:

מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מִגְדַּל־עֹז שֵׁם יְיָ מְנוּסִי:

מֶלֶךְ־יַעֲקֹב מִשְׂגָּב לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:

מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מִשְׁעָן יְהִי לִי. מִבְטָח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:

מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתֶךָ. בְּכָל־דּוֹר וָדֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה. הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָדְךָ לֹא קָצָרָה:

מְקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל. לֹא אֶעֱזֹב כִּי מָעֻזִּי אֵל:

מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה. לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה:

מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז־לוֹ בוֹ:

נֹכַר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:

נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ. לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל־חוֹכֵי לוֹ:

נֵצַח יְשֻׁרוּן הָאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן:

נִפְלָא עַל כָּל־הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל־הַנִּשָּׂאִים:

נִקְדָּשׁ וְנֶעֱרָץ אֱלֹהֵי קְדֹשִׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נִסִּי:

נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵמָה. לְצָרָיו לְאֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:

נֵרִי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי וְנֵר־לְרַגְלִי דְבָרוֹ:

סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנֹשֵׂא פִשְׁעִי:

שָׂהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי. סוֹלֵחַ וְסוֹבֵל סַעֲדִי וְשִׂבְרִי:

סַלְעֵנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ:

עִזּוּז וְגִבּוֹר עֻזִּי וְעֶזְרִי. עֶלְיוֹן עֹז לִי אֵל יְהִי עֵרִי:

עִיר וְקַדִּישׁ שָׁת סְבִיבָיו סֵתֶר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:

עֵד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאֹיְבָיו. שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו:

פָּדָה אֶת־אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:

פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ עַל־צָרֵי בְּנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:

פֹּעַל וְחֹקֵר וְדֹרֵשׁ וּבֹדֵק כָּל־לְבָבוֹת לוֹ אֵתָן־צֶדֶק:

צְרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר. נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר:

צַח וְאָדוֹם הוֹד בִּצְבָאָיו אוֹת. עַל־כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת:

צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים. אֶבְטַח עֲדֵי־עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:

צְבָא הַשָּׁמַיִם מִשְׁתַּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:

קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. כְּתוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשַׁלְּשׁוֹת:

קַיָּם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרָא דְאַרְעָא וּמָרָא דִשְׁמַיָּא:

קוֹנִי מְרַחֵם מְקַנֵּא לְשֹׂנְאָיו. קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקֹרְאָיו:

רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת־כֹּל רוֹאֶה. כִּי־רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:

רֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסַר כֹּל. וְרַב־כֹּחַ וְרַב־חֶסֶד לַכֹּל:

רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:

רֵעִי כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים. מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:

רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה־אֵל שֹׁכֵן עַד:

שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל־דָּר וְדָר. לָהּ אֲנָא מְשַׁבַּח וּמְרוֹמֵם וּמְהַדָּר:

שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבֹהִים:

שַׂגִּיא כֹחַ לֹא־מְצָאנֻהוּ. יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ:

שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל־חֲסִידָיו שָׁלוֹם:

שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. תּוֹעֲפֹת רְאֵם לוֹ כִּכְפִיר וּכְאַרְיֵה:

שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי. הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:

תְּתַמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים. הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת הָרֹעִים (נ״א רֵעִים):

תִּתְחַסָּד תִּתָּבָר עִמָּם. וְעִם עִקְּשִׁים תִּתַּפָּל לְהֻמָּם:

תָּמִים דַּרְכְּךָ תַּקִּיף מִכֹּל. תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כֹּל:

תּוֹחַלְתִּי וְשִׂבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:

תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי. מְמְעֵי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:

תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל־הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

ליום חמישי.

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה. נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בוֹרֵא:

מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וְרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ:

לֹא לְמַדּוּךָ חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֱבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:

לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדֶּךָ וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:

וְלֹא־תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים:

וְכָבוֹד וְגַם כָּל־יְקָר מֵאִתָּךְ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:

אַתָּה תָעִיד בְּיִחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:

אֱלֹהֵינוּ עַל־יִחוּדְךָ אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:

לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ. וּבִמְלַאכְתְּךָ אֵין זָר עִמָּךְ:

לא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לָמַדְתָּ   בְּחַדָּשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נְבֻנוֹת:

מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ   וּמִלִּבְּךָ כָּל־פְּעֻלּוֹתֶיךָ:

קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ. וּמִמַּעֲשֶׂיךָ הֵן יָדַעְנוּ.

שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ   לְבַדְּךָ מֵאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:

לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ. וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:

כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:

כִּי מֵאַהֲבָתְךָ אֶת־עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:

וְלֹא־נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:

וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:

וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא־יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:

בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיֻחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אַשְׁרֵי־מִי יַעֲשֶׂה כִּמְלַאכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרֹתֶיךָ:

אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם־בְּרִיאָתֶךָ (נ״א מְלַאכְתֶּךָ):

כָּל־אֲשֶׁר תַּחְפֹּץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל־כֹּל:

אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

אַתָּה הָאֵל עֹשֵׂה פֶלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא־יִפָּלֵא:

מִי כָמֹכָה נוֹרָא תְהִלֹּת. אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת:

אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתֹתֶיךָ. אַף־אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:

אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ. אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:

כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ. וְגָבְהוּ דַּרְכֵי אָרְחוֹתֶיךָ:

אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַאֲוָתֶךָ. אַף־אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ:

אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ. אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ:

אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקָתֶךָ. אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:

אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ. אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:

אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶךָ. אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ:

אֵין אֱלָהוּת כֶּאֱלָהוּתֶךָ. וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

כִּי שְׁמוּעוֹתֶיךָ אֵלִּים מְרוּצִים. בְּזָכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים:
וְאַשָּׁף וְחַרְטֹם לֹא יִלְחָצוּךָ. וְכָל־שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ:
לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל־הַחֲכָמִים. כָּל־הַקֹּסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים. לֹא־יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקֹסְמִים.
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ. לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ:
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ. לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל־יוֹעֲצִים. וְעֻזְּךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים:
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה. וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה:
אַתָּה מְקַוֶּה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה. לְךָ כָּל־מְקַוֶּה נֶפֶשׁ תְּרַוֶּה:
וְכָל־הַיְצוּרִים וְכָל־עִנְיָנָם. וְכָל־יְקָר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דִּמְיוֹנָם:
לֹא מַחְשְׁבֹתָם מַחְשְׁבֹתֶיךָ. כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:
וְאֵין דִּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדֹנֵינוּ:
סָתוּר מִכָּל־סָתוּר וְעָמוֹס מִכָּל־עָמוֹס וּמִכָּל־כָּמוּס:
דַּק מִכָּל־דַּק וְצָפוּן מִכֹּל צָפוּן וְיָכֹל מִכֹּל יָכֹל:
נִשְׂגָּב מִכָּל־נִשְׂגָּב וְנֶעְלָם מִכָּל־נֶעְלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:
גָּבוֹהַּ מִכָּל־גָּבוֹהַּ וְעֶלְיוֹן מִכָּל־עֶלְיוֹן וּמִכָּל־חֶבְיוֹן:
חָבוּי וְעָמֹק מִכָּל־עָמֹק. לֵב כָּל־דֵּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה יְכֹלִים לְהַשְׁווֹת לוֹ כָּל־מְאוּמָה:
לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה. לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מִקְרֶה וְעֶרְעִי וְשִׁנּוּי וְטָפֵל. וְחֵבֶר וּמִסְמָךְ אוֹר וְגַם־אֹפֶל:
וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וָצֶבַע. וְלֹא כָל־טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וָשֶׁבַע:
לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל־עֶשְׁתֹּנֹת. וְנִבְהָלִים כָּל־הַחִשְׁבֹּנוֹת:
וְכָל־שַׂרְעַפִּים וְכָל־הַרְהוֹרִים נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שִׁעוּרִים.
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. מִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפַרְסְמֵהוּ:
בְּכָל־שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה־הוּא:
לֹא מְצָאנֻהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ.

שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכֹל יוּכַל וְחָכָם מְיֻחָד:

כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קוֹדֵם. עַל־כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:

בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כָל־מְאוּם אֶת־כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכֹל:

בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פְּעָלָם:

בְּכָל־יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:

בַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֵם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:

וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְּסִפּוּרֵנוּ:

לְמַמָּשׁ וְגֹדֶשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטֶפֶל וְתֹאַר לֹא נְדַמֵּהוּ:

וְלֹא נַחְשְׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב. וְלֹא לְמִין וְכָל־אוֹן וּלְכָל־נִקְצָב:

כָּל־הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׂכָּלִים וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:

וְשֶׁבַע כַּמִּיּוֹת וְשֵׁשֶׁת נִידוֹת. וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:

הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם־אֶחָד. כִּי הוּא בְרָאָם כֻּלָּם יָחַד:

כֻּלָּם יִכְלוּ אַף יַחֲלֹפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסֻפוּ:

וְאַתָּה תַעֲמֹד וּתְכַלֶּה כֻלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

ליום ששי.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִדְמֶה מַעֲשֶׂה לְעֹשֵׂהוּ:

כָּל־הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:

אָז (נ״א אַף) יָחִילוּ מַיִם חַיִּים מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ (מַיִם) מִן־הַשָּׁמָיִם:

נֹטֵה לְבַדְּךָ הַשָּׁמַיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

עָשִׂיתָ כָל־חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ:

סוֹעֵר אֵין מִי יְסָעֲדֶךָ. הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדֶךָ:

בְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עַתָּה וְדַעְתְּךָ. וּלְעוֹלָם כָּל־כְּבוֹדְךָ אִתָּךְ:

וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי בִמְלַאכְתְּךָ לֹא עָמָלְתָּ:

כִּי בִדְבָרְךָ כָּל־יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:

וְלֹא אַחֲרִתּוֹ וְלֹא מִהַרְתּוֹ. הַכֹּל עֲשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ:

מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חִדַּשְׁתָּ. וְאֶת־הַכֹּל בְּלִי כֹל (נ״א כְּלִי) פָּעָלְתָּ:

וְעַל לֹא־יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ. בִּרְצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תְּלִיתָ:

וְרָעַת עוֹלָם אֶת־כֹּל נִשְׂאוֹת מֵרֹאשׁ וְעַד־סוֹף וְאֵינָן נִלְאוֹת:

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הַקָּשֶׁה. רְצוֹנְךָ כָּל־דְּבַר רוּחֲךָ עֹשֶׂה:

לִפְעֻלָּתְךָ לֹא דִמִּיתָ. אֶל כָּל־תֹּאַר לֹא שָׁוִיתָ:

וְלֹא קִדְּמָה לִמְלַאכְתְּךָ מְלָאכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרְכָה:

לִרְצוֹנְךָ לֹא קִדְּמוּ וְאֶחֱרוּ. וְעַל־חֶפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסְרוּ:

מִכָּל־חֶפְצְךָ לֹא שָׁכַחְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חִסַּרְתָּ:

לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ. וְדָבָר רֵק בָּם לֹא פָּעָלְתָּ:

אַתָּה תְּשַׁבְּחֵם וּמִי הִתְעִיבָם. וְשֶׁמֶץ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָם:

הַחִלּוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם. בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כִּלִּיתָם:

מֵרֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם בֶּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם:

הִקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ רֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:

כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל־עֲבָדֶיךָ:

וְעַד־לֹא כָל־חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל. לִפְנֵי אֹכֵל תִּתֶּן־אֹכֶל:

וּמָזוֹן וּמָכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל. צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל:

שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים. אָז הֲכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים:

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֶדֶר מְאוֹרוֹת מִמּוּל שַׂלְמָה:

בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר מְאֹד גָּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:

אָז בְּאֵין לָבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. עַד־לֹא אֲרַג גֵּאוּת לָבֵשׁ:

אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכַמְּעִיל עֹטֶה. שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:

עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים. וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מַהֲלָכִים:

הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם בִּמְתִיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

מְזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לְשֶׁרֶץ מַיִם. וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־(פְּנֵי רְקִיעַ) הַשָּׁמָיִם:

עֵשֶׂב וְחָצִיר לְבָשָׂר אֲדָמָה. מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל־בְּהֵמָה:
בְּקֶרֶן שָׁמֶן גַּן נָטַעְתָּ אֶל־הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דֵּי מַחְסֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַתָּה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׁתָּה:
לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצֹאן. עַל־מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עָשִׂיתָ לוֹ כְּתֹנֶת לְשָׁרֵת. לְהַדְרַת־קֹדֶשׁ וּלְתִפְאָרֶת:
שַׂמְתָּ בְקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל־פְּנֵי אֲדָמָה צָרְכֵי אָדָם וְכֻלָּם בְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלְלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל־קִנְיָנֶךָ:

ליום השבת.

אָז בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ. יוֹם הַשַּׁבָּת עַל־כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וְעַל כָּל־פֹּעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה. חֲסִידֶיךָ בְּכָל־עֵת יְבָרְכוּכָה:
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם. אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
כִּי מֵעוֹלָם עַל־עֲבָדֶיךָ רַב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל־כָּל־אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹת בָּהֶם שְׁפָטִים גְּדֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם:
בְּבָקְעֲךָ יַם־סוּף עַמְּךָ רָאוּ הַיָּד הַגְּדֹלָה וַיִּירָאוּ:
נִהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ שֵׁם תִּפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גָּדְלָךְ:
וְדִבַּרְתָּ עִמָּם מִן־הַשָּׁמַיִם. וְגַם־הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
יָדַעְתָּ לֶכְתָּם בַּמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא־עָבָר:
תַּתָּה לְעַמְּךָ דְּגַן שָׁמַיִם. וְכֶעָפָר שְׁאֵר וּמְצוּר מָיִם:
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:

נִיִּתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֵה שָׁמֵן. וּמֵחַלָּמִישׁ צוּר פַּלְגֵי־שָׁמֶן:
בְּנוּחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וַיְפָאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ:
וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים צֵידָהּ בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:
כִּי שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי־צֶדֶק. אַף כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק:
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף־יָשִׁירוּ:
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:
הֵטִיבֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּיטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:
יְיָ תָּשִׂישׂ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר־שַׂשְׂתָּ עַל־אֲבֹתֵינוּ.
אֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵיטִיב. וְנוֹדֶה לְךָ לְעוֹלָם כִּי־תֵיטִיב:
יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:
וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכֹּן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:
וְזִבְחֵי־צֶדֶק שָׁמָּה נִזְבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תֶּעֱרַב מִנְחָה:
וּבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי חֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ. הַבֶּט־נָא עַמְּךָ כֻלָּנוּ:
בְּחַרְתָּנוּ הֱיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. עַל־עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה:
וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וּנְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
וּמִבִּרְכָתְךָ עַמְּךָ יְבֹרָךְ. כִּי אֵת כָּל־אֲשֶׁר־תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ:
וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי. וַאֲבָרְכָה כָּל־יְמֵי צְבָאִי:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן־הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב. בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַייָ: עָנֵה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי־אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן־עָלְמָא וְעַד־עָלְמָא דִּי־חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי־לֵהּ הִיא: וְנֶאֱמַר. וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן־הָעוֹלָם עַד־הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבֹדֶךָ וּמְרוֹמַם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר. בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר. וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם:

שיר הכבוד.

פותחין הארון.

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד. יי עזוז וגבור יי גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד יי צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶאֱרֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרֹג:
נַפְשִׁי חִמְּדָה בְּצֵל יָדֶךָ. לָדַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ. הוֹמֶה לִבִּי אֶל־דּוֹדֶיךָ:
עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:

ע"ס א"ב.

אֲסַפְּרָה כְבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ כִּנּוּ לְתֹקֶף פְּעֻלָּתֶךָ:
דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא־כְפִי יֶשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:
הִמְשִׁילוּךָ בְּרֹב חֶזְיוֹנוֹת. הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל־דִּמְיוֹנוֹת:
וַיֶּחֱזוּ בְךָ זִקְנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זִקְנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. וּקְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:
יִתְפָּאֵר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:
כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל־מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:
לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה. אֻמָּתוֹ לוֹ עִטְּרָה עֲטָרָה:
מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחֻרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת:
נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִפְאַרְתּוֹ יַעֲלֶה־נָּא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:
סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת:
עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עִנְּדָם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כִּבְּדָם:

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לִלְבוּשׁוֹ אָדֹם. פּוּרָה בְדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:

קֶשֶׁר תְּפִלִּין הֶרְאָה לֶעָנָו. תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:

רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת, קוֹרֵא מֵרֹאשׁ דּוֹר וָדוֹר, עַם דּוֹרֶשְׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כַּשִּׁיר יוּשַׁר עַל־קָרְבָּנֶיךָ:

בִּרְכָתִי תַעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר:

וּבְבִרְכָתִי תְנַעְנַע־לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח־לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ:

יֶעֱרַב־נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַעֲרֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ
לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש:

מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו:

סוגרין הארון.

מזמורים של יום.

Nach dem Morgen-Gottesdienst werden an den einzelnen Wochentagen folgende Psalmen gelesen.

(Am Sonntag.)

היום יום ראשון בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשׁוֹ וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

(Am Montag.)

היום יום שני בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

(מח) שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ כֵּן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נֶחְפָּזוּ: רְעָדָה אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה: בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ בְּעִיר יְיָ־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ עַד־עוֹלָם סֶלָה: דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ: כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק

מָלְאָה יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם לְחֵילָה פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

(Am Dienstag.)

היום יום שלישי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

(פב) מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דָל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְּטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

(Am Mittwoch.)

היום יום רביעי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

(צד) אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים | יְיָ עַד־מָתַי רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: עַמְּךָ יְיָ יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ וִיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָּהּ וְלֹא־יָבִין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹּעֲרִים בָּעָם וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנֹטַע אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט: הֲיֹסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְיָ יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הֵמָּה הָבֶל: אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָּהּ וּמִתּוֹרָתְךָ תְלַמְּדֶנּוּ: לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד־יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת:

כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב
מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב: מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים
מִי־יִתְיַצֵּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן: לוּלֵי יְיָ עֶזְרָתָה לִּי כִּמְעַט
שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי: אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי חַסְדְּךָ יְיָ
יִסְעָדֵנִי: בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ יְשַׁעַשְׁעוּ נַפְשִׁי:
הַיְחָבְרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עֲלֵי־חֹק: יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ
צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְיָ לִי לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר
מַחְסִי: וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם אֶת־אוֹנָם וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם
יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

(צה) לְכוּ נְרַנְּנָה לַייָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה
פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ
גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:

(Am Donnerstag.)

היום יום חמישי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

(פא) לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים
עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר
נָעִים עִם־נָבֶל: תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ:
כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת
בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי
אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי מִסֵּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה:
בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־
מֵי מְרִיבָה סֶלָה: שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־
תִּשְׁמַע־לִי: לֹא־יִהְיֶה בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל
נֵכָר: אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־
פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה
לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת לִבָּם יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ

עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ׃ כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי׃ מְשַׂנְאֵי יְיָ יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וִיהִי עִתָּם לְעוֹלָם׃ וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֵלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָ׃

(Am Freitag.)

הַיּוֹם יוֹם שִׁשִּׁי בְּשַׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ׃

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃ נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה׃ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם׃ מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ׃ עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים׃

(Am Sabbath.)

הַיּוֹם יוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ׃

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהוֹדוֹת לַייָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃ כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ׃ כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן׃ וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי׃ צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה׃ שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ׃ עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ׃ לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ׃

באר מיכל

הוא

ירשת הפליטה לבאור פיוטי המחזור

אשר השאיר אחריו ברכה

הרב המתרגם וצ"ל אדמו"ר

יחיאל מיכל זקש.

Beër Michal.

פתח דבר.

*אמר המתרגם. אחרי אשר השלמתי העתקת המחזור לר"ה ויה"כ ואעבור עליה, ראיתי איזה ענינים אשר ראויים המה לעמוד עליהם ולהאריך בהם או לרמוז עליהם, אשר כפי תכונת החבור לא יכלתי להעיר עליהם במקומם. ואחמול על מעשי ידי ואומר לא רבים יחכמו לרדת לסוף דעת המתרגם, ויש מבקרי מומין אשר יראה להם בהשקפה ראשונה כנגע יתקעו בשופר ויאמרו ראה זה מצאנו ואולי בית אפל יפתחו לו חלונות

---

*) **נאם אברהם אבלי** באאמ"ו מו"ה **אהרן בן־ציון** ז"ל **עהרליך** איש ברלין: מר תיליל תתיפח תפרש כפיה עדת ברלין ההללה: שבר גדול השבר בית יעקב הנוי כלו: כי קדר היום בצהרים ויחשכו כוכבי נשפו: יום נאסף איש צדיק תמים לפני האלהים התהלך כל ימי חייו: אדונינו מורנו ורבנו הרב הגדול גאון ישראל ותפארתו: רבי **יחיאל מיכל** בן צדיק וירא אלהים רבי **נפתלי יהודה** ז"ל **זקש** יש"י עמה"ן: זרח אורו ביום ש"ק בעשתי עשר יום לחדש אלול שנת ה' תקס"ח: ויאסף אל עמיו בליל יום ב' כ"ד שבט ה' תרכ"ד: איש תורת אלהיו בלבו וחקותיו לא סר מהן: וירא ראשית דעת לו יראת ה' היתה אוצרו: בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה כל היום: והוא מלא הרבה חכמה ודעת ואין קצה לתבונתו: גם ה' נתן לו לשון למודים ויעש בה כחפץ אלהיו: למד דעת את העם ויורם ארחות יושר: אי־זה הדרך ישכן אור וחיים להולכי בה: במתק שפתיו הוכיח תועי רוח וכושל יקימון מליו: ויחזק ידים רפות וברכים כרעות אמץ סלה: פזר נתן לדלים וברכת אובד עליו תבוא: כל באי פתח ביתו לא ישובו ריקם: רועה נאמן היה לעדתו ואוהב תמים לכל אדם: ובמקום גדלתו שם ענותו וכרוב ערכו השפיל לראות: לא גבה לבו ולא רמו עיניו אף הסר עצתו מפני חכמי אחרים: רק יש אשר היתה עתו לו לשטן לבלתי יוכל עשות כרצון איש ואיש: מי הוא זה ראה פניו כפני מלאך אלהים ולא הֵשַׁח רוחו מפניו: או מי בא פעם בסודו ונפשו לא נקצרה בנפשו: אך בוזי תורה ישנאו לומדיה והשוגים בה: המה מררוהו ורבו וישטמו אותו כי דבר ה' בפיהו: כעסוהו רבים הקניאוהו כי קנאוהו יען לא הגיעו עד קרסליו: אכן כשמש בגבורתו יכון שמו בלב כל יודעיו ותהלתו עומדת לעד: כי לא רבים כמהו יחכמו

נגד ההלכה המסורה, ויכחידו תחת לשונם אם דברים נכונים וחדשים לנגד עיניהם או בחפזם לא יראום. כי לא כמנת המבאר כמנת המעתיק, לא חלק כחלק יאכלו פרי מעלליהם. כי כל מעתיק עושה מלאכתו באמונה הוא המבאר את דברי המחבר ביתר שאת ויתר עז. אם קצר מלים המשורר אשר הוא לו לפה יבא אחריו וימלא את דבריו, משלו יתן לו והוא המליץ הטוב בין המחבר ובין קוראו. אולם אחרי דברי המחבר לא ישנה, בעקבותיהם יצא, בעמדם יעמוד ובהנשאם ינשא, כי רוח החי' הנוספת בדברי המשורר באופנים אשר עליהם תסוב העתקת המעתיק. — לא כן המבאר. עת לחשות כי אין בפיהו מענה, ועת לדבר, אם ירצה ימלא פיהו. אם יש לו איזה ענין אשר כפי דעתו חדשהו יתן אכל למכביר, ואם לא ידע באיזה מקום בין ימינו לשמאלו ימנע בר ויחריש ואף המחריש לחכם יחשב אם יש לו אפילו מזון סעודה אחת. כי אם הקורא ילאה למצוא הפתח המביא ביתה אל כוונת המחבר וישים עיניו אל דברי המבאר לראות מה יעץ עליו ומה ענה אותו בן פתור, עיניו לנכח

ודרכו בקדש תמיד: ואני מה אומר ומדבר ואיככה אמלל כל רוממותיו: אמרתי לו דומיה תהלה ובלבי אבנה מזבח לזכרו סלה: רק קראתי עליו את דברי משורר גדול להלל מאד: הוא רבי יוסף ידידיה קרמי זכר צדיק לברכה*): אשר קונן על הרב הגאון רבנו מנחם עזריה מפאנו זצוק"ל לאמר:

מַלְאַךְ יְהוָֹה הוּא — בְּשִׂמְלַת גֶּבֶר
רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ — כְּשֵׁם אוֹ עֵבֶר
הֵפִיץ שְׁבִיב אוֹרוֹ — בְּמִזְרָח עֵבֶר
צָפוֹן וְדָרוֹם גַּם — וְיָם צֹלֵחַ:

רבים המה החבורים אשר השאיר אדמו"ר ז"ל אחריו ברכה, ובתוכם תהלת מעשה באורו על הפיוטים אשר רשם על גליון מחזור רומ"א אשר לו או בהערות מפוזרות ומפרדות אשר מצאתי בתוך כתבי רבי הצדיק ז"ל. ואנכי הנה הכבד נכבדתי להוציא תעלומה אור, וקראתי לבאור הזה שם באר מיכל לאמר מקור ברוך הוא לשתות כל צמא ממנו, ובעבור הקים שם המת על נחלתו, ואם יש את נפשך תקרא בְּאֵר מיכל. ואנחנו אין לנו כי אם לקונן על האבדה אשר אבדה ממנו. ה' א' אשר בטח בו ויהי נור לבבו חלקו ונחלתו בחיים הוא יצרור בצרור החיים את נשמתו הטהורה והקדושה, תשב בסתר עליון בצל שדי תתלונן סלה!

---

*) בספרו כנף רננים (וויניציאה שנת תפ"ו) דף קיז עמוד א. אפס כי נקדתי עֵבר תחת עֲבר שבכתוב שם, וכן כתבתי צֹלֵחַ תחת צֹלֵם שאין לו חבר במקרא בענין הכתב.

יביטו ויפן כה וכה ואין קול ואין עונה, אזי יאמר כי רעה נגד פניו ואתו תלין משוגתו ואל חסרון לבו וחכמתו ישים עיניו, כי לולא הדבר ברור כשמש ודעת לנבון נקל לא יוליכהו המבאר שולל, יבא עדיו ויחפר, כי החריש לא מחסרון הדעת כי אם מרב כל. זולתי זאת יש לו רשות לפתוח פיו בכל עת שידצה ולדבר על כל אשר לבו יטנו אליו. אוצרות חכמתו יפתח ויקבי ידיעותיו יפרצו. מי יאמר אליו מה תעשה ומי אכזר כי יעורנו אם ישים לפיו מחסום? והמעתיק העני הזה כאלם לא יפתח פיו אם לא קראהו מחברו, רתוקות כסף צורף בהן ילך מעדנות. ואם אסור באזקים בכבלי עני הקושי והלחץ אשר אסרהו בהם אדונים קשה משורר מכביד עול ורודה בפרך רעיון ולשון מי ירחם עליו כי ינוד לו? אם פתח דבריו יאיר וישים מחשך לאור ומעקשים למישור ישים יד לפה ולא יוכל לאמר לקוראו באורי תראה אור. כי הוא יעננו עזות החרש גם אני ידעתי זולתך מה ידעת ולא ידעתי. ואם מעמל נפש המתרגם ישבע לא יתן תודה לו. כי עמלו נחבא אל הכלים תחת אשר המבאר יראה איך הוציא כלי למעשהו וקשתו ותליו ישא להראות איך צד ציד לעשות מטעמים. — לכן ירשני הקורא להביא לפניו איזה הערות להצדיק את ההעתקה או לרמוז אל מה אדני' הטבעו כי לא בכל מקום מצאו המבארים די מחסור הבנת המחברים נ"כ. כי בהעמיקי בדברי הפייטנים נ"כ זאת היתה מגמת פני לבלתי גזול מהם הוד מחשבתם והגיונם ואם מליצה חידות להם לבא אחריהם החדרה הפנימי ולחקור אחריהם עד כי נבעו מצפוניהם. כי זאת היתה ראשית מלאכתי ומחשבתי במעשה תחלה להראות מה פעלו המליצים המשוררים נ"ע איך רוח ד' בקרבם ומלתו על לשונם, כי מעשה ידי אמנים נפלאים פעלו, ואיך נבערו המשימים דופי במלאכתם מלאכת שמים, יראה פעלם על בני הדור הזה והדרם לכל יבא. כי כן מדת כל עם ועם אשר יחבר אל החיים עודנו בחיים חיתו ורוח חי' על אברתה תשאנו לחוס על קניני האמה ועל סגלתה הנחמדה מעשי ידי משורריה ומליציה לעדות אותם עדנים ולהלבישם שנים באדר יקר המליצה. ואם אמר יאמר העבד להבלי מחשבותיו מה לנו ילדי הזמן ולקדמונים, אף אתה הקהה את שניו ואמר לו הלא אתה תביא אל ביתך משוררי קדם אשר יון הולידתם ורומי גדלתם על ברכי' מרוע כרמך לא תטור ואת אשר הרה וגדלה אומתך תבוז לשכל מליהם? שמות משוררי כל עם ועם תשא על שפתיך ובמליצת ישרון מולדת בית תפשע או תשים תהלה? — ואם יוסיף לענות סרה לאמר מה לך את אשר כבר עשוהו? הלא יש לנו העתקות רבות ובדור הזה רבים הריקו דברי הפיטנים מכלי אל כלי בל"א! — ידענום אותם ואת שיחם, אענה אף אני חלקי ואומר מבלי תת דופי באשר פעלו המעתיקים אשר קדמוני, כי הם על הרוב העתיקו מבלי שום עיניהם אל צורת החרוזים ואל סגלת הלשון. שלחו רסנם מפניהם וילכו חפשי ויספק להם לספר מה בדברי הפייטנים דרך ספור לא לחקות את סגלתם לעשות כדמותם במהכנתם כמוהם. והבדל עצום והפרש רב יש בין העתקה אשר כל מגמהה להגיד מה בפי

המשורר, כאשר יעשה המתורגמן עם הדורש אשר ירחיב פה ויאריך לשון ויוסיף משלו באות נפשו, ובין העתקה המתאמצת ללכת ולצאת בעקבות המשורר בכל חרוז וחרוז· והנה נפתולי אלדים נפתלתי עם המשוררים נ"ע לאחוז בשוליהם ולהדמות להם כפי האפשר למען תפעל ההעתקה בלשונה את אשר פעלו המחברים ז"ל בלשונם· וכאשר לא יוכל איש לספר בדברים דמות משכית משוחה בששר מעשה ידי אמן ובזה יש ראיה גדולה משמיעה, כן העתקה במליצה חפשית לא תקום ולא תהיה במקום העתקה חרוזית אשר על דרכים שונים תלכנה, — ומי חכם בעל נסיון לא ידע בכל אלה? — כי הצורה היא איננה חיצונית נכרי' וזרה לחומר המאמר, כי אם יחדו יהיו תמים, משלבת הצורה אל החומר, יתלכדו ולא יתפרדו (אם המשורר הוא משורר באמת לא בעל דברים בעלמא) כאשר לא תוכל להפריד בין הגוי' ובין הרוח·

ועתה הקורא החביב הא לך איזה גרגרים אשר אני נותן לפניך היום ויהא רעוא דאימא מלתא דתתקבל·

באר מיכל.

ראש השנה א.

עמוד

92 מלך קהל מלכי אדמה בסערו משא דומה יפקד על צבא רומה. הרו"ה כתב לעיין בפירש"י ישעיה כ"א שפי' דומה על אדום. ומראה שכוון הפייטן ז"ל אל הירושלמי תענית פ' א' הל' א' א"ר חנינא בר' דר' אבהו בספרו של ר' מאיר מצאו כתוב משא דומה משא רומי. ובדרך נחות המליצה השתמש הפייטן באמרו צבא רומה בלשון דמשתמע לתרי אפי, לדברי קרא — כדכתיב (ישעיה כ"ד כ"א) צבא המרום — ועל הכרך הגדול אשר הוא בדברי בעלי המדרש והתרגומים והיוצאים אחריהם מכנה משגב העושק והרצון ממנו יצאה רשעה ותנופה ושלטת הדת על כל העולם ובנפילתו יזרח אור לישרים ועטרת שלום לכל העולם. וכבר העירותי על הענינים הנוגעים בחלק ב' מספרי בייטרעגע צור שפראכ- אונד אלטערטהומספארשונג [עמוד 134 כו', 136 וכו'].
וגם גם רמזתי כי החכמים אשר בזמננו רבו להרחיק מאוד למען מצוא מקום מכרות ראש הפייטנים ר"א הקליר ז"ל בארצות המזרח ולתתו בארצות הנתונות תחת עול דת מחמד לא היטיבו לראות. ועליהם ועל השערתם אני קורא מה תזלי מאד לשנות את דרכך גם ממזרח תבושי כאשר בשת מארצות אחרות גם מאת זה תצאי וכו'. כי כל מעשה קרוביו יורה באצבע כי על אדום שפך חמתו ואותו השקה כוס התרעלה כמו בפיוט אדרת ממלכה אשר מאמרו „מי לי צדוק מלך" מוסב אל הממלכה הזאת והוא ממש כדברי המדרשים ודומה לזה בתקיעתא דיום ב' מוסף ר"ה בסדר שופרות: להית קנה אז מכר ארץ מי לי בשמים אז הרימה קול.

99 נא נצור חסד לניני שלחו לו שלשת אילי מלך. מהר"ם ב"ב [מרוטנבורק] גרס „נא נצור חסד לשולחו לו. . . ." עיין שו"ת רשב"ץ (ר' שמואל בר צדוק תלמיד מהר"ם ב"ע) ד' ח' [1].

---

[1] אמנם ואלה דבריו שם (סימן קי"ט) „מתחיל מלך חי . . . נא נצור חסד לשולחו לו ואינו חושש לניני".

עמוד

118 **טרם כל מפעל חצב** וכו'. מסוף המדרש בראשית רבה פ' י"ד אשר לא הביא המבאר ר' משה הלוי לנדא ז"ל תתבאר יותר כוונת הפייטן. וז"ל המדרש: א"ר אבא בר כהנא בנוהג שבעולם אדם יש לו קורה שופעת היכן הוא נותנה לא באמצע טרקלין כדי שתסבול קורות שלפניה וקורות שלאחריה כך למה ברא הקב"ה את אברהם באמצע הדורות כדי שיסבול דורות שלפניו והדורות שלאחריו (והובא בילקוט יהושע סוף רמז כ"ג בשנוי לשון קצת).

128 **כמו נתיאשה בְּתֵכֶל דשנה.** כו' שהוא מלי נכספה וגם כלתה נפשי (תהלים פ"ד ג'), ר"ל במבוקשה אשר אליו כלו עיניה מיחל, וכמו שפירש לכל תכלה (שם קי"ט צ"ו) הרב אבן יחייא לכל תכלה ולכל חמדה ראיתי קץ וכו'. הנה כי יש לפרשו ג"כ מלי סוף ותכלית וכמו שהוא בסוף פיוט אבן חוג [עמוד 122] „בתכל בכרה“, אך שם יגיד עליו רעו „בתחל“.

218 **חפן במכון לכם שבת.** לפ"ד לא דקדק הרב המתרגם ר"א לנדא בתרגומו [2], וגם בבאורו איננו מדוקדק. כי מה שפירש „חפן לשבת מכסא הדין לכסא הרחמים שהוא מכון לשבתך“ איננו מכוונת המליץ. ואולם פי' הדברים הוא: חפן במכונך (השמים) לכם שבתך, ר"ל הביטה בדמות דיוקנו של יעקב החקוקה לפי מאמרם בכסא כבודו וכמו שיסד הפייטן (בסלוק ליום א' דר"ה עמוד 145) „הסתכל בתבנית אשר בכסא חקוקה“, וכן (בקדושת מוסף ליום א' דר"ה, עמוד 228) „שופט אם ירצה שבת באולם הכסא תבנית תם יפן חקוקה בכסא“. וכן הוא פה: ווענדע דיך אין דיינער וואָהנונג פעסטע צו דעם טהראָנע דיינעס זיטצעס.

220 **גבור לְהָקִים גוזר ומקים.** לענ"ד נשחת תואר המליצה והודה אם נפרש גבור להקים עצתו ומקיים את אשר גזר. כי איננו מדרך הפייטנים להשתמש בשורש אחד בשני חרוזים בלי שנוי הוראה. לכן תרגמתי להקים מלשון להק תבנית זכר במקום נקבה להקה (להקת נביאים, ש"א י"ט כ') כמנהג הפייטנים ועניינו גבור בגדודי צבאותיו כמו שדרשו על השם צבאות אות הוא בצבאותיו. ולא אכחד תחת לשוני כי אחד גדול בבקיאות ובחריפות מאסף לכל מחנות הראשונים והאחרונים בפסק ובהלכה שת עיניו גם לעניינים כאלה וגם הוא בחות משפטו וטעמו הרגיש במה שהעירותי בענין כפל המליצה, הוא הרב בעל שירי

---

[2]) אולי שגם זה שם תרגום הרא"ל: „ווענדע דיך גנעדיג צו אונז פָאן דיינעם הימליִשען טהראָנע.“

עמוד

כנה״ג הל׳ ר״ה סי׳ תקפ״ד וז״ל: אנו נוהגים לומר ביום א׳ ביוצר
אופן לר״י הלוי ז״ל ידי רשים נהלשים וכו׳ ונשאלתי עמ״ש הלא אם סף
דביר וסף ואין אפוד ותרפים[8]) מה כוונתו ויש מי שמגי׳ ואין אפוד
ושרפים וכו׳ ולא מצאתי טעם בהגהה זו כו׳ ועוד שאין דרך הפייט
לומר בשתי סוגרים דבר אחד וכאן כבר אמר למעלה להדמות לשרפים.
עכ״ל הנוגע לענין. והנה ישמח לב כל משכיל בראותו אחד משרי
צבאות ישראל בזמן הקרוב לזמננו אשר כל תעלומות התורה רחבה
ועמקה נגלו לפניו וממעינו שאב בעל מגן אברהם ז״ל אשר מפיו אנו
חיים שת לבו ופקח עיניו על דברים כאלה אשר בעיני קצת תופשי
התורה גם בזמן הזה ובמדינות אלה הם קלי ערך לא ישפילו לראות
אליהם מרום מצבם, ואולם האנשים ההם קצרי רוח ודלי דעת ורזי הכמה
מחשבותיהם לא גבהו ממחשבות נשים זקנות, אין בהם תבונה ואין להם עין
לראות וחך לטעום. וכל אשר יחסרו חכמה ודעתם נבערה, גודל לב וגאוה
נפשם הרה. ואם יעקשו הישרה, ידמו כי ידם רב להם בפלפול וסברא.
ואם לא ידעו קרוא מקרא, יחשבו כי הם בעלי גמרא. אין בהם עזר
ותרופה, זולתי לאמר שאלי שרופה. וכל הדרם והודם, הוא רדיפת
בצעם וכבודם. ואם יתלקטו אליהם ריקים ופוחזים, יאמרו כי מנהג
אבותינו הם אוחזים. זה דרכם כסל למו המברכים ברכה אחת ומענין
ברכותיהם נכר אם ת״ח המה אם לא. ומברכים תמיד על המחיה ועל
הכלכלה, ואז אין משיבין על התקלה. וכל מגמתם לבל ישלח בשמניהם
רזון, ותמיד מכרם מלאה יברכו על המזון.

226 **ותשובה ותפלה וצדקה כו׳.** מדרש קהלת בפסקא כי ברב חלמות
[ה׳ ו׳] ובפסקא ביום טובה היה בטוב [ז׳ י״ד]: ג׳ דברים מבטלין גזרות
רעות ואלו הן תפלה צדקה תשובה ושלשתן בפסוק אחד הה״ד (דה״ב
ז׳ י״ד) ויכנעו עמי אשר נקרא שמי עליהם ויתפללו ויבקשו פני וישבו
מדרכיהם הרעים ואני אשמע מן השמים ואסלח לחטאתם וארפא את
ארצם. וכן הוא בר״ר פ׳ מ״ד ובירוש׳ ריש סדר תעניות עיי״ש.[4])

8) א״א: בעל עמודי העבודה (א׳ 78) מצא באחד ממחזורי ספרד את הנוסחא ,ואין אפוד ומניפים׳, ונראה שהוא תקון סופרים.

4) א״א: הא לך הירושלמי: א״ר לעזר ג׳ דברים מבטלין את הגזרה הקשה ואלו הן תפלה וצדקה ותשובה ושלשתן בפסוק אחד ויכנעו עמי אשר נקרא שמי עליהם ויתפללו זו תפלה, ויבקשו פני זו צדקה, כמה דאת אמר אני בצדק אחזה פניך, וישבו מדרכיהם הרעים זו תשובה. אם עשו כן מה כתיב תמן, ואני אשמע [מן] השמים ואסלח לחטאתם וארפא את ארצם. — ועי׳ בירושלמי סנהדרין פרק י׳ הל׳ ב׳: איני קופן אלא למה שאמר לי זקני שאמר לי אם ראית חלומות קשים או חזיונות קשים קשין לג׳ דברים ואת ניצול ואלו הן לתפלה ולצדקה ולתשובה, ושלשתן בפסוק אחד

עמוד

228 **ועות בלי לאות.** עיין בר״ר וישלח פ׳ ע״ח: ומן מן הוא אתי (פי׳ נהר דינור) אמר ליה מן זיעתהון דחייתא דאינון מזיעין מן טעינון כורסייא דקב״ה וכו׳.[5])

231 **פלול תמידים שמנה עשרה כמו שמנה עשרה חליות שבשדרותיהם.** נוסד על מאמרם בויקרא רבה פ׳ א׳: אמר ר׳ שמואל בר נחמן בשם ר׳ נתן י״ח צוויים כתוב בפ׳ משכן כנגד י״ח חליות שבשדרה וכנגדן קבעו חכמים י״ח ברכות שבתפלה כנגד י״ח הזכרות שבקריאת שמע וכנגד י״ח הזכרות שבהבו לה׳ בני אלים.[6])

246 **אנסיכה.** מי לא ידע תלונות הראב״ע ז״ל על הפייטן ואשר עמד לימינו הרוו״ה בבאורו ועליו תפש הרב הג׳ ידידנו בעל תולדות הקליר ואחריו החזיק הרמ״ל בבאורו. וזה האחרון ע״ה אשר לפעמים יליץ מן החרכים והיטיב לראות, גם פה יפה העיר כי מלת אנסיכה תבנית מהשם נסיך[7]) לא מהפעל נסך. והנה זולת כי דרכי הפייטנים בלשון ודתיהם שונות יש אשר נראה כי מליצה חידות להם מגמת פניהם הראשונה אין סדרים יעברו חק יחלפו תורת הלשון, ולא כן הדבר באמת. כי אדרבא החוקר המעמיק יתפלא איך ידעו להוציא נצָרים חדשים משרשי הלשון. ואם אין לעשות כמעשיהם עכ״פ האיש הנלבב יראה כי לא בלעגי שפה ידברו מקוצר ידיעתם בלשון ולא כעלגים יגמגמו כי אם כאמנים משכילים כיוצר את החומר הנתון בידו אל כל אשר יחפצו יטו שפת קדש ויסתתו אבני הלשון לבנות מהם בניניס נפלאים וחדשים. כי יש לנו מיד המחברים השלמים האלה פיוטים אשר

וכו׳. והפייטן נקט האמורין תחלה כסדר מדרש תנחומא (בראשית ח׳ ט״ו—י״ו): ואם היה רפואתו של יצר הרע תשובה דאי׳ יסודה ב״ר שלום בשם ר׳ אלעזר ג׳ דברים מבטלין גזרה קשה אלו הן תשובה ותפלה וצדקה.

[5]) א״א: והכי איתא באיכה רבתי בפסוק חדשים לבקרים (ג׳ כ״ג): א״ל ומנין אותו נהר דינור נפיק א״ל מן זיעתהון דחיותא מאה דטעונין בכורסיא. וכן בפדר״א פרק ד׳: והחיות עומדות ביראה ובאימה ברתת ובזיע ומזיעת פניהן נהר של אש מושך ויוצא לפניו. חגיגה י״ג ב׳ בסוטו: מהיכן נפיק מזיעתן של חיות.

[6]) א״א: וכן הוא בירושלמי ברכות ד׳ ר״ש ג׳: ולמה שמונה עשרה ריב״ל אומר כנגד שמונה עשר המזמורות וכו׳ אמר ר׳ סימון כנגד י״ח חליות שבשדרה שבשעה שאדם עומד ומתפלל צריך לשוח בכלן וכו׳ אמר רבי לוי כנגד י״ח הזכרות שכתוב בהבו לה׳ בני אלים וכו׳ רבי חנינא בשם רבי פינחס כנגד י״ח פעמים שאבות כתובין בתורה אברהם יצחק יעקב וכו׳ רבי שמואל בר נחמני בשם רבי יוחנן כנגד י״ח צווין שכתב בפרשת משכן שני. וע׳ בתלמודנו ברכות כ״ח ב׳ ובמדרש תנחומא בתחלת סדר וירא.

[7]) א״א: הנה כי כן יצר רבנא קלונימוס פעל יתנידון מן שם נגיד (ברסיטיו לשחרית י״הכ, עמוד 167, בפיוט „כי אדוקי אש").

עמוד

על דרך המלך ילכו ואחרים אשר נקבנו באו להם כל הקושי והזרות אשר התמרמרו עליהם מעולם אנשי שם וגם בני בלי שם. אך זאת אעיר כי בכלל דרכו גם בזה במסלה אשר סללו חכמינו ז״ל בלשון. מצאנו כי גם הם עשו בחכמה וישתמשו בלשונות כאלה בפעלים נגזרים משמות אשר השמות עצמם מכורותיהם ומולדותיהם מפעלים אחרים. כמו שבנו תרם מתרומה אשר הוא משרש רום, מתריעין מן תרועה.

ולדעתי הענין מידם היתה זאת להם בכוונה לרמוז על פעולה מיוחדת • פרטית אשר היא מעין הפעולה הכוללת הרמוזה בשרש הראשון אך מופרשת ומובדלת ממנה בענין. לשון הרים בתנ״ך היא נופלת על ההגבהה מתחת למעלה. ובהיות כי המקדיש דבר לגבוה ירימנו ויעשה בו כענין תנועה או תנופה להראות כי ליושבי במרום עיניו ולבו ונפשו, ירימנו ויגביהנו למעלה, כמו שהנשבע ומעיד עליו אדון האמת ב״ה ירים ידו. ומזה הונח לי הרמה על הפרשת הדברים הנקדשים. ואחרי אשר נותה התורה האלקית להפריש מתנות ידועות חקי הכהנים הלוים הונח שם תרומה על הנשאה הראשונה מהתבואה. וחז״ל גזרו אמר תרם לרמוז על מתנה אחת מעכבת ומיוחדת, תחת אשר הרים הוא כולל יותר ויפול גם על מתנות נדבה. כמו כן אמרו מתריעין להראות כי היא תרועה מיוחדת על כל צרה שלא תבוא, תחת אשר הריע הוא כולל יותר ויונח על כל מין נתינת קול הן בחצוצרות הן בפה. ולפ״ז יהיו נגזרים כאלה כענין מלות מיוחדות ומסוימות מונחות על פעולה מהפעולות אשר הן כיוצא בהן אך לא מסוימות (קונסטאויסדריקקע, טערמיני טעכניצי). אך גם בזה הלכו בעקבות הלשון ואת פקדתה שמרה רוחם. כי גם בעברית מצאנו פעלים נגזרים משרשים אחרים בעלי הענין בהוספת התיו בראשם והמה שלישים ר״ל בעלי שלש כמשפט השלמים, כמו תכן משרש כון (ערריכטען, פֿעסטשטעללען, ריכטען, אָרדנען, בעפֿעסטיגען). ואגב אעיר כי ההוראה הראשית של שרש כֹּהֵן היא הכנת דבר מה.

254 **מלכו דגוים נטלו סגוים.** הנה כל רואה מבין יראה כי לא ככל הפייטן ענין אחד במלות שונות. וכפי ההעתקה נראה כי הרוצה הבין אשר מלכו דגוים ר״ל ברבוי כמו דגים המה ינטלו ויעביר אותם הקב״ה ממלכותם. ולענ״ד אינו כן. אלא פי׳ החרוז: ישראל אשר נמשלו לדגת הים ברבוי וכפי ברכת האב הזקן וידגו לרב (בראשית מ״ח ט״ז) המה ימלכו, ואו״ה אשר עליהם נאמר משגיא לגוים ויאבדם (איוב י״ב כ״ג) המה ינטלו יעברו ממליך.

עמוד

280 **אות פקדת בקר לרגעים יזכר.** פי' אם על כל נעלם, אפי' על שיחה קלה על שמע אזן וראות עין, יביא במשפט, יזכר לטובה אות אהבתו אשר נתן במאמר הנביא (ישעיה כ"ז ג') אני ד' נוצרה לרגעים אשקנה פן יפקד עליה לילה ויום אצרנה. ור"ל נגד החקור המונה עומק הדין יזכר רחמיו אשר בכל רגע ורגע כפי מאמרו יהמו על ישראל.

288 **חענש באפוף.** דעת המבאר ומתרגם הרמ"ל ז"ל רחוקה מאד [8], ואיני רוצה להשיב על באורו ולבאר התפיסות אשר עליו כ"א אגלה בקצור דעתי. והנה במה שלא רצה לבאר מלת אפוף מלי אף הדין עמו. אכן לא ברחוק בנות בתים ולמצוא שרש ועיקר להמלה הזאת, כי היא נגזרת מלי אפפוני חבלי מות (תהלים יח ה, קיו ג), כי אפפו עלי רעות עד אין מספר (שם מ יג). ואם כן מלת אפוף תורה על מעמד ומצב איש אשר סביב שתו עליו צרות ועל ידי רבוי המסבות ידכה ישח ויכנע לבבו הערל. ולפי דברי המליץ על מקומם יבאו בשלום: אשר הוענש בצרות אשר אפפוהו מסביב, אחרי **תְנוּבוֹתוֹ** ואחרי שובו הועילו לב כפוף וכו' (דעם רינגם קאָן ליידען אומדרענגטען, דער דאן זיך געלייטערט, דעם האלף דאס געביינגטע געמיטה).

— **וכמו מכנים בזו וכו'.** כתב רמ"ל: מיוסד על דרשת ר' ברכיה בשם ר' ירמיה (?) ולא הודיע מקום המאמר, והוא במדרש תהלים בסוף מזמור פ"א: א"ר ברכיה בשם רבי אבא שפרו מעשיכם וחדשו מעשיכם ומה שופר זה תוקע מזה ומוציא מזה [9] כך כל קטיגורין שבעולם מקטרגין לפני אני שומע מזה ומוציא מזה.

292 **לקול חרוש שופר... בקול שפור שופר...** גם בזה לא ירד המבאר ז"ל לסוף כוונת הפייטן אשר רמז למאמרם ז"ל חדשו מעשיכם — שפרו מעשיכם, ובמה בשופר. וא"כ ר"ל בקול השופר אשר על ידו נעשו ישראל כבריה חדשה ומשפרים מעשיהם.

---

[8] אלו אלה דברי הרמ"ל ז"ל בפרושו לאמר: „פרשו המפרשים אשר לפני מלשון אף וחמה, ולבבי לא כן יחשוב שיבנה מלה חדשה אשר אין לה דמיון במקרא להשוות הסברות בחרוז, ויותר מסתבר שהיא מלה תלמודית כנמצאת בירושלמי נדרים ר"פ פרק האחרון חד בר נש וכו' א"ל מה אשתבעת א"ל אפופי ישראל לא עללה לביתי, לשון שבועה כמפורש במוסף הערוך (ועיין מערכי לשון ערך פופי), והוא כנוי לאל (?), ועולה יפה לכוונת הפייטן, אחר שאמר כי כח רוח המוסרי (דאס מאראלישע געוויסען) יריב בקרבו, ואין לך ענוי גדול מזה, ידמה כח הזה לאל אשר יריב לו ליסרהו, וכמו שתרגמתי." וזה תרגומו: ביסט דוא געציכטיגט דורך דיינען איננערען נאָטט, דאַנן מאַכט דיך רייע וויעדער ריין.

[9] אולי הפייטן אחז בלשון הפסקתא סי' בחדש השביעי „מכנים בזו ומוציא בזו" (כאשר העיר הרב כמוהרי"א טויבש במה"ע נגה הירח שנה ראשונה עמוד 150), וכן הוא בויקרא רבה פרשה כ"ט (סי' ס'), ובילקוט אמר רמז תרמ"ה „מכנים בזה ומוציא בזה".

עמוד

298 **קול חלושה... קולות מתן שלשת.** גם כאן כנלענ״ד לא ירדו המבארים לסוף דעת הפייטן. כי מה שפי׳ רוו״ה ע״ה „קולות ולפידים וקול שופר" אינו ענין. כי הלפידים אינם קולות ולא יתכן לאמר מתן שלשה כי אם על דבר משולש שנתן. לדעתי כוון הפייטן למאמרם ז״ל (שבת פ״ח א׳) בריך רחמנא דיהב אוריאן תליתאי, פי׳ תורה משלשת, ור״ל תורה נביאים כתובים. ומליצת קול חלושה גם היא תסוב על דברי המשורר (תהלים ע״ו ט׳) ארץ יראה ושקטה ודרשתם ז״ל עליהם.

— **קרן משלשת.** גם הוא לענ״ד אינו מבואר יפה. כי נר׳ שכוון אל לי׳ הכתוב ואיל משלש (ברא׳ ט״ו ט׳) ופי׳ קרן של איל.

300 **שנת תעורר.** אינני מסכים עם פי׳ הרב רמ״ל המבאר שנה בחסרון המ״ם[10]). כי לפ״ד שנה תעורר מוסב על תחית המתים כלומר אז יעיר ה׳ ישני עפר לשלם גמול, כי אז באו ימי השלום. או יתכן לפרש שנה תעורר על הקב״ה כביכול כמאמר המשורר (תהלים מד כג) עורה למה תישן, או כמאמרם (גטין נו ב׳) מי כמכה באלים ה׳ מי כמכה באלמים; אז תקיץ משנתך ותחשוף זרוע עזך בהגלותך לעיני כל לשלם גמול ולהשיב נקם.

— **שוכנים תזורר.** איננו כפי דעת המבאר רמ״ל מלשון ויזר את הגזה (שופטים ו לח)[11]). כי זה רחוק מאד וכמעט בלי ריח וטעם, כי אם מלשון הכתוב (מלכים ב׳ ד לה) ויזורר הנער[12]), כאשר באר כבר רוו״ה ז״ל.

---

[10]) המו״ל: הלא כה דבריו: בחסרון מ״ם השמוש, ושעורו אתה תעורר משנה הגמול לשלמו לגמרה.

[11]) המו״ל: וכה פרשו: התחיה תזורר טלה על שוכני עפר.

[12]) המו״ל: מה שהכריח את הרמ״ל לנוס לעזרה אל הכתוב שבשופטים אולי הוא מפני שחשב כי ויזורר דמלכים הוא פעל עומד וכאן השתמש הפייטן במלה הזאת כפעל יוצא. ואינו כן כי גם ויזורר הנער הוא יוצא לשון הוצאה סחיטה ונזור, והיה ויזורר הנער כמו הוציא חלקי ליחה מנחיריו, וחסרון הדבר הפעול יובנה במחשבה, כגון וישימו (ישעיהו מ״א כ׳) ר״ל וישימו לבם (ככתוב שם פסוק כ״ב ונשימה לבנו) ואין צורך לשבש הספרים לאמר כי יש כאן טעות סופר, או כמו ישאו מדבר ועריו (שם מ״ב י״א) פי׳ ישאו קולם, וכיוצא בהם; וכן הוא בלשונות עם ועם. ובדרך הזה יתפרשו הרבה פעלים אשר המה יוצאים לפי תבניתם, אך בהוראתם נראים להיות פעלים עומדים. ואין בין זורר דקרא ובין זורר אשר לפנינו אלא שהכתוב השתמש בו כפעל יוצא לשני והפייטן עשהו יוצא לשלישי, והיה יכול לעשות כן כי הדרך הזה יסוד מוסד בלשון. וכן „קנויו מעין מחילות" בפיוט אדר יקר אלי לרבנא משלם (קרובות לייסכ עמוד 102), וכן אמרו בעלי התפלה „ופעקין כרדמים" וחבריהם.

מליצת פרקו נאה שנהוגים בתפלת ש״ץ לא פרשוה יפה המפרשים אותה על הזקן או על ענין סדור התפלה ור״ל יודע לסדר ולערוך דבריו בטוב טעם ודעת, כי אין זה מטעם המלה. רק מוצא המלה מלי פרק בש״ר (יומא פרק ג משנה יא) ופרש״י שם הכרעת קול נעימה, וכן פי׳ פרקו נאה אשר ידע להכריע קולו בנעימה. והיה פרק כמו פרקי אצבעות (געלענקע) ונופל על קול ערב הנכנס לאזן בנקלה ע״י היותו רך ומקבל השנוי מחזק לרפה ומגבהות לנמיכות באופן מתקבל ורצוי (געלענקיגקייט, ביעגזאמקייט דער שטיממע) [18].

---

[18] ואולם עיין שם שכתב סרת טריבש בשם פרדס (גם עמוד 151).

Th. Schatzky, Breslau, Neue Graupenstr. 5.

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY
3 1924 078 357 476

